

၆၆

ဦးဝီရသူကို ကြည်ညိုသူများက
ရှေ့ပိုင်းအခန်းများကို သဘောကျပြီး
ဝေဖန်သူများက နောက်ပိုင်းအခန်းများကို
အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ လက်ခံတတ်ကြသည်။
သို့ဖြစ်ရာ စာဖတ်သူလက်ထဲရောက်နေသည့်
ဤစာအုပ်သည် ဦးဝီရသူကို
ကြည်ညိုသူများအတွက်ရော၊ ဝေဖန်လိုသူများအတွက်ပါ
အသုံးတည့်မည်၊ မှတ်တမ်းအဖြစ် ထားရှိသင့်သည့်
စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

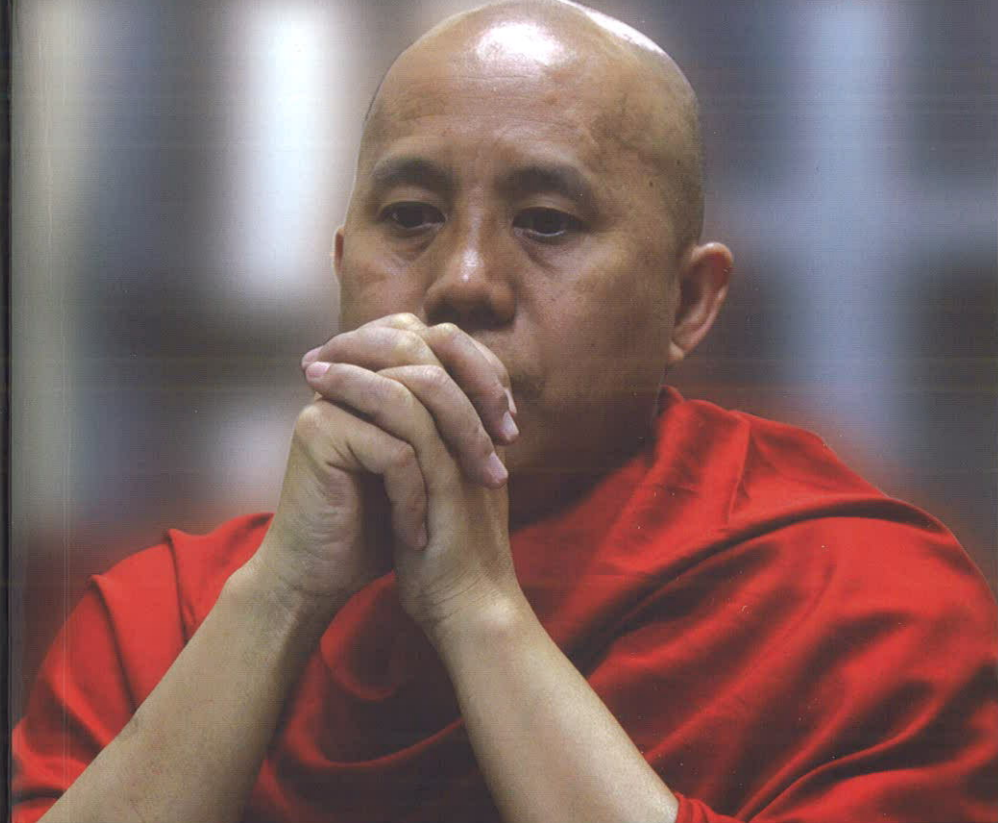
၉၉

ဉာဏ်လင်း
အယ်ဒီတာချုပ် (မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်း)

တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့်တစ်ယောက်

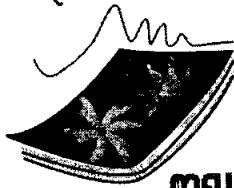
ကျော်လေယျာထွန်း

တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့် တစ်ယောက်

ကျော်လေယျာထွန်း

ရွှေလှသိက္ခာ

စာပေ

ဖုန်း-၀၉ ၄၃၁ ၂၃၆၂၆

စီစဉ်သူ

ရိုးလှသန္တာစာပေ ဖုန်း-၀၉ ၄၃၁ ၂၃၆၂၆

ပျက်နှာုံးအိဉ်း

တင်မင်းအောင်

ပျက်နှာုံးဓာတ်ပုံ

သက်ဦးမွန်

စာပျက်နှာုံးစည်းမှု

တင်ဝါဝါစိုး

ပျက်နှာုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးကျော်ဌေးမင်း၊ အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၄၃၅)

အမှတ် (၁၃၈)၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြတ်ဆုမွန်၊ ရိုးလှသန္တာစာပေ (၀၁၇၈၃)၊

အမှတ်-၃၃၊ သံလမ်း (မယ်ဇီကုန်းလမ်း)၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

ရိုးလှသန္တာစာပေ ဖုန်း-၀၉ ၄၃၁ ၂၃၆၂၆

ဦးမြင့်ဇော် ဖုန်း-၀၉၄၂၁၀၇၀၇၇၄

အုပ်စု

၁၀၀၀

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်

၂၀၁၆၊ မတ်လ (ပထမအကြိမ်)

၂၀၁၆၊ မေလ (ဒုတိယအကြိမ်)

၂၀၁၆၊ ဇူလိုင်လ (တတိယအကြိမ်)

၂၀၁၆၊ ဩဂုတ်လ (စတုတ္ထအကြိမ်)

စာနိဂုံး - ၂၈၀၀ ကျပ်

ကျော်ဇောယျာထွန်း	၈၀၈-၈
တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့် တစ်ယောက်/ကျော်ဇောယျာထွန်း	
ရန်ကုန်၊ ရိုးလှသန္တာစာပေ၊ စတုတ္ထအကြိမ်၊ ၂၀၁၆။	
စာ-၂၆၂၊ ၁၃.၂ x ၂၁ စင်တီမီတာ။	
(၁) တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့် တစ်ယောက်	

တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့်
တစ်ယောက်

ကျော်ဇောထွန်း

ဝီရသူ၏ အမှာစာ

မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖွဲ့က စာရေးသူထံ ဆက်သွယ်လာသည်က အင်တာဗျူးလုပ်ရန်ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံးတွေ့ဆုံကြသည်က ကရင်ပြည်နယ်၊ ကြာအင်းဆိပ်ကြီးမြို့နယ် တရားပွဲမှာ ဖြစ်သည်။ ကရင်ပြည်နယ်အထိ လာရောက်မေးလျှောက်ခြင်းဖြစ်၏။ စာရေးသူထံ လာနေကျ သတင်းသမားများလိုပင် အင်တာဗျူးပုံစံဖြင့်သာ ရေးသားမည် ထင်ခဲ့၏။ ဘဝဖြစ်စဉ်ပုံစံဖြင့် ရေးသားမည်ဆို၍ အံ့ဩမိ၏။

စာရေးသူတွေ့ကြုံနေရသည့် ပြည်တွင်းမီဒီယာသမားက နှစ်မျိုးနှစ်စားဖြစ်သည်။ မန္တလေးစာနယ်ဇင်းသမားများက စာရေးသူဆို ဝေးဝေးရှောင်သည်။ အကောင်းလည်း မပြော၊ အဆိုးလည်း မပြော၊ ဥပေက္ခာပြုထားသည့် စနစ်ဖြစ်၏။ စာနယ်ဇင်းလောက၊ စာနယ်ဇင်းစာမျက်နှာများ၌ နေရာမပေးလို၍ ဝိုင်းကြည့်ထားသော်လည်း သူတို့၏ ရင်ထဲ၌မူ အော့နှလုံးနာနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့သည် ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်အကောင့်များ၌ ကလောင်ပုန်းဖြင့် တိုက်ခိုက်ထိုးနှက်နေကြသည်ချည်းဖြစ်၏။

ရန်ကုန်စာနယ်ဇင်းသမားများက ခွင့်စောင့်နေကြသည်။ ချစ်ကြည်ရေးလို ပွဲမျိုး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးလို ပွဲမျိုးသို့ သူတို့ကို ဖိတ်လျှင် သတင်းယူယောင်

ပြသော်လည်း သတင်းမရေးကြ။ မွတ်စလင်ကမ္ဘာနှင့် ရန်တိုက်ပေးလိုသည်များ၊ နိုင်ငံရေးလောကနှင့် ရန်တိုက်ပေးလိုသည်များ၊ သူတို့ စာနယ်ဇင်းသမားတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်များကို ရင်ဖွင့်ကာ ပြဿနာဖန်တီးသည့် မေးခွန်းများသာ မေးတတ်ကြ၏။ အမှားပါလျှင် ဖွရန်နှင့် အမှားကျူးလွန်အောင် ဆွရန်တို့ ဖြစ်၏။

စာရေးသူက ရှောင်သည့်အဖွဲ့လည်း မမူ၊ တိုက်သည့်အဖွဲ့လည်း မရှောင်၊ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်၊ ကိုယ့်ခံယူချက်တို့ကို မတွန့်တမ်း၊ မဆုတ်တမ်း ပြောင်တင်းပြတ်သားစွာ ဖြေကြားလိုက်သည်ချည်း ဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့ ရှောင်လင်ဂိုဏ်း စာနယ်ဇင်းလောကနှင့် ဖိုက်တင်ဂိုဏ်း စာနယ်ဇင်းလောကသားများကိုသာ တွေ့ကြုံနေရသော စာရေးသူသည် မော်ကွန်း စာရေးဆရာများကို မအံ့သြဘဲ နေနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

၂၀၁၅ ခုနှစ် ဧပြီလ၊ အမှတ် ၂၂၊ မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်းမှာ ပါလာသည် က 'တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့် တစ်ယောက်' ဟူ၏။ 'တစ်ရွာလုံးနှင့် တစ်ယောက်' သာ ကြားဖူးသည်။ 'တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့် တစ်ယောက်' မကြားဖူးခဲ့။ ပုဗ္ဗနိမိတ် (ရှေ့ပြေးနိမိတ်) ဟုပင် ဆိုရမည်ကဲ့သို့ ရှိချေ၏။

ယခင်က စာရေးသူကို မုန်းသည်မှာ လူမျိုးတစ်စုတည်းဖြစ်၏။ ယခု ကား ပြည်တွင်းပြည်ပ တစ်ကမ္ဘာလုံး။ ချစ်သူလည်း ပေါသည်။ မုန်းသူလည်း ပေါသည်။ ချစ်သူနှင့် မုန်းသူတွင် မုန်းသူက ပိုများသည်။ စာရေးသူကလည်း အမုန်းခံခြင်း ဝါသနာထုံသည်။ ပြည်သူမုန်းလျှင် ခဏဟု ခံယူထားသည်။ ချီးကျူးခြင်း၊ ရွတ်ချခြင်း လုပ်ငန်းနှစ်ခုကို ဘုရားအလိုကျဖြစ်စေရမည်ဟု ခံယူ ထားသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြောက်လည်း မကြောက်၊ မြောက်လည်း မမြောက်။ လက်ညှိုးနှင့် လက်ခုပ်၊ လက်အုပ်နှင့် လက်သီးကို လောကခံ တစ်ခုတည်းအဖြစ် တစ်သားတည်း ရှုမြင်ထားသူ ဖြစ်သောကြောင့် စာရေးသူ အတွက် အမုန်းဝေဒနာ လက်ညှိုးအဖြာဖြာက လုံးဝမဆန်း။

ထို့ကြောင့် စာရေးသူကို တအားနင်းချစ်သူများက မိဒီယာလက်နက် ဖြင့် သတ်ကြ၏။ စာရေးသူက ဖီးနစ်ငှက်။ အကြမ်းဖက်မှုဖြင့်လည်း သတ်ကြ၏။ နှစ်ကြိမ်တိတိ ရှိခဲ့ပြီ။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၁ ရက်နေ့၊ မန္တလေး၊ မဟာ

အောင်မြေမြို့နယ်၊ မြတောင်တိုက်အနီး၊ ၃၆ လမ်းမပေါ်မှာ တရားဟောနေစဉ် လက်လုပ်ငှားနှင့် ပစ်ခတ်ခံရသည်က တစ်ကြိမ်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၅ ရက် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်ကြီးမှာ ရန်ကုန်မြို့၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ် တည်းခိုရာတိုက်ခန်းကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်သွားသည်က တစ်ကြိမ်။ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်စဉ်က အခန်းတွင်း၌ လူမရှိ၍ မည်သူမျှ မထိခိုက်ခဲ့သော်လည်း တရားပွဲ၌ ငှားပေါက်ကွဲစဉ်က ခုနစ်ဦးတိတိ ဒဏ်ရာရသွားခဲ့ကြ၏။ ထိုတွင် ကိုရင်လေးတစ်ပါးလည်း ပါဝင်၏။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဆိုလျှင် ငှားဆန်အစက ပေါင်ရိုးအထိ စိုက်ဝင်နေ၍ အချိန်ယူ ကုသခဲ့ရ၏။

စာရေးသူတစ်ပါးတည်းကိုပင် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂဌာနကြီးက ကြေညာချက်ထုတ်၍ ရှုတ်ချယူရသည်အထိ စာရေးသူက ဆိုးသွမ်းခဲ့၏။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဖူးဖူးမှုတ်ထားသည့် ကုလကိုယ်စားလှယ် အမျိုးသမီးကြီးကို ချစ်စနိုးနှင့် မေတ္တာပို့လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

၎င်းနောက် ၂၀၁၅၊ ဒီဇင်ဘာမှာပင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လွှတ်တော်နှစ်ရပ်စလုံးက စာရေးသူကို ကမ္ဘာ့လူဆိုးအဖြစ် စောင့်ကြည့်ဖို့ တိုက်တွန်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ စာရေးသူကို အကြောင်းပြု၍ မဘာသအဖွဲ့ကြီးကိုပင် ပိတ်ပင်တားမြစ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဤကား ဒေတာမသုံးတတ်သေးသည့် ဝေဒနာအမုန်းသမားတို့၏ ပစ်မှတ်အထားခံနေရခြင်းဖြစ်၏။

နိုင်ငံရေးလောကသားတွေကလည်း ထို့အတူ။ စာရေးသူဆိုလျှင် တအားနင်းချစ်ကြ၏။ တရားပွဲလာ၍ ရန်ရှာသူက ရှာ၊ ပြဿနာလုပ်သူက လုပ်၊ တရားပွဲပျက်အောင် ဖျက်သူက ဖျက်၊ ကောလာဟလများ၊ သတင်းအတုများ၊ လုပ်ကြံသတင်းများဖြင့် ပြည်သူလူထု အကြည်ညိုပျက်အောင်၊ တရားပွဲပင့်သူ အထင်အမြင်လွဲအောင် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာလာကြ၏။ စာရေးသူကား နည်းနည်းမျှ မလုပ်။

အမှန်ပြော၍ ရွာပြင်ထုတ်မှုကိုလည်း ခံခဲ့ရဖူးပြီ။ မဲဇာပို့ရုံတင်မကဘဲ မဲဇာထက် နှစ်ဘူတာလွန်သည့် မြစ်ကြီးနားအထိပင် အပို့ခံရဖူးပြီ။ မည်သူကမျှ မဆက်ဆံကြ၊ ဆွမ်းမလောင်းကြလျှင်လည်း အငတ်ခံနေဦးမည်ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ ပြည်သူ့ရှေ့ဆောင်ပီသစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အနာဂတ်ကို သစ္စာမဖောက်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

စာရေးသူ၏ ဘဝဖြစ်စဉ် 'တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့် တစ်ယောက် 'အခန်း ဆက်ဆောင်းပါးရှည် ရေးသားသူက ကျော်ဇေယျာထွန်း။ တွေ့ဆုံခါစတွင် ဆော်မည့်သူဟုပင် ထင်မှတ်ထားခဲ့၏။ ခံစစ်ဖြင့် ခုခံဖို့ သတိဆွဲထား၏။ ပထမဦးဆုံးဆောင်းပါး ဖတ်ရှုလိုက်ရမှ အလုံးကြီးကျသွား၏။

ရေးသားပုံက ဆန်းသစ်သည်။ မျှတသည်။ စာရေးသူ၏ အင်တာနက် စာမျက်နှာမှာ စာပြန်စီ၍ တင်သည်။ အွန်လိုင်းပရိသတ် ကြိုက်နှစ်သက်ကြ၏။ စာအုပ်ထုတ်ဖို့ တိုက်တွန်းသူ များစွာရှိ၏။ ကိုယ်တိုင်လျှောက်သူ၊ ဖုန်းဆက် လျှောက်သူ၊ မက်ဆေ့ချ်ပို့သူ၊ ကွန်မန်ပေးသူ၊ စာရေးပို့သူ စုံ၍ နေ၏။ စာအုပ် အဖြစ် တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း ဖတ်ရှုချင်ကြဟန်တူ၏။ အမှတ်တရအဖြစ် သိမ်း ဆည်းထားလိုကြဟန် ရှိ၏။ ယခု စာအုပ်ထုတ်တော့မည်ဆို၍ အားရ ကျေနပ်မိ ၏။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေလို၍လည်း ဘာသာပြန်ဆရာကို အပ်ထားခဲ့ပါ ပြီ။ အပိုင်း (၁) ပင် ပြန်ဆိုပြီးပြီဟူ၏။

စာရေးသူအကြောင်း ခရေစတုတွင်းကျ လေ့လာလိုသူများကို အစဉ် အမြဲဖိတ်ခေါ်နေပါသည်။ စာရေးသူဘဝ ကြမ်းတမ်းသော်လည်း စာရေးသူ နှလုံးသား နူးညံ့ပုံကို မြင်တွေ့ပါလိမ့်မည်။ စာရေးသူ နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော် ကြားနေသော်လည်း စာရေးသူ စိတ်ကောင်း၊ နှလုံးကောင်း၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်း ရှိနေသည်ကို မြင်ရပါလိမ့်မည်။ ထို့အတူ ကြင်နာတတ်သူ၊ နူးညံ့ သိမ်မွေ့သူ၊ ပျော်ရွှင်စွာနေတတ်သူ စသည့် အကြားနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားသည့် စာရေးသူ၏ ပကတိရုပ်သွင်ကို သင်မြင်အောင် ကြည့်စရာပင် လိုမည်မထင်ပါ။ မမြင်ချင်ယောင်မဆောင်လျှင်ပင် အရှိအမှန်တရားကို သင်လက်ခံသွားမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ဦးပဉ္စင်း ဝိရသူ (မစိုးရိမ်)
၂၉.၁၂.၂၀၁၅၊ ည ၁၁:၀၃ နာရီ

အမှာစာ

အစတုန်းက အမှာစာကို တစ်ကြောင်းတည်းရေးရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။ သို့သော် အငြင်းပွားဖွယ် အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး(မဘသ)အဖွဲ့၏ ဦးဆောင်ဆရာတော်များထံမှ တစ်ပါးအကြောင်းကို မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် ဖော်ပြဖြစ်ခဲ့သည့်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှင်းပြသင့်သည်ဟု ယူဆ၍ စာကြောင်းရေးအနည်းငယ်ရေးဖို့ ဖြစ်လာရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့စာစောင်၌ ဦးဝိရသူအကြောင်း ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အပေါ် သဘောကျလက်ခံကြသူများ ရှိသကဲ့သို့ ကန့်ကွက်ကြသူများလည်း ရှိခဲ့သည်။ သဘောကျသူများကတော့ ဦးဝိရသူအကြောင်း စုံစုံစေ့စေ့သိရသောကြောင့် နှစ်ခြိုက်ကြသည့်အချိန်တွင် သဘောမကျသူများကတော့ 'အစွန်းရောက်ဘုန်းကြီး' အကြောင်း စာမျက်နှာအပုပ်ခံပြီး 'ဘုန်းတော်ဘွဲ့' ရေးပေးနေရကောင်းလားဟု ဝေဖန်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ လက်ကိုင်ထားသောမူမှာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက် အကြောင်းကိုမှ မြောက်ပင်ရေးသားမည်မဟုတ်သကဲ့သို့ ထိုးနှက်ပုတ်ခတ်ပြီး တော့လည်း ရေးသားမည်မဟုတ်ပါ။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အကြောင်း၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ဖွဲ့အကြောင်းကို ရေးသားရာတွင် ဘက်ပေါင်းစုံမှ အမြင်များကို ရနိုင်သမျှ စုဆောင်းပြီး မျှမျှတတရေးသားဖော်ပြနိုင်ရေးကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့ အထူး

အလေးပေးဆောင်ရွက်ပါသည်။ သက်ဆိုင်ရာ လူပုဂ္ဂိုလ်၊ အဖွဲ့အစည်း၏ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းကို ဆုံးဖြတ်ရန်မှာ စာဖတ်ပရိသတ်၏ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ယုံကြည်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ချစ်သူ၊ မုန်းသူများပြားသည့် ဦးဝီရသူကဲ့သို့သော အငြင်းပွားဖွယ်ရာပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအကြောင်းကို ရေးသားရာတွင် ပို၍ပင် သတိထားရပါသည်။ အထောက်အထားမရှိဘဲ ပြောဆိုရေးသားလျှင် စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ရာကျမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့် သက်သေအထောက်အထားမရှိဘဲ လက်လွတ်စပယ် မရေးသားမိစေရန် သတိကြီးစွာထားရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မော်ကွန်း၌ ဖော်ပြလေ့ရှိသော ပုံရိပ်လွှာ (Profile) ကဏ္ဍအတွက် ရေးမည့်လူအကြောင်းရွေးချယ်ရာတွင်လည်း ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းတို့အပေါ် အခြေမခံဘဲ လူအများစိတ်ဝင်စားသောသူ၊ သို့မဟုတ် စောင့်ကြည့်သင့်သူဖြစ်၊ မဖြစ်ဟူသော အချက်ကို အခြေခံကာ မှတ်တမ်းတင်မည်၊ မတင်မည်ကို ဆုံးဖြတ်လေ့ရှိပါသည်။ ဦးဝီရသူအကြောင်းမှာ လူအများစိတ်ဝင်စားသကဲ့သို့ သူ၏ ပြောဆိုလှုပ်ရှားမှုများကို မှတ်တမ်းတင်ထားသင့်သည်ဟု ယူဆ၍ သူ့အကြောင်းကို ရေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤပုံရိပ်လွှာကို ရေးသားသူကိုယ်တိုင် ဦးဝီရသူအကြောင်း ရေးသားရာတွင် ၎င်း၏စိတ်အခံက မည်သို့ပင်ရှိစေကာမူ ယင်းကို ဖယ်ခွာ၍ တတ်နိုင်သမျှ သူ့ဘဝ၊ သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို ဝီပြင်စွာ ထင်ဟပ်ဖော်ပြနိုင်ရေးကိုသာ ဦးစားပေးကြိုးစားထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အပြင်မှာ ကြားနေရသော အချို့အချက်များကို အတည်ပြုချက်ရယူရန် သူ့အနေနှင့် တတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အထောက်အထားမပြနိုင်သည့်အချက်များကို ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းမပြုဘဲ ချန်ခဲ့ရသည်များလည်းရှိပါသည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင် မှတ်တမ်းတင်သင့်သည့်အကြောင်းအရာများကိုမူ မပျက်မကွက်ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဥပမာ - ကရင်ပြည်နယ်တွင် ကျင်းပခဲ့သည့် တရားပွဲတစ်ပွဲတွင် ဦးဝီရသူဟောပြောခဲ့သည့် စကားလုံးများကို သူပြောခဲ့သည့်အတိုင်း မှတ်တမ်းတင်ထားပေးပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများစုက ထိုစကားလုံးများကို ဖတ်ရှုလိုစိတ်ရှိကြမည် မဟုတ်သည့်တိုင် ထိုနေရာ၊ ထို

အချိန်တွင် ထိုကဲ့သို့ပြောဆိုသွားခဲ့ကြောင်း မှတ်တမ်းအဖြစ်ထားရှိရန် လိုအပ်သည့် အတွက် ထည့်သွင်းပေးထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပြီးပြည့်စုံသည့် အနေအထားမဟုတ်သည့်တိုင် တတ်စွမ်းသမျှ သရုပ်ဖော်ထားသော ဦးစီရသူ၏ ပုံရိပ်လွှာအပေါ် စာဖတ်ပရိသတ်အချို့၏ တုံ့ပြန်မှုကိုကြည့်ပြီး ပိုင်းဆစ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် အကြမ်းအားဖြင့် နှစ်ပိုင်းတွေ့ရသည်။ ဦးစီရသူကို ကြည်ညိုသူများက ရှေ့ပိုင်းအခန်းများကို သဘောကျပြီး ဝေဖန်သူများက နောက်ပိုင်းအခန်းများကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ လက်ခံတတ်ကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ စာဖတ်သူလက်ထဲရောက်နေသည့် ဤစာအုပ်သည် ဦးစီရသူကို ကြည်ညိုသူများအတွက်ရော ဝေဖန်လိုသူများအတွက်ပါ အသုံးတည့်မည့်၊ မှတ်တမ်းအဖြစ် ထားရှိသင့်သည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ဉာဏ်လင်း

အယ်ဒီတာချုပ်

မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်း

စာရေးသူအမှာစာ

(၁)

ကျွန်တော်၏ အမှာစာ အနည်းငယ်ရှည်မည့်အကြောင်း ဦးစွာပြောလိုပါသည်။ အကြောင်းမှာ ယခုစာအုပ်တွင် ရေးသားထားသည့်အကြောင်းအရာအားလုံးနီးပါးသည် ဆရာတော်ဦးဝိရသူမိန့်ကြားသည့်အတိုင်းကိုသာ ပြန်လည်ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် စာရေးသူ၏ အယူအဆနှင့် ထင်မြင်ချက်တို့ မပါသလောက်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူ၏ ရပ်တည်ချက်နှင့် ယူဆချက်အပြင် ဆရာတော် ဦးဝိရသူအကြောင်း ဘာကြောင့်ရေးရသလဲဆိုတာကိုလည်း ဖြေဖို့ လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အမှာစာ အနည်းငယ်ရှည်မည်ဟု ဆိုရခြင်းဖြစ်၏။

ဆရာတော်ဦးဝိရသူ အမည်ကို ၂၀၁၂ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော်ကြားဖူးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ပေါ်လာမှန်း ကျွန်တော်မသိ။ ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် ရခိုင်-ဘင်္ဂါလီအရေးအခင်းများ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်နောက်တွင် မြန်မာပြည်အနှံ့ အမျိုးသားရေးလှုပ်ရှားမှုများ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ယင်းလှုပ်ရှားမှုများနှင့်အတူ ၉၆၉ အဖွဲ့နှင့် အမျိုးဘာသာသာမန်နာထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ (မဘသ)လို အဖွဲ့များ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ တစ်ပြိုင်နက်တည်းဆိုသလို ဆရာတော်ဦးဝိရသူအမည်ကိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှား ကြားသိလာရသည်။

ထိုစဉ်က ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့်ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးကြားဖူး၏။ သူသည် အစိုးရ၏ လူဖြစ်သည်။ ယခင်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးခင်ညွန့်အိမ်တွင် ဒရိုင်ဘာလုပ်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့ဆရာသမားကို မွတ်စလင်တို့က မီးရှို့သတ်ခဲ့သဖြင့် မွတ်စလင်တွေကို မုန်းတီးနေခြင်းဖြစ်သည် စသဖြင့် ဟုတ်နိုးနိုးနှင့် အမျိုးမျိုးကြားဖူးခဲ့လေ၏။

ဤနေရာတွင် အမျိုးသားရေးလှုပ်ရှားမှုနှင့်ပတ်သက်လျှင် ထောက်ခံသူနှင့် ကန့်ကွက်သူဟူ၍ နှစ်ဖက်ရှိသည်။ သူတို့သည် တကယ့်လက်တွေ့လောကတွင် မည်သူက မည်သို့သဘောထားရှိသည်ကို မသိရသည့်တိုင် မိမိခံစားချက်တွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ဖော်ထုတ်ပြောဆိုခွင့်ရသည့် ဖွဲ့စည်းတတ်ခံလိုလှမှုကွန်ရက်ပေါ်တွင်တော့ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ဝေဖန်ပြောဆိုမှုများက ပြင်းထန်သည်။

ဦးဝီရသူနှင့်ပတ်သက်၍ ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပသတင်းမီဒီယာများတွင် ဖော်ပြကြသည့် သတင်းအများစုမှာလည်း သူ့ကို ပုံဖျက်သည့်သဘောမျိုးဖြင့် ဖော်ပြကြသည်က အများစုဖြစ်၏။ မြန်မာနိုင်ငံရှိ မြို့တချို့တွင် ဘာသာရေးပဋိပက္ခများ ဖြစ်သည်။ ယင်းနောက်ကွယ်တွင် ဦးဝီရသူရှိသည်။ လူမျိုးရေးခွဲခြားမှုများတွေ့လျှင် 'ဒါ ဦးဝီရသူကြောင့်' ဟုသာ ထောက်ပြဝေဖန်တာမျိုးရှိသည်။

ဦးဝီရသူအကြောင်းကို လုပ်ကြံဖန်တီးရေးသားမည့်သူကလည်း မရှား။ သတင်းအမှားများက ပေါ်၏။ ယင်းသို့ သတင်းအချက်အလက် မှန်မှန်ကန်ကန် မရရှိသဖြင့် အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် မိမိကိုယ်တိုင်သည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူအပေါ် အမြင်ကြည်သည် မဟုတ်။

ကျွန်တော့်သဘောဆိုလျှင် လူတစ်ဦးသည် ဘယ်ဘာသာကို ကိုးကွယ်၊ ကိုးကွယ်၊ ဘယ်လူမျိုးပင်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး အပြန်အလှန်လေးစားမှုရှိဖို့ မေတ္တာ၊ စေတနာထားဖို့၊ အပြန်အလှန်ရိုင်းပင်းကူညီတတ်ဖို့သာလျှင် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ သူယုံကြည်ရာကို လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ခွင့်ကို လိုလားသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်တွင် လူမျိုး၊ ဘာသာ ခွဲခြားသည့် စိတ်မရှိ။ လူသားဖြစ်ခြင်းကိုသာ အဓိကထားသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးသည်လည်း ထိုနည်း

တူသာဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့ဘက်မှ ဆွေမျိုးအချို့ကတော့ မွတ်စလင်များနှင့် ပတ်သက်လျှင် အလှူဂျစ်(Allergic) ရှိသည်ဟု ဆိုရမည်။ သဘောထား တင်းမာသည်အထိတော့ မဟုတ်။

သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကိုယ့်တွေ့ခံစားနေခြင်းများကို အခြေတည်ကာ တခြားသော မွတ်စလင်များကိုပါ အမြင်မကြည်လင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် နားလည်သည်။

သူတို့နှင့်တွေ့လျှင် မွတ်စလင်တရား နာရ၏။ သူတို့ပြောသည့် အကြောင်းအရာများက နားရည်ဝပြီးသားဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဇနီးကလည်း သူတို့ကို လူ့အခွင့်အရေးတရား ပြန်ဟောသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ထိုသို့ပြောရ လောက်အောင်ပင် စိတ်မရှည်။ တစ်ခါမှလည်း ဝင်မပြော။ ကျွန်တော် သူတို့ ပြောဆို ဆွေးနွေးသမျှကို အမြဲလိုလို အကဲခတ်ကြည့်ရာ စကားပိုင်းသည် အဖြေထွက်သည် မရှိ။

သို့သော် နောက်တစ်ခေါက်ထပ်တွေ့လျှင်လည်း ဒီအကြောင်းတွေ ကိုသာ ထပ်မံဆွေးနွေးငြင်းခုံကြပြန်သည်။ ပြောစရာအကြောင်းအရာရှိပါက လူချင်းမတွေ့လျှင်တောင် ညဘက်ဖုန်းဆက်ကာ လှမ်းပြောတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြလျှင် လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေးအကြောင်းများကို မပြောကြဖို့ သဘောတူညီချက်ယူရ သည့်အထိဖြစ်သည်။ ဖုန်းဆက်လျှင်လည်း 'အဲဒီအကြောင်းပြောရင် နား မထောင်ချင်ဘူး' ဟု ကျွန်တော့်ဇနီးပြောပြန်တာမျိုးကြားဖူးသည်။ (ထိုအကြောင်း အရာများပြောမိလျှင် မိသားစုအရေး မပြောဖြစ်တာကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်)

ဤနေရာတွင် ကောင်းတာတစ်ခုက ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် သူ့အဒေါ်သည် ဆွေးနွေးငြင်းခုံရာတွင် တစ်ဦး၏ ဆွေးနွေးချက်ကို တစ်ဦးက နားထောင်ပေး သည်။ စကားကို လှမပြော။ စိတ်ဆိုးသွားတာမျိုး မရှိ။ မခေါ်မပြောနိုင်သည်အထိ မဖြစ်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ညာညာတာတာနှင့် ဆွေးနွေးကြတာကိုလည်း တွေ့ရသည်။

တစ်ခါက ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် နံနက်စောစော ရုံးသို့ သွားနေစဉ် အဒေါ်ဖြစ်သူထံမှ ဖုန်းဝင်လာသည်။ ကားလမ်းမဘေး ပလက်

ဖောင်းတွင် သူရော၊ ကျွန်တော်ပါ မတ်တတ်ရပ်ကာ စကားပြန်ပြောနေရသည်။ မွတ်စလင်အကြောင်းလည်း ပါသည်။ ဆရာတော်ဦးဝီရသူအကြောင်းလည်း ကြားရသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဒေါသထွက်ကာ ဇနီးလက်ထဲက မုန်းကိုယူပြီး အမနာပ စကားများဆိုမိသည်။ ဘာမှန်းမသိဘဲ ဆရာတော်ဦးဝီရသူအပေါ်ပင် မုန်းတီးစကား ဆိုမိလိုက်သေး၏။ လမ်းသွားလမ်းလာများ ကိုယ့်ကို ကြည့်နေသည်ကိုပင် သတိမထားမိသည်အထိ ဖြစ်သွားသည်။

နောက်မှ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ‘ငါမှားသွားတယ်’ဟု တွေးမိပြီး ဇနီးဖြစ်သူ၏ အဒေါ်ထံ သွားရောက်ကန်တော့ကာ တောင်းပန်လိုက်ရ၏။ အဒေါ်ဖြစ်သူကတော့ ပုံမှန်အတိုင်း ဘာမှမဖြစ်သလိုပင်။ ကျွန်တော့်အပေါ် ဘယ်လိုစိတ်မှ ထားဟန်မတူ။

ကျွန်တော်ပြန်ခါနီးတွင် ‘ရှေ့...ဒါလေးတွေ နားထောင်ကြည့်’ ဟုဆိုကာ ဆရာတော်ဦးဝီရသူ အပါအဝင် အမျိုးသားရေးဝါဒီ ဆရာတော်တချို့၏ တရားခွေများကို ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ တရားခွေများကို ယူလာခဲ့လိုက်သည်။

ယင်းကိစ္စဖြစ်ပြီးနောက် မဘာသနှင့် ပတ်သက်၍သော်လည်းကောင်း၊ ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့် ပတ်သက်၍သော်လည်းကောင်း ကျွန်တော်တွေးတော ဆင်ခြင်မိသည်က ‘ငါက သူတို့အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့ ဘာတွေဝေဖန်နေတာလဲ၊ ဘာတွေ မကြိုက်တာလဲ။ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဘာမှ မသိဘဲနဲ့ ကိုယ်ထင်ချင်တာထင်၊ ပြောချင်တာ ပြောနေတာကတော့ သဘာဝ မကျဘူး’ဟု တွေးမိ၏။

(၂)

ထိုသို့တွေးမိရာက ဆရာတော်အကြောင်း ရေးချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ တိုက်ဆိုင်စွာပင် ကျွန်တော်တို့ မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်းကလည်း အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ (မ.ဘ.သ)အကြောင်း ရေးသားမည်ဖြစ်ရာ အချိန်ကိုက်ဖြစ်နေ၍ ဆရာတော်အကြောင်းကို ကျွန်တော် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်

မြိုက်ရေးဖြစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူအကြောင်း ရေးမည်ဆိုသောအခါ မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်းတွင် တစ်လအတွက်သာ ရေးမည်ဟု ထင်ထားခဲ့ရာ တကယ်တမ်း ဆရာတော်နှင့် တွေ့ဆုံအင်တာဗျူးပြီးသည့်နောက်မှာတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ၊ ရေးသားစရာများ ရှိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုမိုပြည့်စုံစေရန် ဆရာတော်နှင့် ရှစ်ကြိမ်ခန့် တွေ့ဆုံအင်တာဗျူးကာ ရေးသားခဲ့သည်။

ထို့အပြင် မော်ကွန်းမှ အယ်ဒီတာ ကိုဉာဏ်လင်းနှင့် ကိုဇေယျာလှိုင်တို့ ကလည်း ထပ်မံဖြည့်စွက်ချင်သည်များ ရှိလာ၍ ထပ်မံဖြည့်စွက်ခဲ့ရာ ဆရာတော် ဦးဝီရသူ၏ Profile သည် ကိုးလကြာမျှ ဆက်တိုက်ဖော်ပြရသည်အထိ ရှည်သွားခဲ့သည်။

ဆရာတော်သည် စကားပြောကောင်းသည်။ စိတ်ရှည်သည်။ အကြောင်းအရာတော်တော်များကို အသေးစိတ်မှတ်မိသည်။ ကျွန်တော်က တစ်ခွန်းမေးလိုက်လျှင် အကြောင်းအရာတစ်ခုချင်းစီကို စီကာပတ်ကုံး ပြောပြသည်။ ထို့ကြောင့် အင်တာဗျူးရတာ အဆင်ပြေသလို ပြန်လည်ရေးသားရာတွင်လည်း ဆရာတော်ပြောသမျှကို ကျွန်တော်က ပြန်လည်ရေးသားလိုက်ရုံသာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ရေးသားဖော်ပြခဲ့သော ဆရာတော်ပြောကြားသည့် တချို့သော အကြောင်းအရာတို့ကို သဘောမတူကြသူတချို့လည်း ရှိသည်။ ဥပမာ ဆိုရလျှင် ကျောက်ဆည်အရေးအခင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာတော်ဦးဝီရသူ ပြောကြားထားသည့်ချက်တို့သည် မှားသည်ဟုဆိုကာ ကိုယ်တိုင်ကြံ့တွေ့ခံစားခဲ့ရသူဟုဆိုသော သူတချို့က ပြောပြမည်ဟု ဆိုလာသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် ကျောက်ဆည်အရေးအခင်း မည်သို့ဖြစ်ပွားသည့်အကြောင်းကို ရေးသားခြင်းမဟုတ်သောကြောင့် အထက်ပါအတိုင်း ပြောကြားလာသူတို့၏ အသံတို့ကို ထည့်သွင်းဖို့ မကြိုးစားတော့ပါ။ သူ မှားသည်၊ ကိုယ်မှန်သည်ဟု အပြန်အလှန်ပြောနေလျှင် အကျိုးထက် အဆိုးသာ ပိုများနိုင်သဖြင့် ချန်လှန်ထားခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ကျောက်ဆည်အရေးအခင်းတွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူလည်း ကိုယ်တိုင်ကြံ့တွေ့ခဲ့ရခြင်းမဟုတ်။ သူ၏ဆရာတော်က ပြန်လည်မိန့်ကြားသည်ကို

သာ ကျွန်တော့်အား ပြန်ပြောပြခြင်းဖြစ်ရာ ကျောက်ဆည်အရေးအခင်း မည်သို့ ဖြစ်ပွားသည်ကို ဆရာတော်ဦးဝီရသူကိုယ်တိုင်သည်ပင် တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်နှင့် ဘယ်လောက်နီးစပ်မလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်တွင် သံသယရှိပြီးသားဖြစ်၏။

သို့သော် ယင်းက ပြဿနာမဟုတ်။ ဆရာတော်ဦးဝီရသူအကြောင်း ရေးသားခြင်းဖြစ်ရာ ကျောက်ဆည်အရေးအခင်းသည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့် ဆက်စပ်နေသော အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်သလို ယင်းဖြစ်ရပ်အပေါ် သူ မည်သို့ ထင်မြင်သုံးသပ်သည်ကို စာဖတ်သူအား သိစေလိုသောကြောင့်သာ ထိုအပိုင်းကို ဆရာတော်ပြောပြသည့်အတိုင်း ကျွန်တော် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်သည် ဘက်လိုက်သလို မဖြစ်စေရန်နှင့် ကျွန်တော်၏ ရေးသားဖော်ပြမှုကြောင့် ပဋိပက္ခမဖြစ်ပွားစေရန်အတွက်ကိုတော့ အထူးသတိထားရေးသားပါသည်။

(၃)

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဆရာတော်ဦးဝီရသူကို ထောက်ခံခြင်း၊ မထောက်ခံ ခြင်းထက် ဆရာတော်သည် ဘယ်က လာသည်၊ ဘာတွေ လုပ်သည်၊ သူ သဘောထား ဘယ်လိုရှိသည်ဆိုတာကို စာဖတ်ပရိသတ်အား သိစေလိုသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို ထိုက်သင့်သလောက်သိပြီး ဝေဖန် တာမျိုး ဖြစ်စေချင်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး နှင့်ပတ်သက်၍ ထောက်ခံသူရှိသလို ကန့်ကွက်မည့်သူကလည်း မရှားလှ။ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်လည်း စကားနာထိုးကြ၊ အပြစ်ဆိုကြ၊ ငြင်းခုံကြ၊ ဆဲဆိုရန်ဖြစ်ကြသည်မှာလည်း မကြာခဏ။ မှန်သည်၊ မှားသည်ကို မဆင်ခြင် တော့ဘဲ ဆင်ကန်းတော့တိုးသည့်အလား ပြောဆိုကြတာကိုလည်း မြင်ရ၊ ကြား နေရသည်။

အထူးသဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိသော ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်လို ဆိုရှယ် မီဒီယာများအပေါ်တွင် အဆိုးဆုံးဖြစ်၏။ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ပေါ်တွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ

အမည်ဖြင့် အကောင့်အတုများစွာရှိပြီး ထိုအကောင့်အတုများက ဦးဝီရသူ မိန့်ကြားလေဟန်ဖြင့် မကြာခဏဆိုသလို သတင်းများကို ရေးသားဖန်တီးကြသည်။

ထိုသတင်းအတုများကို မှန်၏၊ မမှန်၏ကို မစူးစမ်းကြဘဲ အဟုတ်ထင်ကာ ဆဲကြ၊ ရှယ်ကြသူများမှာ အမည်အရင်းရော၊ အမည်ဝှက်ပါ အစုံပင်ဖြစ်၏။ ထိုသူတို့တွင် ကျွန်တော်မိတ်ဆွေသတင်းသမားတချို့လည်း ပုံမှန်ပါဝင်နေတတ်ရာ သတင်းအမှားကြီးကို အဟုတ်ထင်ပြီး ဆဲဆိုပြစ်တင်ဝေဖန်နေသည့် သူတို့အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ထို့ပြင် မိမိသည် အမျိုးသားရေးဝါဒီသမား မဟုတ်ကြောင်း၊ ဆရာတော် ဦးဝီရသူနှင့် မဘာသများအပေါ် မည်သို့သဘောထားကြောင်း ရင့်ရှင်သီးသီး ဝေဖန်ဆဲဆိုတိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် သတ်သေထူလိုက်ရတာကိုပင် ခေတ်မီသလိုလို ယူဆနေကြသူများကိုလည်း သတိထားမိ၏။

မတူညီသည့် သဘောထားများရှိနေသည်က ပြဿနာမဟုတ်၊ သဘာဝတရားပင်ဖြစ်သော်လည်း ယင်းသဘောထားတို့ကို အပြန်အလှန်ပြစ်တင်ဝေဖန်ခြင်း၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်းဖြင့် ထုတ်ဖော်ပြသရာက ရခိုင်ပဋိပက္ခလို၊ မိတ္ထီလာပဋိပက္ခလို၊ မန္တလေးပဋိပက္ခလို ထပ်မံဖြစ်ပွားမှာကိုပဲ ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိသည်။

ထိုသို့ ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားခြင်းက မည်သူ့အတွက်မှ အကျိုးရှိသည်မဟုတ်။ တိုင်းပြည်နာသည်။ ပြီးလျှင် နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝန်းအပိုင်းရှိ ကလေး၊ လူငယ်များအတွက်လည်း နာကြည်းစရာများ ရရှိစေကာ မငြိမ်းချမ်းသည့် အနာဂတ်တစ်ခုကို ဖန်းတီးပေးရာလည်း ရောက်သည်။ တကယ်တော့ ဥပဒေချိုးဖောက်သူကို ဥပဒေကြောင်းအရသာ အရေးယူစေခြင်းဖြင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးမှုရှိအောင် လုပ်ဖို့သာလျှင် အဓိကကျသည်။

ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ အပြန်အလှန်တိုက်ခိုက်နေမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် သာယာသော လူ့အဖွဲ့အစည်းအဖြစ် ဖန်တီးနိုင်မည်မဟုတ်။ ကြောက်စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် စိတ်မလုံခြုံမှုတို့သာ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို လွှမ်းမိုးနေမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်တွင် မွတ်စလင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ ရှိသည်။ ညီအစ်ကိုအရင်းတွေလို ခင်မင်ကြ၏။ ပဋိပက္ခများ ဖြစ်ပွားသည့်ကာလကဆိုလျှင် ပဋိပက္ခဖြစ်ရပ်တို့သည် သူတို့နှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်သည့်တိုင် သူတို့သည် နေ့စဉ်လိုလို စိုးရိမ်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို ကျွန်တော်ခံစားမိသည်။

မွတ်စလင်အများစုရှိသည့် အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာသာ ကိုယ်တွေ နေရမည်ဆိုလျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် ပဋိပက္ခများကို ထပ်မံမဖြစ်စေချင်။ အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်သာ နေစေလိုသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်နှစ်မြိုက်မိသော ဆရာကြီးဒဂုန်တာရာ၏ ဒဿနတစ်ခုကို ဖော်ပြလိုပါသည်။ ဆရာကြီးက 'ကျွန်တော်၏ သမိုင်းခေတ်အတွေ့အကြုံများအရ ကျွန်တော် ယခု ယုံကြည်နေသည်ကား ရန်သူ မရှိ၊ မိတ်ဆွေသာ ရှိ၊ မုန်းသူ မရှိ၊ ချစ်သူသာ ရှိ၊ နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ ရန်သူကို မိတ်ဆွေဖြစ်အောင်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းတရားသည် စုံလင်ထွေပြား၊ များမြောက်ရှုပ်ထွေးသော အခြေအနေများကို ရှင်းပစ်နိုင်သောတရားဖြစ်သည်' ဟုဆိုခဲ့၏။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေး ပဋိပက္ခတွေကို ကြုံတွေ့ကြားသိရလျှင် ဆရာကြီး၏ အထက်ပါအတွေးအမြင်ဒဿနကို ကျွန်တော်သတိရမိ၏။ ဆရာကြီးပြောသည့်အတိုင်းသာဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် အလွန်တရာမှ ပျော်စရာကောင်းမည်။

နိဂုံးအချုပ်အနေဖြင့်ဆိုရလျှင် ကျွန်တော်ရေးသားထားသော တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့် တစ်ယောက်သည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းသာဖြစ်ပြီး ဆရာတော်ဦးဝီရသူ၏ အတွင်းသဘောကို အကဲခတ်ကြည့်ရုံမျှသာဖြစ်၏။ ပြီးပြည့်စုံသည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိတော့ မဟုတ်။

သို့သော် ဆရာတော်နှင့် သဘောထားမတိုက်ဆိုင်သူတွေအနေဖြင့် ဆရာတော်၏အကြောင်းနှင့် ဆရာတော်၏ သဘောထားကိုသိကာ ပဋိပက္ခဖြစ်စေနိုင်သည့် အကြောင်းအရာတို့ကို ရှောင်ရှားပြီး သာယာအေးချမ်းတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဆီသို့ လျှောက်လှမ်းရာတွင် အထောက်အပံ့ အနည်းငယ်မျှ ဖြစ်

သည်ဆိုလျှင်ပင် ဤစာအုပ်ကို ကျွန်တော် ရေးရကျိုးနပ်သည်ဟု ဆိုရမည်။

ဤစာအုပ်ဖြစ်လာအောင် စိတ်ရှည်စွာ အင်တာဗျူးခွင့်ပေးခဲ့သည့် ဆရာတော်ဦးဝိရသူကို အထူးကျေးဇူးတင်သလို လစဉ် ဖတ်ရှုတည်းဖြတ်ကာ အဆက်မပြတ်ဖော်ပြပေးခဲ့သည့် မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်းမှ အယ်ဒီတာ ကိုဉာဏ်လင်းနှင့် ကိုဇေယျာလှိုင်တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

လေးစားစွာ
ကျော်ဇေယျာထွန်း

အခန်း (၁)

မန္တလေးမြို့၊ အိုးဘိုထောင်၏ ထောင်ဘူးဝရှေ့သို့ ဗင်ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် ထောင်တံခါးသည် ‘ဂျိမ်း...ဒိုင်း’ မြည်ကာ ပွင့်လာသည်။ ကားသည် အထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်းလိုမ့်ဝင် လိုက်၏။ ထောင်ထဲသို့ ကားရောက်လာသောအခါ ထောင်ဘူးဝ တံခါးသည် တဂျိမ်းဂျိမ်းမြည်လျက် ပြန်ပိတ်သွား၏။ ထိုအခိုက် ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ဆင်းလာသည်။ ထိုသူ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဘောင်းဘီအရှည်ဝတ်ထားသည့် ထောင် ဝန်ထမ်းတချို့ သူ့အနားသို့ ဝိုင်းလာပြီး လူနှစ်ယောက်က လက် မောင်းတစ်ဖက်စီကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ယောက်က သူ့ခေါင်းကို အနက်ရောင်အစွပ်တစ်ခု စွပ်ချလိုက်၏။

ခေါင်းကို အစွပ်ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် ဝိုင်းအုံ့ထိုးကြိတ် တော့မလားဟု ထင်လိုက်သည်။ သို့သော် လက်မောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီ

ကိုင်းထားသော လူနှစ်ဦးက သူ့ကိုဆွဲခေါ်သွားလေ၏။ ခေါင်းကို အစွပ်စွပ်ထားခြင်းကြောင့် လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်။ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် မှန်းဆကာ သွားနေရသည်။

လက်မောင်းကို ကိုင်းထားသော ဝန်ထမ်းများက လမ်းလျှောက်တာနဲ့ ကျွေးသည့် သူ့ကို စိတ်မရည်သဖြင့် အော်ငေါက်ကာ ဒုဗ္ဗတ်တိုက် အတင်းဆွဲခေါ်သည်။ အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ လက်မောင်းမှကိုင်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဘတ်ခနဲပစ်ချလိုက်သည်။ ခေါင်းစွပ်နှင့်လူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံလျက်သားလဲကျသွားလေ၏။

သူ့ကိုလိုက်ပို့သော သူများက “နောက်ကို လှည့်မကြည့်နဲ့၊ နောက်ကို လှည့်မကြည့်နဲ့” ဟု အော်ငေါက်ကာ ခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

“နောက်လှည့်မကြည့်နဲ့၊ ရှေ့ကြည့် ရှေ့ကြည့်” ဟု ထပ်အော်ပြီး အခန်းသံတံခါးပိတ်သံ ‘ဝုန်း...ဒိုင်း’ မြည်သွားသည်။ သံတံခါးပိတ်ပြီးသည့် နောက် သစ်သားတံခါးကို ထပ်ပိတ်လိုက်သံကြား၏။ ပြီးတော့မှ “ကြည့်လို့ရပြီ” ဟု ထောင်ဝန်ထမ်းများက လှမ်းအော်သည်။ သူလှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ ဘယ်သူမှ မရှိတော့။ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားလေပြီ။ အခန်းအတွင်း ရှင်းနေ၏။ အခန်းထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်း။

ခဏကြာတော့ ဦးမှိုင်းဆိုသည့် အကျဉ်းသားတစ်ဦး သူ၏ အခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ကိုမြင်သောအခါ ဦးမှိုင်းက “ခေါင်းတုံးကြီးနဲ့ ဘုန်းကြီးလား၊ လူလား” ဟု မေး၏။ “ဦးစင်းပါ” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သောအခါ ဦးမှိုင်းသည် လက်အုပ်ချီလျက်...

“တင်ပါ၊ ဘာအမှုတုံး ဘုရား”

“ဒီလိုပဲ တရားဟောလို့” ဟု ဦးပဉ္စင်းက ပြန်မိန့်၏။

သို့ဖြင့် ဦးပဉ္စင်းအကြောင်းနှင့် အပြင်လောကတွင် ဖြစ်ပျက်နေသည့် အခြေအနေတို့ကို ဦးပဉ္စင်းထံတွင် စုံစမ်းမေးမြန်းကြသည်။ အပြန်အလှန် မိတ်ဆက်ကြသည်။

မန္တလေးမြို့၊ အိုးဘိုထောင်သို့ ထိုနေ့ညနေအချိန်တွင် အကျဉ်းသားအဖြစ် ရောက်လာခဲ့သည့် ဦးပဉ္စင်းမှာ မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်မှ စာချ

ကိုယ်တော်တစ်ပါးဖြစ်သည်။ ပုဒ်မငါးခုဖြင့် တရားစွဲခံရပြီး ထောင်ဒဏ် ၂၅နှစ် အပြစ်ပေးခံရခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူ၏အမည်ကား ယနေ့အချိန်တွင် နိုင်ငံတကာ သတင်းမီဒီယာများတွင် ‘အစွန်းရောက်ဘုန်းကြီး’၊ ‘မွတ်စလင်မုန်းတီးရေးတရား များကို လိုက်လံဟောကြားနေသော ဘုန်းကြီး’၊ ‘မြန်မာပြည်ရဲ့ဘင်လာဒင်’ စသဖြင့် အမျိုးမျိုးဝေဖန်ခံနေရသည့် ဦးပွင်း ဦးဝီရသူပင် ဖြစ်သည်။

ယခု မန္တလေး အိုးဘိုထောင်ထဲသို့ ဦးပွင်းဦးဝီရသူ ရောက်လာသည့် အခါ တခြားသော နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကလည်း လာရောက်တွေ့ဆုံကြပြီး အားပေးစကားများ ပြောကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ဦးမှိုင်းက ရှေ့ဆုံးကဖြစ်လေ၏။

“တပည့်တော်လည်း နိုင်ငံရေးအမှုနဲ့ကျတာ ၁၄နှစ်ရှိပါပြီ။ ဦးဇင်း အားမငယ်နဲ့” ဟူ၍ပင် အားပေးစကားပြောလိုက်သေးသည်။ ထိုသို့ အားပေး စကားကြားသည့်အခါ ဦးပွင်းမှာ အနည်းငယ် အားတက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ထောင်မှ တန်ဖိုးတစ်ယောက် ထပ်မံရောက်လာပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သည်။

“ဦးဇင်း အားမငယ်နဲ့၊ တပည့်တော် လိုအပ်တာ အကုန်လုပ်ပေးမယ်” ဟု ဆိုသည်။ ထိုတန်ဖိုး၏ ညီဖြစ်သူမှာ မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်မှ ဖြစ်ပြီး ဦးပွင်း၏ တပည့်လည်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ နှုတ်ဆက်စကား၊ အားပေး စကား ဆိုလာကြသောကြောင့် ဦးပွင်းစိတ်ထဲ “ဘယ်ရောက်ရောက် မိတ် ကောင်းဆွေကောင်းနဲ့ တွေ့ပါလား” ဟု တွေးနေမိသည်။

ဦးပွင်း၏အခန်း သံတံခါးအပြင်ဘက်တွင် ထုံးဖြူဖြူသောက်ရေအိုး တစ်လုံးရှိသည်။ သောက်ရေအိုးတွင် ရေညှိများလည်း ကပ်နေသည်။ ရေအိုးအဖုံး နှုတ်ခမ်းမှာ ပဲ့ကာနေ၏။ ပလတ်စတစ်သောက်ရေခွက်မှာလည်း စုတ်ချာ၍ နေသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းသောက်ရေအိုးမှ ရေကိုသောက်သုံးရန် ဦးပွင်း၏ စိတ်ထဲ မသတိသလိုဖြစ်နေသည်။ ရေဆာလောင်နေသည့်တိုင် ဦးပွင်းသည် အောင့်ကာနေခဲ့သည်။ သည်လိုအခြေအနေကို ကြိုတင်သိ၍လည်း ထောင်ထဲသို့ မလာခင် အပြင်၌ ရေအဝသောက်ခဲ့သေးသည်။

ထိုနေ့က ဦးပွင်းထပ်မံတွေ့ကြုံရသည့် နောက်ထပ်အခက်အခဲတစ်ခု မှာ ညအိပ်ရာဝင်သည့်အခါ ကြုံတွေ့ရသည့် ခြင်္ကိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ပထမ တော့ ခြင်္ကိုက်သက်သာလေမလားဆိုသော အတွေးဖြင့် ထောက်လှမ်းရေးက

ပေးလိုက်သော အိပ်ရာခင်းပါးပါးလေးကို အခန်းသံဆန်ခါပေါက်တွင် သွားကာ လိုက်သည်။ သို့သော် ထောင်ဝန်ထမ်းများ တုတ်ကိုယ်စီခွဲကာ ပြေးလာပြီး ဆဲဆိုအော်ဟစ်ကာ ပြန်ဖြုတ်ခိုင်း၏။

ထိုနေ့ညအဖို့ ဦးပဉ္စင်းသည် ခေါင်းအုံး မရှိ၊ ခြုံစရာ စောင်မရှိ။ တစ်ရှူးလိပ်ကို ခေါင်းအုံးလုပ်ရသည်။ ပုဆိုးကို စောင်အဖြစ်ခြုံကာ တစ်ညလုံး ကွေးပြီး အိပ်လိုက်ရသည်။ မနက်မိုးလင်းတော့ မိုက်က ဆာလာသည်။ ရေက လည်း ငတ်လာသည်။ သောက်ရေအိုးကို ကြည့်သည်။ သောက်ချင်စိတ်မရှိ။ သို့သော် အာခေါင်များက ခြောက်ကပ်လာသည်။ ဦးပဉ္စင်းစိတ်ထဲ “ဒီလိုပုံစံနဲ့ တစ်သက်လုံး ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရပါ့မလဲ” လို့လည်း နေမိသည်။ မနေနိုင်တော့ သည့်အဆုံး ရေငတ်ငတ်ဖြင့် သောက်ရေအိုးမှ ရေတစ်ခွက်ကိုခပ်ကာ သောက် ဖြစ်လိုက်၏။

“ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ အရသာရှိလိုက်တာ။ လေးလေးပင်ပင်နဲ့” ဟု ရေငတ်ငတ်ဖြင့်သောက်ခဲ့ရသော မသတိစရာ သောက်ရေအိုးမှ ရေတစ်ခွက်၏ အရသာကို ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူက ပြန်ပြောပြသည်။ ထောင်ထဲတွင် ထိုရေတစ်ခွက် ကိုသာ သောက်ခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ရေဇွေးသာ သောက်ခဲ့သည်ဟု ဦးပဉ္စင်းက ဆိုသည်။

အခန်း (၂)

ဦးပွင်းကို ၁၉၆၈၊ ဇွန် ၂၆ ရက်တွင် ကျောက်ဆည်မြို့ရှိ ဆေးရုံကြီးတွင် မွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ငယ်နာမည်က ဝင်းခိုင်ဦး။ ဖခင်မှာ ဦးခင်မောင်ဝင်းဖြစ်ပြီး မိခင်မှာ ဒေါ်တင်တင်ဦးဖြစ်၏။ မွေးချင်းမောင်နှမ ရှစ်ယောက်ရှိသည့်အနက် ဦးပွင်းမှာ ဒုတိယမြောက်သားဖြစ်သည်။ ဦးပွင်း၏ ဖခင် ဦးခင်မောင်ဝင်းမှာ ဧရာဝတီတိုင်း၊ ကျုံမင်းမြို့ဇာတိဖြစ်သည်။ စက်မှုလယ်ယာဌာနတွင် အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်ကာ လယ်ထွန်စက်မောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ဦးခင်မောင်ဝင်းသည် ကျောက်ဆည်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့စဉ် ဒေါ်တင်တင်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ မောင်ဝင်းခိုင်ဦးကို မွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကို မွေးဖွားပြီးနောက် ဧရာဝတီတိုင်း ကျုံမင်း၊ မြောင်းမြ၊ ဝါးခယ်မစသည့်မြို့များသို့ ထပ်မံပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရာ သူ၏ ညီနှင့် ညီမများကို ယင်းမြို့များတွင်

မွေးဖွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ဝင်းခိုင်ဦးကိုယ်တိုင်လည်း မြောင်းမြမြို့တွင် သူငယ်တန်းတစ်နှစ် နေခဲ့ဖူးလေသည်။ ယင်းနောက် ဦးခင်မောင်ဝင်းသည် အစိုးရဝန်ထမ်းမှ အနားယူကာ အခြေချနေထိုင်ဖို့အတွက် ကျောက်ဆည်မြို့သို့ အပြီးပြောင်းရွှေ့လာခဲ့တော့သည်။

ဝန်ထမ်းဘဝတွင် မိသားစုစီးပွားရေး ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိသော်လည်း အငြိမ်းစားယူသည့်အချိန်တွင် မိသားစုဦးရေ ၁၀ ဦးအထိ ရှိလာသောကြောင့် စားအိုးက ကြီးလာသဖြင့် ကျောက်ဆည်ရောက်သည့်အချိန်တွင် မိသားစုစီးပွားရေးက ကျပ်တည်းကာနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးခင်မောင်ဝင်းသည် ကြုံရာကျပန်းလုပ်ကာ မိသားစုကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

“အဖေက ဆိုက်ကားနင်းတယ်။ ရေစည်လှည်းတွန်းတယ်။ ဦးဇင်းက အဖေကို ဝိုင်းကူရတယ်” ဟု ငယ်စဉ်အချိန်က မိသားစုစီးပွားရေးအခြေအနေကို ဦးပွင်းဦးဝီရသူက ပြောပြသည်။

မောင်ဝင်းခိုင်ဦးကျောင်းသားဘဝ တစ်တန်းမှ ရှစ်တန်းအထိ ဖခင်အား ထိုသို့ ဝိုင်းကူပေးရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျောင်းသားဘဝတွင် ပိုက်ဆံရှိသောသူတို့၏ သားသမီးများကဲ့သို့ ကျရှင်တက်ရခြင်း၊ ကျောင်းစာကို အချိန်ပေးစာကျက်နိုင်ခြင်းစသည့် အခွင့်အရေးတို့ ဆုံးရှုံးခဲ့သည်ဟု ဦးပွင်းက မိန့်သည်။

ငယ်စဉ်က မောင်ဝင်းခိုင်ဦးဖြစ်ချင်သည့်အရာက စာရေးဆရာပင် ဖြစ်သည်။ စာရေး၊ စာဖတ်လည်း ဝါသနာပါခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျောင်းသားဘဝက စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲများအား ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရာ ဆုများပင် ရခဲ့ဖူးသည်။ ကျောင်းထဲတွင် စာစီစာကုံးရေးသားခြင်း၌ နာမည်ကြီးခဲ့သည်။ ချီးကျူးခြင်းခံခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ်က ရေးသားခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများမှာ မိသားစုအကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအကြောင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။

မိသားစုအကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ရာတွင် လွမ်းအောင် ရေးဖွဲ့နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်းတွင် အရေးအသားကောင်းသော်လည်း အချက်အလက်သိပ်မရှိသဖြင့် ငွေကြေးတတ်နိုင်သည့် ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းက ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများနှင့် မယှဉ်နိုင်ဟု သူက ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့်

ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်းကျောင်းသားဘဝကတော့ စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲများတွင် ဆုမရခဲ့တော့ပေ။

မောင်ဝင်းခိုင်ဦး နှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝက မှတ်မှတ်ရရဖြစ်ခဲ့တာ တစ်ခုရှိ၏။ ကျောင်းသို့ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးကဲ့သို့သော လူကြီးများ လာ ရောက်စစ်ဆေးသည့်အခါ ကျောင်းသားများကို အထွေထွေဗဟုသုတမေးခွန်းများ မေးတတ်ကြသည်။ ယင်းသို့ မေးသည့်အခါတွင် မောင်ဝင်းခိုင်ဦးမှလွဲ၍ သုံး တန်း၊ လေးတန်းကျောင်းသားများလည်း မဖြေနိုင်ဖြစ်တာမျိုး ကြုံခဲ့ဖူးသည်။ လူကြီးများက “မဖြေနိုင်လည်း ရတယ်။ ဘာမှ စိတ်အားမငယ်နဲ့” ဟု ဆိုကာ ဗဟုသုတများ မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က မေးခွန်းများ အမေးခံရ၍ ပြန်လည်ဖြေကြားခဲ့ပုံကို ဦးပွင်းက ယခုလို ပြန်လည်မိန့်ကြားသည်။

“အုပ်ချုပ်တဲ့အစိုးရရဲ့ ပါတီနာမည်မေးတယ်။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီ(မ-ဆ-လပါတီ)။ သူ့အောက်မှာ ဘယ်လို အရန်အင်အားတွေရှိလဲ။ လမ်းစဉ်လူငယ်၊ တေဇလူငယ်၊ ရှေ့ဆောင်လူငယ်။ ပါတီဥက္ကဋ္ဌ ဘယ်သူလဲ။ ဦးနေဝင်းပါ”

ယင်းသို့ပြန်လည်ဖြေကြားနိုင်ခြင်းမှာ မှတ်ဉာဏ်က သူ့လိုကိုယ်လိုဖြစ် သော်လည်း ပိုမိုကြိုးစားခြင်းနှင့် စာဖတ်ဝါသနာပါကာ စာကို ပိုမိုဖတ်ရှုခြင်း ကြောင့်ဟု ဦးပွင်းက မိန့်ဆိုသည်။ ထို့အပြင် ကျောင်းနှင့် အိမ်သို့သွားသည့် လမ်းတွင်လည်း မ-ဆ-လပါတီရုံးကို နေ့စဉ်မြင်နေရခြင်းကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။

အခန်း (၃)

သည်လိုနှင့် သာသနာ့ဘောင်ထဲဝင်ရောက်မည့် အချိန်အခါသို့ ရောက်လာသည်။ မောင်ဝင်းခိုင်ဦး အသက် ၁၆နှစ်အရွယ် ရှစ်တန်း စာမေးပွဲဖြေပြီးသည့် နောက်နေ့တွင် သင်္ကန်းစည်းခဲ့သည်။ မောင်ဝင်းခိုင်ဦးတွင် သင်္ကန်းစည်းချင်သည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်မှာ လေးတန်းနှစ် ကျောင်းသားဘဝတည်းကဖြစ်၏။ ပုတီးမြင်လျှင် စိပ်ချင်သည်။ ဘုရားမြင်လျှင် ရှိခိုးချင်သည်။ သင်္ကန်းမြင်လျှင် ဝတ်ချင်သည်။ ကိုရင်ဝတ်ချင်သည့်စိတ်က လွန်ကဲ၍နေသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ခြင်းမှာလည်း စာပေကျမ်းဂန်များ ဖတ်ထားခြင်းကြောင့် မဟုတ်။ သင်္ကန်းစည်းရခြင်း၏ အကျိုးတရားများကို သိနေသောကြောင့် မဟုတ်။

သို့သော် ဖခင်ဖြစ်သူက ခွင့်မပြု။ ကျောင်းပြီးအောင် တက်စေချင်သည်။ ဘွဲ့တစ်ခုရစေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် မည်သို့ပင် ပူဆာသော်လည်း ခွင့်မပြုသဖြင့် သင်္ကန်းစည်းချင်သည့်စိတ်ကို မျိုသိပ်ကာနေခဲ့ရသည်။ သူ၏ ဖခင်ဖြစ်သူက သူ့အမျိုးတွေအပေါ် မာနထားသည်။ အလှူကြီး၊ အတန်းကြီး

မပေးနိုင်၊ ရှင်မပြုနိုင်ခြင်းများကြောင့်လည်း သင်္ကန်းစည်းပေးဖို့ ကြန့်ကြာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှစ်တန်းစာမေးပွဲဖြေဆိုပြီး နောက်နေ့တွင် အမေဖြစ်သူ၏ မောင်ရင်းဖြစ်သော ဆရာတော်ကြီးရှိရာ ရိပ်သာတွင် သင်္ကန်းစည်းခဲ့သည်။ ပထမတွင် ခဏဝတ်မည်ဟု ရည်ရွယ်သည့်စိတ်လေး ဖြစ်ပေါ်လာသေးသည်။ သို့သော် သာသနာ့ဘောင်၏ ငြိမ်းအေးချမ်းသာမှုကို ခံစားလိုက်ရသည့်အခါတွင် အမြဲနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေတော့သည်။

ထိုသို့ အမြဲဝတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်ကို ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် မိခင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးများကလည်း တားကြသေးသည်။ ကျောင်းပြန်မတက်တော့သဖြင့် ဖခင် ဖြစ်သူက ဒေါသထွက်ကာ သူ့ခေါင်းကို အနားရှိ တိုင်နှင့် ခေါင်းဆောင့်၏။ လက်သီးနှင့် ထိုး၏။ ဆယ်တန်းကို ပြီးအောင် ဖြေစေချင်သည်။ ပညာရေး တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ဟိုမရောက်ဒီမရောက် မဖြစ်စေလို။

သို့သော် မောင်ဝင်းခိုင်ဦးက ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်ရာ “ကျုပ်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို သိကြားမင်း ဆင်းဖျက်တာတောင် မပျက်ဘူး” ဟု အဖေကို တော်လှန်သည့် စကားတစ်ခွန်းပင် ဆိုခဲ့သေးသည်။ အမေဖြစ်သူကတော့ မောင်ဝင်းခိုင်ဦး၏ သဘောအတိုင်းသာဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က အမြဲတမ်း သင်္ကန်းဝတ်ဖို့အတွက် ဆရာတော်ကြီးအား လျှောက်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးက စဉ်းစားဖို့အတွက် သုံးလ အချိန်ပေး၏။ ထိုအချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်စွာ ရှစ်တန်းစာမေးပွဲအောင်စာရင်းများ ထွက်လာခဲ့သည်။ အောင်စာရင်းတွင် သူငယ်ချင်းတို့က ဂုဏ်ထူးများနှင့် အောင်မြင်ကြပြီး ဦးပွင်းမှာ ရိုးရိုးသာ အောင်မြင်ခဲ့သည်။

“ရှက်သွားတာလည်းပါတယ်။ (စာမေးပွဲ)အောင်တော့ အောင်တယ်။ ကျုပ်က ရိုးရိုးပဲ အောင်တယ်” ဟု သင်္ကန်းအမြဲတမ်းဝတ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ဖြစ်လိုက်သည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဦးဝီရသူက မိန့်ဆိုသည်။

သို့သော် ဦးပွင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း လူ့ဘောင်နှင့်မတူသည့် သာသနာ့ဘောင်တွင် ရေရှည်နေရဖို့အတွက် အရှည်ကြီးတွေးခဲ့ရသည်။ လွန်ဆွဲမှုများ ရှိခဲ့သည်။ ကျောင်းလည်း ပြန်တက်ချင်သည်။ ကျောင်းပြန်တက်ကာ ဘွဲ့လေး

တစ်ခုလောက် ယူ၍ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နေနိုင်အောင် ကြိုးစားမလားလို့လည်း တွေးမိသည်။

ထိုသို့ ကျောင်းသားဘဝကို စွန့်လွှတ်ကာ ငယ်ရွယ်သည့်အချိန်တွင် သင်္ကန်းဝတ်ရခြင်း၏ ခံစားရသောအဖြစ်ကို ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူက ယခုလို မိန့်ကြားသည်။

“ဆွမ်းခံကြွတဲ့အခါ တန်းစီကြွရတော့ သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းကြည့် တာမျိုးဆိုရင် တော်တော်ခံစားရတယ်။ သူတို့နဲ့ ကိုယ့်ဘဝ မတူတော့ဘူး။ ကျောင်းကြီးကိုလည်း လွမ်းတယ်။ ကိုယ်က ဒါတွေကို ထားရစ်ခဲ့ရတာကိုး။ ကိုယ်စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာကို ပြန်လွမ်းတာပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေက လာမေးတယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလို့သာ ငြင်းလိုက်ရတာ ဟာဒယက မဖြတ်သေးဘူးလေ”

ကျောင်းသားဘဝက မောင်ဝင်းခိုင်ဦးတွင် မေတ္တာမျှခဲ့သည့် ရည်းစား လည်း မရှိခဲ့ပေ။ သို့သော် မျက်လုံးချင်း စကားပြောသည့်အဆင့်လောက်တော့ ရှိခဲ့၏။ ရည်းစားစာလိုက်ပေးခြင်း၊ စာပေးစာယူလုပ်ခြင်း၊ စကားလိုက်ပြော ခြင်းတို့တော့ မရှိခဲ့ဘူးဟု ဦးပဉ္စင်းက မိန့်ဆိုသည်။

“တရားဝင်ရည်းစားဖြစ်တာလည်း မရှိပါဘူး။ သေးသေးလေး ဘောင်း ဘီတိုလေးတွေနဲ့ ကျောင်းတက်ရတာ။ ကလေးဆိုတော့လည်း မေ့လွယ်ပျောက် လွယ်သဘောပါ။ စွဲလမ်းလမ်းမရှိပါဘူး”ဟု ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူက မိန့်ကြားသည်။

ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူ၏ ညီအစ်ကိုမောင်နှမရှစ်ဦးတွင် ညီဖြစ်သူနှစ်ဦးက သင်္ကန်းစည်းကြဲသေးသည်။ ဦးပဉ္စင်းနှင့် တစ်ပါးကျော် ကိုရင်မှာ ကိုရင်ဘဝဖြင့် အကြီးတန်းအထိ ရောက်ပြီးမှ လူထွက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးပဉ္စင်းအောက်က နောက်တစ်ပါးမှာ ဉာဏ်မကောင်း။ စာမေးပွဲ မအောင်။ ပါရမီမပါသဖြင့် လူ ထွက်ကာ အိမ်ထောင်ကျသွားသည်ဟုဆို၏။

အရင်က စာကြီးပေကြီး မဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည့် ဦးဝီရသူလောင်းလျာသည် ကိုရင်ဘဝသို့ ရောက်သွားသောအခါတွင် စာကြီးပေကြီးများကို နေ့စဉ်လိုလို ဖတ်ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။ ဦးပဉ္စင်းဘဝကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သည့် စာအုပ်ကတော့ ‘ရဟန္တာနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ’ဆိုသည့် စာအုပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၄)

ဦးပဉ္စင်းသည် ၁၉၈၅ တွင် သာသနာ့ဘောင်သို့ စတင်ဝင်ရောက် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောက်ဆည်မြို့၊ ရွှေလုံထောင်ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးသည့် ဦးကြီးတော် ဘုန်းကြီး ဘဒ္ဒန္တပညာသာမိကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ သီလရှင်ဆရာကြီး ဘွားမာလာထေရီ၏ ပစ္စယာ နုဂ္ဂဟကို ခံယူကာ သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၃၅၀ ခုနှစ် (၁၉၈၈) ပထမဝါဆိုလဆုတ် ၁၅ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ကျောက်ဆည်မြို့ ကျေးဇူးရှင် သက်တော်ရှည် လေသာဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တဝေဏ်ကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ မင်းရပ် ရပ်ကွက်၊ ရဟန်းဒါယိကာမကြီး ဒေါ်မြချစ် (ထမင်းဆိုင်) မိသားစု၏ ပစ္စယာနုဂ္ဂဟကို ခံယူကာ ရဟန်းတော်ဘဝသို့ ရောက် ရှိခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ၁၉၉၁ (၁၃၅၃ ခုနှစ်)တွင် ကျောက်ဆည်မြို့၊ မင်းကုန်းမဟာ စာသင်တိုက်မှ မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်တိုက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ ဦးပဉ္စင်းသည် ယခင်က အမျိုးသားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှမသိခဲ့။ လေ့လာခြင်းလည်း

မရှိခဲ့။ သို့သော် မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အမျိုးသားရေးစာပေများကို လေ့လာဖတ်ကြားခွင့် ရခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် မော်လဝီရွှေပြည် ရေးသည့် ၇၈၆ နှင့်ပတ်သက်သော ယောဂီစာတမ်းစာအုပ် ကောက်နုတ်ချက်များ၊ ရွှေခုံးဘီအောင်ရေးသည့် စာများ၊ ပီမိုးနင်းရေးသည့် စာများ၊ ဝံသာနုရက္ခိတက ထုတ်ဝေသည့် အမျိုးပျောက်မှာ စိုးကြောက်စရာ အစရှိသည့် စာပေများ ဖတ်ကြားလေ့လာခွင့်ရခဲ့သည်။

ဦးပီရသူသည် အဆိုပါစာပေများကို လေ့လာဖတ်ကြားပြီးသည့်နောက် တွင် အမျိုးဘာသာ သာသနာစောင့်ရှောက်ရေးကို ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ယခုလို အတွေးပေါ်လေသည်။

“အဲဒီနောက်မှာ ဦးဇင်းဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ လမ်းကြောင်းကို ခိုင်ခိုင် မာမာချနိုင်ခဲ့တယ်” ဟု ဦးပဉ္စင်းက မိန့်ကြားလေသည်။

အခန်း (၅)

ထိုကဲ့သို့ အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး (သို့မဟုတ်) အမျိုးသားရေးဝါဒီစာအုပ်များကို ဖတ်ကြားလေ့လာ ပြီးသည့်နောက်တွင် ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းများ တွင် အမျိုးသားရေးတရားများ လှည့်လည်ကာ ဟောကြားလေ တော့သည်။ အချိန်က ၁၉၉၇ ခုနှစ်။ ထိုစဉ်က မလွတ်လပ်သည့် ခေတ်ဖြစ်သည်။ စက်ပစ္စည်းများလည်း ရှားပါးသည့် ခေတ်ဖြစ်၍ တရားဟောရန် မိုက်ခရိုဖုန်း အလွယ်တကူ မရှိ။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏အသံကိုသာ အားပြု၍ ဟောခဲ့၊ ပြောခဲ့ရသည်။

ဦးပဉ္စင်းတို့သည် လူများများဖြင့် ဟောကြားနိုင်ရန်အတွက် နေရာတစ်ခု ရွေးလိုက်သည်။ နေရာကျယ်ကာ သံဃာများ အလွယ်တကူလာနိုင်သော မန္တလေးသင်္ချိုင်းကုန်းကို ရွေးလိုက်ကြ၏။ ဦးပဉ္စင်းတို့သည် ညနေ ၆ နာရီ လောက်ဆိုလျှင် သင်္ချိုင်းဘက်သို့ ထွက်လာကြသည်။ တရားဟောပြောခြင်းကို ည ၈ နာရီမှ ည ၁၀ နာရီအထိ ဟောကြသည်။

ယင်းသို့ လိုက်ဟောကြသည်မှာ ဦးပွင်းဦးဝီရသူအပါအဝင် ဦးပွင်းလေး၊ ငါးပါးခန့်ဖြစ်သည်။ ထိုတရားများ ဟောကြားရန်အတွက် လူအသိမခံဘဲ မျက်နှာဖုံးတပ်ကာ ဟောကြားခဲ့ရသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို သင်္ကန်းပတ်လိုက်သည်။ ပါးစပ်တစ်ခုတည်းသာ ဖွင့်ထားသည်။ မျက်လုံးကိုလည်း အနက်ရောင် နေကာမျက်မှန်တပ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တရားပွဲသာ ပြီးသွားသည် ဘယ်ဘုန်းကြီး ဟောသွားသည်ကို မသိလိုက်ကြ။

ထိုစဉ်က ဟောခဲ့ရသည့် ဖြစ်စဉ်ကို သဘောကျရယ်မောလျက် ဦးဝီရသူက ယခုလို ပြန်လည်မိန့်ကြားသည်။

“သံဃာ လေးငါးရာ မိုက်မပါဘဲ အော်ရတာ။ လက်ခုပ်ဩဘာသံက တော့ တဖြောင်းဖြောင်းပဲ။ နောက်က လူတွေကလည်း ရှေ့က လူတွေတီးရင် သူတို့လည်း ဘာမှမသိဘူး။ လိုက်တီးကြတယ်။ ဟား...ဟား...ဟား...”

ထိုသို့ဟောကြားသည့်အခါတွင် ဦးပွင်းတို့သည် တစ်ပါး၏ ဘွဲ့အမည်ကို တစ်ပါးက မခေါ်ဖို့ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားရသည်။ တစ်ပါးကို တစ်ပါး ခေါ်မည်ဆိုပါက နာမည်ဂုဏ်များဖြင့် ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ဦးပွင်း ဦးဝီရသူ၏ နာမည်မှာ မျိုးချစ်သူဖြစ်၏။ အလားတူ အခြားသော ကိုယ်တော်များ၏ အမည်ကိုလည်း မျိုးချစ်ဦး၊ မျိုးချစ်အောင်၊ မျိုးချစ်ကို စသဖြင့် နာမည်ဂုဏ်များ ပေးထားကြသည်။ နာမည်ခေါ်မည်ဆိုလျှင် “မျိုးချစ်ဦး ရှိလား”၊ “ရှိ” လို့ ပြန်ထူးရသည်။ ကျောင်းတိုက်နာမည်ကိုလည်း ထုတ်မပြောရ။ ထိုနည်းတို့ဖြင့် ထောက်လှမ်းရေးများ ခြေရာခံလို့ မရ၊ စုံစမ်းမရအောင် ပရိယာယ်သုံးခဲ့ရသည်။

မန္တလေးမြို့ သင်္ချိုင်းကုန်းတွင် ဟောပြောသည့် တရားပွဲပေါက်သွားသည့်အခါတွင် အမရပူရမြို့က ထပ်မံဖိတ်ခေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးပွင်းတို့သည် အမရပူရရှိ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ ထပ်မံကြွရောက် ဟောပြောခဲ့ရသေးသည်။ ထိုသင်္ချိုင်းကုန်းမှာတော့ အုတ်ဂူများရှိသည်။ ထိုအုတ်ဂူများပေါ်တက်ကာ ဟောကြားခဲ့ကြသည်။ နားထောင်ကြသူများကလည်း အုတ်ဂူများပေါ် တက်နားထောင်ကြလေသည်။

လာရောက်နားထောင်ကြသူများမှာ သံဃာတော်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်များ မလာရ။ လူတွေ လာနားထောင်မည်ဆိုပါကလည်း ရဲသတင်းပေး

အဖြစ် အထင်ခံရမည်စိုးသောကြောင့် မလာရဲခြင်းဖြစ်၏။ ဦးပွင်းတို့ ဟောကြား ခဲ့သည့် တရားများက အမျိုးသားရေးတရားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအချိန်က ထိုတရားများကို (အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်များအကြောင်း) ဟောပြောခွင့်မရှိ။

“ပွဲကြီးပွဲကောင်းနှစ်ပွဲဟောခဲ့တယ်။ စာသင်သားဘဝပဲ ရှိသေးတာ။ သံဃာတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုကိုတော့ ရနေပြီ။ အဲဒီတုန်းက ဦးဇင်းတရားနား ထောင်ဖူးတဲ့သူတွေက အခု နိုင်ငံကျော်ခမ္ဘာကထိကတွေ ဖြစ်နေပြီ” ဟု ဦးဝီရသူက မိန့်ကြားသည်။

သူ့အနေဖြင့် စာသင်သားဘဝဖြင့် ထိုသို့ အမျိုးသားရေးတရားများကို ဟောကြားနိုင်ခြင်းမှာ စာဖတ်ထားသည့်အရှိန်နှင့် သူ၏အတွေ့အကြုံ လှေလာထား မှုကြောင့်ဟု ဦးဝီရသူက ပြောသည်။ အမျိုးသားရေးတရားများ ဟောကြား နိုင်ရန်အတွက်လည်း သူ့တွင် သာဓကများစွာရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ဦးဝီရသူအနေဖြင့် ထိုသို့ ဟောကြားမှုများ ပြုခဲ့သော်လည်း အစိုးရ၏ လိုက်လံဖမ်းဆီးခြင်းကို မခံခဲ့ရပေ။ သို့သော် ဦးပွင်း၏ ဆရာတော်ကြီးမှာ မန္တလေးတိုင်း သံဃမဟာနာယကတွင် ဒုဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးက ဆက်လက်မဟောရန် တားမြစ်ခဲ့သည်။ ဆက်လက်ဟောနေ မည်ဆိုပါက ကျောင်းတိုက်မှ နှင်ထုတ်မည်၊ ရိုက်ထုတ်မည်ဟု ငေါက်လိုက်သဖြင့် ဦးပွင်းမှာ အမျိုးသားရေးတရားများကို ဆက်မလုပ်ရတော့။

“ဆရာတော်ကြီးတွေမှန်သမျှ ဒီစိတ်ရှိတယ်ဗျ။ မရှိတဲ့ ဆရာတော် မတွေ့ဖူးဘူး။ သဘောတူတယ်။ သို့သော်လည်းပဲ အဖမ်းခံရမှာ စိုးရိမ်တာ၊ စာမပြီးဘဲနဲ့ ထောင်ထဲရောက်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့။ ဦးပွင်းက လူငယ်ဆိုတော့ ခပ်မိုက်မိုက်လုပ်တယ်။ အဲဒါတွေကို သူတို့က မကြိုက်ဘူး။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့ နည်းနဲ့ပဲ လုပ်စေချင်တယ်” ဟု ဦးပွင်း ဦးဝီရသူက မိန့်ကြား၏။

ထို့ကြောင့် ဦးဝီရသူသည် အထက်ပါ ပွဲနှစ်ပွဲကို ဟောကြားပြီးသည့် နောက် ဆရာတော်ကြီးမှ တားသဖြင့် ဆက်မလုပ်တော့ပေ။ သူ၏ဘဝကို စာထဲတွင်သာ နှစ်ထားခဲ့ပြီး ဓမ္မာစရိယဘွဲ့ရဖို့အတွက်ကိုသာ ကြိုးစားခဲ့တော့ သည်။ အဆိုပါဘွဲ့ရဖို့အတွက် ဖြေဆိုရသည့်စာမေးပွဲကို သကျသီဟဓမ္မာစရိယလို့ လူသိများကြသည်။ ဆရာတော်ကြီးများကပင် ယင်းစာမေးပွဲကို လူသိပွဲဟု

သတ်မှတ်ကြသည်ဟု ဦးဝီရသူက မိန့်သည်။

“ပုဏ္ဏထုတ်တဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ အာဘော်နဲ့ အိုင်ဒီယာကို ဖမ်းနိုင်မှ အောင်တာ။ အဲဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ အရည်အချင်းတွေလို နင်လား ငါလားရှိရမယ်။ ဆရာတော်ကြီးတွေ နီးပါးလောက် စာမြင်မှ အောင်တာ။ ဒီအဆင့်မအောင်သူတွေက လူထွက်သူက ထွက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတဲ့ လူတွေက သေပေါ့။ ဒါကြောင့် လူသတ်ပွဲလို့ သတ်မှတ်တာ” ဟု ဦးဝီရသူက မိန့်ကြားသည်။

အဆိုပါ စာမေးပွဲကို ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူ ပါဝင်ဖြေဆိုခဲ့လေသည်။ ၁၉၉၉ အဘိဓမ္မာစာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်သည့်အခါတွင် တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် သံဃာခြောက်ပါးသာ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ထိုသံဃာခြောက်ပါးတွင် ဦးဝီရသူ အပါအဝင် မစိုးရိမ်တိုက်မှ သံဃာသုံးပါး အောင်မြင်ခဲ့၏။ အားလုံးထဲမှာ ဦးဝီရသူက အမှတ်အများဆုံးနှင့် ပထမရကာ အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“လူတွေ အသိအမှတ်ပြုနိုင်လောက်တဲ့ ဂုဏ်ထူးတစ်ခုတော့ ရသွားတာပေါ့။ စာရေးဦးတော့ ဒီဘွဲ့လေးရှိတော့ စာဖတ်ပရိသတ်ရှိတယ်။ တရားဟောလည်း တရားနာပရိသတ်ခန့်ကပေါ့” ဟု ဦးပဉ္စင်းက ရှင်းပြသည်။

ဦးပဉ္စင်းသည် တခြားစာမေးပွဲများကို ဆက်၍ဖြေတော့ဘဲ သူ့အား သန်သည့် စာချခြင်းဘက်သို့ ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ စာတွေရေးမည်။ တရားတွေဟောမည်။ မန္တလေးနှင့် အမရပူရရှိ သင်္ချိုင်းကုန်းတွင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ဟောကြားခဲ့သော အမျိုးသားရေးတရားများကို ပလ္လင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ဆက်လက်ဟောကြားမည်ဖြစ်၏။

အခန်း (၆)

ဆရာတော်ဦးဝီရသူ၏ မူရင်းကလောင်နာမည်မှာ ‘ဝီရသူရ’ ဖြစ်သည်။ ‘ဝီရ’ ၏ အဓိပ္ပာယ်က လုံ့လဝီရိယရှိသူ၊ ရဲရင့်တည်ကြည်သူဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေသည်။ ‘သူရ’ ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာလည်း ရဲရင့်သူ ဟူ၏။ ‘ဝီရသူရ’ ဟု နှစ်ခုပေါင်းလိုက်သောအခါ ရဲရင့်သူတို့ထက် ရဲရင့်သူဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေသည်။ သို့သော် ခေါ်ရပြောရလွယ်စေရန် နောက်ဆုံးရကောက်ကို ဖြုတ်ကာ ‘ဝီရသူ’ ဟု ပြောင်းလဲထားခြင်း ဖြစ်၏။

ဦးပဉ္စင်းသည် ဗုဒ္ဓဟူးသားဖြစ်သည့်အတွက် ဗုဒ္ဓဟူးနှင့်လိုက်ဖက်မည့် နွေရာသီကို စာဖတ်ရင်းဖြစ်စေ၊ သွားရင်းလာရင်းဖြစ်စေ အမြဲလိုလို လေ့လာသည်။ ထိုစဉ် မဟာဝီရမြတ်ဗုဒ္ဓနှင့် နမောတေဗုဒ္ဓဝီရတုဆိုသည့် ဂါထာတော်မှတစ်ဆင့် ဝီရသူရဆိုသည့် နာမည်ကို ရှာဖွေရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ထိုနာမည်ကို ကျောက်ဆည်မှ မန္တလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့စဉ်ကပင် သုံးစွဲနေပြီဖြစ်သည်။ သူ့အသုံးပြုသည့် ဗလားစာအုပ်များတွင် သူ၏ ဘွဲ့

နာမည်ကို မရေးဘဲ ‘ကလောင် ဝီရသူ(မစိုးရိမ်)’ ဟုသာ ရေးသည်။ သို့သော် မည်သည့် စာတစ်ပုဒ်၊ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်မှ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရခြင်း မရှိသေး။ သူ၏အပြုအမူတွေကို တွေ့သော အခြားရွယ်တူကိုယ်တော်များက စာရေးဆရာ ရောဂါ ဖြစ်နေပြီဟု စကြနောက်ကြသည်။ တချို့က သရော်ကြ၏။ အရူးလို ဆိုကြသူများလည်း ရှိလေ၏။

သို့သော် ‘ဝီရသူ’ ဆိုသည့် နာမည် ထင်ရှားလာဖို့အတွက် အကြောင်း က ဖန်လာလေသည်။ ဦးပဉ္စင်းဦးဝီရသူ၏ မူလရဟန်းဘွဲ့နာမည်က ဘဒ္ဒန္တ ဝိစိတ္တာဖြစ်သည်။ သက္ကသီလဓမ္မာစရိယ အောင်မြင်ခဲ့သဖြင့် ဘဒ္ဒန္တဝိစိတ္တာဘိဝံသ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုစာမေးပွဲအောင်သည့် နှစ် (၁၉၉၉)မှာပင် ဦးပဉ္စင်းသည် ဘာသာရေးစာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားခဲ့လေသည်။ စာအုပ်၏အမည်က ‘တရား ထိုင်ခြင်း၊ ငိုရယ်ခြင်းအကြောင်း’ ဟူ၏။

စာအုပ်၏ အဓိက အကြောင်းအရင်းမှာ တန့်ကြည့်တောင် ဆရာတော် ကြီး၏ အမှားလေးချက်ကို ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ တန့်ကြည့်တောင် ဆရာတော်ကြီးက တရားထိုင်ပါက ငိုလျှင်၊ ရယ်လျှင် တရားရသည်ဆိုကာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငိုခိုင်း၊ ရယ်ခိုင်းသည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။ စိတ်ရှိလက် ရှိ ရယ်ခွင့်ပေးသည်၊ ကခွင့်ပေးသည်ဟု ဆိုသည်။

‘ဝိပဿနာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တယ်။ ဘုရားရဲ့ တရားတော်က ငိုတဲ့သူ အငိုတိတ်တယ်။ ရယ်တဲ့သူ အရယ်ရပ်တယ်။ သူက ငိုခိုင်းတယ်။ ရယ်ခိုင်းတယ်။ ငိုတာ၊ ရယ်တာ၊ တရားထူးလို့ ဟောတယ်ဆိုတော့ ဦးဇင်းက နာမည်နဲ့တကွ ထည့်ရေးတာ’ ဟု ဆရာတော် ဦးဝီရသူက စာအုပ်ရေးဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။

သို့သော် စာအုပ်ထုတ်ဝေခွင့်ကို သာသနာရေးဌာနက ခွင့်မပြုခဲ့။ ထို့ ကြောင့် ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူကိုယ်တိုင် သာသနာရေးဌာနသို့ သွားကာ ဆရာတော် ကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့သည်။ ဦးပဉ္စင်း၏ ဆွေးနွေးပြောဆိုချက်များကို ဆရာတော်ကြီးများက ပြန်လည်မချေပနိုင်။ သို့တိုင် စာအုပ်ထုတ်ဝေခွင့်ကိုတော့ ခွင့်မပြုခဲ့။

နောက်ဆုံးတွင် ဦးပဉ္စင်းသည် ခုနစ်နှစ်ကြာ လေ့လာရေးသားခဲ့ရသည့်

ယင်းစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ရန်ကုန်မြို့၊ ဝင်္ဂပါလမ်းရှိ စာပေစိစစ်ရေးသို့သွားကာ အဆိုပါရုံးမှ အရာရှိများနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ အရာရှိများက ယင်းစာအုပ်ကို ခွင့်ပြုချက်မရရှိဘဲ ထုတ်ဝေမည်ဆိုပါက ထောင်ခွန်နှစ်အထိ ကျခံရမည်ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ကျုပ်ကလည်း ထောင်ကျခံနိုင်တယ်” ဟု ပြောပြီး စာအုပ်ကို ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ထုတ်ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

စာအုပ်ထုတ်ရန် စီစဉ်ခဲ့စဉ်က စာအုပ်ကို လေးလေးနက်နက် ခန့်ခန့်ညားညားဖြစ်ရန်အတွက် ဘဒ္ဒန္တဝိစိတ္တဘိဝံသဆိုသည့် ဘွဲ့အမည်တပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယင်းအမည်သည် ရေးသည့်အကြောင်းအရာနှင့် ဓာတ်မတည့်သောကြောင့်လား မပြောတတ်။ အလုပ်မဖြစ်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်နာမည်နှင့် ကလောင်အမည်ကိုပါ ပြောင်းလိုက်၏။

“စာအုပ်ထုတ်တော့ ကလောင်အမည်ကို ‘ဝီရသူ’လို့ ပြောင်းလိုက်တယ်။ စာအုပ်အမည်ကိုလည်း ‘ထေရဝါဒတိုက်ပွဲ’လို့ တပ်လိုက်တယ်။ အဲဒါကို အုပ်ရေး နှစ်ထောင်ရှိက်လိုက်တာ လေးရက်အတွင်းပြတ်သွားတယ်” ဟု ဆရာတော်က မိန့်သည်။

ယင်းစာအုပ်များကို စာအုပ်ဆိုင်ပေါ်တွင် တင်ကာ ရောင်းခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်တွင် ချရောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လေးရက်အတွင်း စာအုပ်နှစ်ထောင် ကုန်သွားသောအခါ နောက်ထပ် အုပ်ရေတစ်သောင်း ထပ်မံရှိက်နိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ညနေတည်း အုပ်ရေ ၅,၀၀၀ ပြတ်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုစဉ်က စာအုပ်ရောင်းချခဲ့ရုံကို ဦးဝီရသူက “ရုပ်ရှင်လက်မှတ်တိုးသလိုပဲ” ဟု ရယ်မောလျက် မိန့်တော်မူသည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူက သူရွေးချယ်ထားသော ကလောင်အမည်နှင့် စာအုပ်ထုတ်လိုက်သည့်အခါ အရောင်းစွဲကာ နာမည်ပေါက်ခဲ့သည့် အကြောင်းကို ဆက်၍ “အဲဒီမှာ ဝီရသူဆိုတဲ့ ကလောင်အမည်ဖြစ်သွားတာ။ အဲဒီစာအုပ်ကို တစ်သာသနာလုံးမှာရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေက လေးစားကြတာ။ ဝီရသူဆိုရင် သူတို့က ထေရဝါဒတိုက်ပွဲနဲ့ တွဲမြင်ကြတယ်” ဟု မိန့်သည်။

အခန်း (၇)

မန္တလေးနှင့် အမရပူရရှိ သုသာန်များတွင် အမျိုးသားရေးတရားများကို မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ဟောပြောခဲ့သော ဦးဝီရသူသည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး၏ တားမြစ်မှုကြောင့် အမျိုးသားရေးတရားများ ဆက်လက်ဟောကြားခြင်းမပြုတော့ဘဲ သကျသီဟစာမေးပွဲကို ဖြေဆိုရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ယင်းစာမေးပွဲကို ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့သည့်နောက် ၂၀၀၁၊ မေ မှာတော့ သူ၏ အမျိုးသားရေးတရားများကို ပြန်လည်ဟောကြားခဲ့သည်။ သူ၏ ဟောကြားမှုများသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နယူးယောက်မြို့ရှိ ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးစင်တာကို လေယာဉ်ပျံနှင့် ဝင်အတိုက်ခံခဲ့ရသည့် ၉/၁၁ ဖြစ်စဉ်ထက် စောသည်ဟု ဦးပဉ္စင်းက ဆိုသည်။ ပလ္လင်အထက်တွင် ဟောကြားခဲ့သော ပထမဆုံးတရားပွဲက ကြံခင်းမြို့တွင်ဖြစ်သည်။

ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ကြံခင်းမြို့ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် နှစ်စဉ် ရွှေရာသီတွင် လာရောက်ကာ စာဝါချပေးတတ်

သည်။ ယင်းကျောင်းတွင် ဓမ္မာစရိယကိုယ်တော် အပါး သုံးဆယ်၊ လေးဆယ်ခန့် အမြဲရှိတတ်သည်။ တစ်ရက်လျှင် သုံး၊ လေးကြိမ်မျှ စာဝါချပေးရသည်။ ထိုသို့ စာဝါချပေးရာတွင် အမျိုးသားရေးတရားများကို အမြဲတမ်းထည့်သွင်း ပြောကြားလေ့ရှိလေသည်။ ယင်းသင်တန်းသို့ ကျေးရွာသူ၊ ရွာသားများ လာရောက်နားထောင်ကြသည်။

ယင်းနောက်မှာတော့ ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းဆိုသည့်အမည်ဖြင့် သင်တန်း တစ်ခုခေါ်လိုက်သည်။ ဆရာ၊ ဆရာမများ၊ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများနှင့် ကျေးရွာသူ၊ ကျေးရွာသားတို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသင်တန်းတွင် ဦးပဉ္စင်းက မြန်မာနိုင်ငံမြေပုံကို ဆွဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံဘက်မှ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ မောင်တောမြို့သို့ ဘင်္ဂါလီများ ဝင်ရောက်လာပုံ၊ မောင်တောမြို့မှ တစ်ဆင့် ဘူးသီးတောင်၊ ရသေ့တောင်မြို့များသို့ ပြောင်းရွှေ့အခြေချနေထိုင်ကြပြီး မြန်မာပြည်ထဲသို့ ရောက်လာကာ သူတို့နိုင်ငံအဖြစ် ထူထောင်ကြပုံတွေကို ဦးပဉ္စင်းက မြေပုံနှင့်တကွ ရှင်းပြခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

“ဆရာ၊ ဆရာမတွေအားလုံး မျက်စိပွင့်သွားပြီး တရားပွဲတောင်းဆို တော့ ဦးဇင်းလည်း ဟောလိုက်တာပေါ့” ဟု ဦးဝီရသူက မိန့်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဦးဝီရသူသည် အမျိုးသားရေးတရားများကို ပြန်လည်ဟော ကြားဖို့အတွက် အကြောင်းဖန်လာလေတော့သည်။

ပထမဆုံးဟောသည့် တရားပွဲက ကဆုန်လဆန်း ၈ရက် ဥပုသ်နေ့ဖြစ် သည်။ ယင်းတရားပွဲပြီးသည့်နောက် ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင်လည်း ထပ်မံဟော ကြားပေးရန် ကြံခင်းတစ်နယ်လုံးမှ ဆင်းပြီး တောင်းဆိုခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးပဉ္စင်းသည် နောက်တစ်ပွဲ ထပ်မံဟောကြားခဲ့ရသည်။

ဟောကြားခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများက ပထမတရားပွဲတွင် မွတ်စလင်ဘာသာဝင်တို့၏ ငွေအသပြာကို ယူခြင်း၊ အမျိုးသမီးများကို ယူခြင်း၊ မြေယာတွေကို ယူခြင်းနှင့် သာသနာသိမ်းပိုက်ခြင်းစသည်တို့ကို ဥပမာ၊ သာဓကတို့ဖြင့် ဟောကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယတရားပွဲတွင်တော့ ယင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းသိမ်းပိုက်ခံရမှုများကို မည်သို့ ကာကွယ်ရမည်ဆိုသည့် ခုခံ ကာကွယ်သည့် နည်းလမ်းများကို ဟောကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ နှစ်ရက်ဆက်တိုက် ဟောကြားပြီးသည့်နောက်မှာတော့ တရားပွဲ သတင်းသည် ကြံခင်းတစ်မြို့နယ်လုံး ယုံနှံသွားသည်။ ဒေသခံ အစိုးရဌာနဆိုင်ရာ များက ဦးပဉ္စင်းကို ဖမ်းဆီးမည်ဆိုသည့် သတင်းများ ထွက်လာသည်။ သံဃာ တော်များကလည်း ဆူပူအောင်လုပ်သည်ဟုဆိုကာ ဦးပဉ္စင်း ဦးပီရသူကို ဝိုင်းကြည့် မည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် တရားပွဲအား ဆက်မဟောတော့ဘဲ စာဝါပို့ချသည့် သင်တန်းပြီးဆုံးသည်နှင့် မန္တလေးသို့ ပြန်ကြွခဲ့ရသည်။

“အခက်အခဲတော့ ရှိတယ်။ စိုးရိမ်တာမျိုးတော့ မဖြစ်ဘူး။ ထောက် လှမ်းရေးတွေက ဟိုဟာလာမေး၊ ဒီဟာလာမေးနဲ့တော့ ဒေါသတော့ ဖြစ်တာ ပေါ့” ဟု ပထမဆုံးဟောကြားခဲ့ရသည့် တရားပွဲအတွေ့အကြုံကို ဦးပဉ္စင်းက ရှင်းပြသည်။

ကြံခင်းမြို့တွင် နှစ်ရက်တာ ဟောကြားခဲ့သည့် တရားပွဲနှစ်ပွဲကို ပေါင်း ကာ ‘ထလော့ မြန်မာ၊ ရွှေမြန်မာ’ ဆိုသည့် တိပ်ခွေသုံးခွေထွက်လာသည်။ ထိုတိပ်ခွေသုံးခွေကို သင်တန်းတက်ရောက်လာသည့် သံဃာများက သင်တန်း ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါတွင် အသီးသီးကူးယူကာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ပြန့်သွား ကြသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဦးပီရသူ၏ တရားခွေသည် တစ်နိုင်ငံလုံးသို့ ယုံနှံသွား လေတော့သည်။

ဦးပဉ္စင်း ဦးပီရသူ မန္တလေးသို့ မရောက်ခင်မှာပင် ‘ထလော့ မြန်မာ၊ ရွှေမြန်မာ’ ဆိုသည့် တိပ်ခွေသုံးခွေသည် မန္တလေးသို့ ကြိုတင်ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ် သည်။

“အဲဒီကနေ မထင်မှတ်ဘဲနဲ့ ဓမ္မကထိက ဖြစ်သွားတာပေါ့” ဟု သူက ရှင်းပြသည်။

အခန်း (၈)

ထို့နောက်မှာတော့ ဆရာတော်ဦးဝီရသူကို ဟိုကပင့် ဒီကပင့်ဖြင့် အကျဉ်းမကျခင် သုံးနှစ်လုံးလုံး (၂၀၀၁၊ ၂၀၀၂၊ ၂၀၀၃) နယ် တကာလှည့်ကာ တရားဟောခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်တွင် ဟောကြားခဲ့ သည့်တရားများအနက် ‘လက်ဖဝါးပေါ်က ကံကြမ္မာ’၊ ‘မိခင်ရွာ က သာသနာ’တို့မှာ တရားနာသူတို့ အကြိုက်တွေ့ခဲ့သည့် တရား များဖြစ်သည်ဟု ဦးပဉ္စင်းက ဆိုသည်။

ထိုကဲ့သို့ အမျိုးသားရေးတရားများဟောကြားနေမှုကို ဦးပဉ္စင်း၏ ဆရာ သမားဖြစ်သူ ဆရာတော်ကြီးကလည်း မတားမြစ်တော့ပါ။ အစိုးရနှင့် အတိုက် အခံမလုပ်ဖို့လောက်သာ တားမြစ်ထိန်းကျောင်းပေး၏။ ဦးဝီရသူကိုယ်တိုင်သည် လည်း မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်၏ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်တစ်ပါး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တရားပွဲများ လိုက်လံဟောကြားရာမှာ အခက်အခဲများစွာ တွေ့ကြုံခဲ့ရ သည်။ အစိုးရက ပွဲမိန့်ချမပေးတာမျိုး လုပ်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ညရှစ်နာရီစမည့် တရားပွဲကို ညခုနစ်နာရီအချိန်အထိ ပွဲမိန့်ကို မချပေး။ ထိုအခါ

မဖြစ်မနေဟောရတာမျိုးလည်း လုပ်ရသည်။ မ.ယ.က၊ ခ.ယ.က လူကြီးတွေ ကိုယ်တိုင် တရားပွဲသို့ လာရောက်တားမြစ်တာမျိုးလည်း ကြုံဖူးသည်။ ဖမ်းမည်၊ ဆီးမည်ဟုလည်း မကြာခဏ ခြိမ်းခြောက်ခံရဖူးသည်။

ယင်းတရားပွဲတို့အနက် ဦးပဉ္စင်း မှတ်မှတ်ရရဖြစ်ခဲ့သည့် လယ်ဝေး မြို့နယ်က တရားပွဲအတွေ့အကြုံကို ဦးပဉ္စင်းက ယခုလိုပြောပြသည်။

“မ.ယ.က၊ ခ.ယ.က လူကြီးတွေကိုယ်တိုင်က မဟောဖို့ တားတယ်။ အဲဒီတော့ ဦးဇင်းက ဟောမှာပဲ၊ ဟောတဲ့အခါ အပြစ်အနာအဆာတွေ့ရင် ချက်ချင်းဖမ်း၊ ပလ္လင်ပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ သေးတောင် မပေါက်ပါဘူး။ ဒကာကြီး တို့ ကားပေါ်ကို တန်းတက်ခဲ့မယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်” ဟု ဆိုသည်။

အလားတူ မန္တလေးမြို့၊ ထောက်လှမ်းရေး ၁၆မှ တပ်မှူးတစ်ဦးက လည်း ဦးပဉ္စင်းကို ခေါင်းရိုက်ခဲ့မည်ဟုပင် ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

အစိုးရဌာနဆိုင်ရာများ မကြိုက်ကြသည့်အကြောင်းမှာ အစ္စလာမ်ဘာသာ ဝင်နှင့်ပေါင်းပြီး အစိုးရဝန်ထမ်းများက အဂတိလိုက်စားကြသည့်အကြောင်းတို့ကို ဦးပဉ္စင်းက ဟောကြားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အစိုးရကို ဝေဖန်ထောက် ပြသည့် ဘုန်းကြီးသိပ်မရှိဟု ဦးပဉ္စင်းက ဆိုသည်။

“ဥပမာ-လူဝတ်သောက်(Without)၊ ဘုန်းကြီးဝတ်သောက်၊ ကား ဝတ်သောက်၊ အစိုးရဝတ်သောက်၊ အဲဒါတွေထည့်ဟောတယ်။ သူတို့အစိုးရကို ဝတ်သောက်အစိုးရလို့ ပြောရမလားဆိုပြီး အငြိုးထားတယ်” ဟု ဦးပဉ္စင်းက အစိုးရကိုဟောကြားခဲ့သည့် ဝေဖန်မှုတစ်ခုအား ပြောပြသည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူက အမျိုးသားရေးတရားများကို ဦးစွာ လိုက်လံ ဟောကြားခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဖြူးဆရာတော်ကြီးအပါအဝင် ဆရာတော် တချို့သည်လည်း လိုင်းပြောင်းကာ အမျိုးသားရေးတရားများကို လိုက်လံဟော ကြားလာခဲ့သည်ဟု သူကဆိုသည်။

“သူ(ဖြူးဆရာတော်)ဟောတာက ဦးဇင်းထက် ကျယ်ပြန့်တယ်။ သူက နိုင်ငံကျော်၊ နာမည်ကျော် ဓမ္မကထိကဆိုတော့ ပွဲစိပ်လာတယ်။ ဦးဇင်းက စာချဘုန်းကြီးဆိုတော့ ပွဲမစိပ်ဘူး” ဟု ဆိုသည်။

အခန်း (၉)

ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ကျောက်ဆည်မြို့တွင် ၁၃၆၅ ခုနှစ်(၂၀၀၃) တော်သလင်းလပြည့်နေ့က တရားပွဲတစ်ပွဲ ကျင်းပခဲ့သည်။ ထိုတရားပွဲကျင်းပပြီး တစ်လကြာသည့်နောက် ကျောက်ဆည်မြို့၌ မွတ်စလင်နှင့် မြန်မာလူမျိုးများကြား အဓိကရုဏ်း ဖြစ်ပွားခဲ့လေတော့သည်။

“ဖြစ်တာက တိုက်ဆိုင်မှုပါပဲ။ အဓိကကတော့ ကိုယ်တော်လေးတွေ ဗဟုသုတ အတွေ့အကြုံမရှိလို့ဘဲ” ဟု ကျောက်ဆည်အရေးအခင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးဝီရသူက ယင်းသို့ သုံးသပ်မိန့်ဆိုသည်။

သူ့အဖမ်းခံခဲ့ရသည့် ကျောက်ဆည်အရေးအခင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့ မည်ပုံဖြစ်ခဲ့သည်ကို ဆရာတော်ဦးဝီရသူက ယခုလို ဆက်လက် ရှင်းပြသည်။

ထိုအဓိကရုဏ်းဖြစ်သည့်နေ့ ညနေစောင်းအချိန်တွင် ကျောက်ဆည်မြို့၊ ကျောက်သင်္ဘောတောင်အောက်ဘက်ရှိ ဘုရားနီဟုခေါ်သည့် အုတ်ဂူနီအတွင်းသို့ မွတ်စလင်သုံးဦး လွယ်အိတ်၊ ကြိုးများနှင့် ဝင်သွားကြသည်။ ထိုအုတ်ဂူနီထဲတွင်

ဘုရားရုပ်ပွားတော်များရှိလေသည်။ ယင်းကာလသည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူက အမျိုးသားရေးတရားများ ဟောကြားထားသည့်အချိန်ကြောင့် လူအများစုသည် မွတ်စလင်များအပေါ်သတိထားကာ စောင့်ကြည့်နေသည့်အချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အုတ်ဂူနီဘုရားအတွင်းသို့ မွတ်စလင်သုံးဦးဝင်သွားသည်ကို တောင်ခြေရှိ ရုပ်ကွက်လူများက သတိထားမိလိုက်ပြီး မသင်္ကာကြသဖြင့် ဝိုင်းဝန်း ဖမ်းဆီးလိုက်ကြသည်။ တစ်ဦးက လွတ်မြောက်သွားပြီး ကျန်နှစ်ဦးကို ဖမ်းဆီးနိုင် လိုက်သည်။

“လုပ်ထုံးလုပ်နည်း မသိတော့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ရဲစခန်းပို့လိုက်ဆို ပြီး ခိုင်းလိုက်တယ်။ ပို့တဲ့နေရာမှာ ရိုးရိုးတန်းတန်းမပို့ဘဲ လမ်းမှာ ရိုက်စစ်သွား တယ်။ (လမ်း)တစ်လျှောက်လုံး လူအုပ်ကြီးက လိုက်လာတာ။ လူအုပ်က အင်မတန်ကြီးသွားတာ” ဟု ဦးဝီရသူက ကျောက်ဆည်အရေးအခင်း စတင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဖြစ်စဉ်ကို ပြန်လည်ရှင်းပြသည်။

လူအုပ်ကြီး ရဲစခန်းရှေ့ရောက်သည့်အခါတွင် ရဲစခန်းရှေ့ရှိ ဗလီမှ မွတ်စလင်များနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့လေတော့သည်။ ထိုအခါ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် အပြန်အလှန်အော်ဟစ်ကြရင်း လူအုပ်ကြီး၏ မြားဦးသည် ဗလီဘက်သို့ ရောက် သွားတော့သည်။ ရဲစခန်းမှ ရဲဝန်ထမ်းများလည်း မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင်ကာ ဗလီမှာ မီးရှို့ခံလိုက်ရသည်ဟု ဆရာတော်က မိန့်သည်။

ထိုသို့ ဗလီမီးရှို့ခံလိုက်ရသည့်အခါတွင် ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌ၊ မယကဥက္ကဋ္ဌနှင့် စခန်းမှူးတို့သည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ၏ ဆရာအရင်း၊ ငယ်ဆရာတော်ကြီးရှိရာ ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ကျောင်းတွင် ဆရာတော်ကြီးက သံဃာတော်များ၏ ရှေ့ဆုံး၌ ဘုရားဝတ်တက်ကာ နေသည်။ ဆရာတော်ကြီးက ဘုရားဝတ်တက်ပြီး သံဃာတော်များဘက်သို့ လှည့်ကာ စကားပြောရန်လုပ်စဉ် စောင့်ဆိုင်းကာနေသည့် စခန်းမှူးက...

“ဆရာတော်ဘုရား ကယ်ပါဦး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး”

“ဗလီမီးရှို့နေပါပြီ ကယ်ပါဦးဘုရား၊ ကူပါဦးဘုရား”

ဆရာတော်ကြီးက အကျိုးအကြောင်း အစအဆုံး မေးကြည့်ပြီးသည့်

နောက် ကျောင်းရှိ သံဃာတော်များကို သြဝါဒပေးသည်။ အကြီးငါးပါးကို သူနှင့်အတူလိုက်ရန် ခေါ်လိုက်ပြီး ကျန်သံဃာတော်များကို အပြင်လုံးဝ မထွက်ကြရန် မှာကြားလိုက်သည်။

“(ကျောင်း)တံခါးပိတ်ထား၊ အပြင်မထွက်နဲ့။ ထွက်ရင် ထွက်တဲ့သူ ကျောင်းက နှင်ထုတ်ခံရမယ်” ဟု ဆရာတော်ကြီး မှာကြားခဲ့သည်ဟု ဦးဝီရသူက ပြန်လည်ရှင်းပြသည်။

အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေရာသို့ ဆရာတော်ကြီး ရောက်သွားသည့်အခါတွင် လက်ကိုင်ဟွန်းတိုလေးထုတ်ကာ တော်ကြံဖို့အတွက် မေတ္တာရပ်ခံစကားဆိုသည်။ သို့သော် မရ။ ထိုအခါ သေနတ်ပစ်ကာ ခြောက်လှန့်ဖို့အတွက် အကြံပြုသည်။ သို့သော် သေနတ်ပစ်ခွင့် မရှိသလို မိုးပေါ်ထောင် ဖောက်ခွင့်လည်း မရှိ။ မီးများက ဗလီမှတစ်ဆင့် တခြားသောနေရာများသို့ ကူးစက်တော့မည်။

“မီးသတ်ကားကို လှမ်းခေါ်တယ်။ မီးသတ်ကားကလည်း ကူတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးသတ်ကားမှာ ဆီမရှိဘူး” ဟု ထိုစဉ်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ဦးဝီရသူက ပြန်ပြောပြသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးက သူ၏ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်ရှိသော ဓာတ်ဆီကို သွားယူခိုင်းသည်။ မီးသတ်ကားကို ဆီဖြည့်ပြီးသည့်နောက် ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါး၊ သုံးပါးခန့်က မီးသတ်ကားပေါ်တက်ကာ လိုက်လံ မီးငြိမ်းသတ်ပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဗလီတစ်လုံး မီးလောင်ခံရပြီးနောက် နောက်ထပ်ဗလီတစ်လုံးမှာ ထပ်မံလောင်ကျွမ်းခံခဲ့ရသည်။ တောရွာများဘက်မှ လူများလည်း အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေရာသို့ ထပ်မံရောက်လာခဲ့ရာ လူအုပ်ကြီးမှာ ပို၍ကြီးလာခဲ့သည်။

“ကြီးကြီးမားမားဖြစ်သွားတော့ မွတ်စလင်တွေ သေတဲ့အဆင့်အထိ ဖြစ်ကုန်တယ်” ဟု ဆရာတော်က မိန့်သည်။

ကျောက်ဆည်အရေးအခင်းဖြစ်ပွားစဉ်က ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် မန္တလေးမြို့တွင် ရှိနေခဲ့သည်။ သတင်းကြားသဖြင့် ကျောက်ဆည်ကို ဆင်းလာခဲ့သော်လည်း လမ်းတွင် လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့များက ကျောက်ဆည်မြို့သို့ မည်သူ့ကိုမျှ အဝင်မခံတော့။ ထို့ကြောင့် လမ်းတစ်ဝက်က လှည့်ပြန်ခဲ့ရသည်။

အဓိကရုဏ်းကြီး ပြီးသွားသည့်အခါမှာတော့ တရားခံရာကြလေသည်။

အဓိက သံသယဖြစ်စရာ တရားခံနှစ်ဦးရှိသည်။ တစ်ဦးက ဦးဝီရသူ၏ ပရိယတ္တိ ငယ်ဆရာဖြစ်သည့် မင်းကုန်းဆရာတော်ဦးဇဋ္ဌိတဖြစ်သည်။ မူလတန်း၊ အငယ် တန်း၊ အလယ်တန်းနှင့် အကြီးတန်းစသဖြင့် ခြောက်နှစ်ကြာ အတူနေခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ဦးက မြဘုရင် နို့ဆီလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဦးဝင်းမောင်ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်ဦးအနက် အဖြစ်နိုင်ဆုံးမှာ မင်းကုန်းဆရာတော်ဟု ယူဆကြသည်။ ထို့ကြောင့် အဓိကရုဏ်းက အောက်တိုဘာ ၁၈ရက်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး ၂၂ ရက်မှာတော့ မင်းကုန်းဆရာတော်ကြီး အပါအဝင် သူ၏ တပည့် လေး၊ ငါး ပါး အဖမ်းခံလိုက်ရသည်။

“ဝီရသူနဲ့ မင်းကုန်းဆရာတော်က ဆရာတပည့်။ ဆရာတော်ကြီး ခိုင်းလို့ ဝီရသူလုပ်တာဖြစ်မယ်လို့ သူတို့က လိုရာဆွဲတွေးပြီး သုံးသပ်လိုက်တာ။ ဆရာတော်ကြီးက ဘာမှ မသိရှာဘူး”ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

ဆရာသမားအဖမ်းခံရသည်ဆိုသော သတင်းကြားသည့်အခါ ဦးဝီရသူ သည် ဆရာဖြစ်သူကို လိုက်ရှာသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အပြစ်မရှိသော၊ အဓိကရုဏ်းနှင့် ဘာမှမပတ်သက်သည့် သူ၏ဆရာသမားကို လူကြီးလူကောင်း တွေလို စဉ်းရိပ်သာတွင် ထားမည်ဟုတွေးနေမိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မန္တလေး နန်းတွင်းထဲတွင်လည်း လိုက်ရှာခဲ့သည်။ ကျောက်ဆည်မြို့သို့လည်း ရောက်ခဲ့ သည်။ သို့သော် မတွေ့ခဲ့ရ။

အောက်တိုဘာ ၂၅ရက်မှာတော့ ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူ မစိုးရိမ်ကျောင်း တိုက်၌ ရှိနေစဉ် တယ်လီဖုန်းဝင်လာသည်။ အမှုကိစ္စဆွေးနွေးရန်အတွက် ထောက် လှမ်းရေး (၁) ရုံးသို့ လာရန် ဖုန်းဆက်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မွတ်စလင်အိမ်တစ်အိမ် တွင် ကြီးဆွဲချသေဆုံးသွားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အမှုကို ဆရာဝန်နှင့် ရဲ့ ပူးပေါင်းကာ အမှုဖျောက်လိုက်သည့်ကိစ္စကို ဦးပဉ္စင်းက ထောက်လှမ်းရေးနှင့် ပေါင်းကာ စုံစမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထောက်လှမ်းရေးနှင့်တွေ့လျှင်လည်း သူ၏ ဆရာသမားအကြောင်းကို စုံစမ်းမည်ဟု တွေးလိုက်သည်။

“ခေါ်တဲ့အချိန်က ဆွမ်းစားချိန်။ ဆွမ်းစားဦးမယ်ဆိုတာ မရဘူး။ သူတို့ကပ်မယ်ပြောတယ်။ အဲဒါကို မရိမ်မိလိုက်ဘူး”ဟု သူက ဆိုသည်။

ထောက်လှမ်းရေး (၁) သို့ရောက်သည့်အခါမှာတော့ ဆွမ်းကပ်သည်။ ဆွမ်းစားနေချိန်တွင် ထောက်လှမ်းရေးများက ဖုန်းတစ်ခွက်ဖြင့် အလုပ်များ ရှုပ်ကာ နေသည်။ သူ့အနားတွင် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးသာရှိ၏။ ဆွမ်းစားပြီးသည့် နောက် ထောက်လှမ်းရေးတစ်ဦးက “အရှင်ဘုရား၊ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့ ကြွလို့ရပါပြီ ဘုရား” ဟု လျှောက်သည်။ ရုံးသို့လာရောက်ရန် ခေါ်စဉ်က အမှုကိစ္စဟုဆိုခဲ့ပြီး ယခုလျှောက်ထားသည့်အခါတွင် ဆရာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ဖို့ ဟု ဆိုသဖြင့် ဦးပဉ္စင်း၏ စိတ်ထဲ ထင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ထိုသံသယစိတ်လေးက ခဏအတွင်း ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပျောက် သွားသည်။ ဦးပဉ္စင်းသည် အဖြူရောင်ဗင်ကားလေးပေါ်သို့ တက်လိုက်ရသည်။ ကားနောက်ခန်းတွင် ထိုင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ ဘေးတစ်ဖက်စီတွင် ထောက် လှမ်းရေးက ညှပ်ကာထားသည်။ ထိုအခါမှ “ငါ့ဖမ်းတာ ဖြစ်လောက်တယ်” ဟု ဦးပဉ္စင်းစိတ်ထဲက တွေးမိလိုက်လေသည်။

ထို့ထက်ပိုပြီး ကျိန်းသေတာက ဦးပဉ္စင်းကို ခေါ်ဆောင်သွားသည့် ကားသည် တစ်စီးတည်းမဟုတ်။ အရှေ့နှင့် နောက်တွင် အတန်းလိုက်။ ထို့အပြင် ကားတန်းကြီးကို ဗီဒီယိုကလည်း လိုက်ရိုက်နေသေး၏။ အဖမ်းခံရမည်ဆို ပါကလည်း ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ အဖမ်းခံမည်ဆိုသော အတွေးဖြင့် ဦးပဉ္စင်းသည် သင်္ကန်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကောက်ရုံလိုက်သည်။ ဆရာသမားနှင့် တွေ့ပါက လည်း သင်္ကန်းလေးရုံထားသဖြင့် ဆရာသမားသဘောကျမည်ဖြစ်၏။

သူ့အဖမ်းခံရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးဝီရသူက ယခုလိုသုံးသပ်သည်။

“ဆရာသမားကို လိုက်ရှာနေတော့ သူတို့(ထောက်လှမ်းရေး)က ခြေရာ ခံမိသွားတာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ဦးဇင်းကို ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုပြီးတော့ ဖမ်း တာပေါ့”

ဦးပဉ္စင်းစီးလာသည့်ကားသည် မန္တလေးနန်းတွင်းထဲရောက်တော့ ‘စစ်အကျဉ်းထောင်’ ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဆိုင်းဘုတ် အောက်တွင် စစ်သားနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ သေနတ်တစ်လက်စီ ကိုင်ထားကြသည်။ ထောက်လှမ်းရေးများ ရောက်လာသည့်အခါတွင် သေနတ် များကို ချလိုက်သည်။ အကျဉ်းထောင်၏ အထဲမှလည်း ဦးပဉ္စင်းကို ဗီဒီယို

ကင်မရာဖြင့် ရိုက်ကာ မှတ်တမ်းတင်နေသည်။

“အဲဒီတော့မှ ငါ့ဖမ်းတာပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတော့တယ်” ဟု ဦးပဉ္စင်းက ဆိုသည်။

အခန်း (၁၀)

စစ်အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ဦးပဉ္စင်းအား သူ၏ ဆရာသမားနှင့် တွေ့ခွင့်ပေးသည်။ ဆရာတော်က သူ့ကို ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြ၏။

အောက်တိုဘာ ၂၂ ရက် ဆရာတော်ကြီးကို ဖမ်းစဉ်က အစည်းအဝေး ဟုဆိုကာ ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထောက်လှမ်းရေးရုံးသို့ ရောက်သွားသောအခါ သင်္ကန်းဝတ်ရုံကို တန်းချွတ်သည်။ အဝတ်အစားလဲပြီးသည့်အခါ လက်နှစ်ဖက် ကို နောက်ပြန် လက်ထိပ်ခတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာကို အဝတ်စည်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ လူနာမည်ကိုခေါ်ကာ စားပွဲခုံကိုထုပြီး ခြိမ်းခြောက်လေ၏။ ဆရာတော် ကြီးကို စစ်ဆေးမေးမြန်းရာတွင် ခြေထောက်နှင့် ကန်သည်။ လက်သီးနှင့် ထိုးကြ၏။

ဆရာတော်ကြီး တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်များကို ဦးပဉ္စင်းက ယခုလို ပြန်လည် မိန့်ကြားသည်။

“ဆရာတော်ကြီးက ငါ့ကို ရေလည်းမတိုက်ဘူး၊ ထမင်းလည်း မကျွေး ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ပစ်ထားကြတယ်။ ငါလည်း ဘာမှမသိဘူး။ ငါလုပ်တယ်။

မလုပ်ဘူးဆိုတာ ဘုရားပဲသိတယ်။ ဘုရားကိုပဲ တိုင်တည်တယ်။ ဆရာတော်ကြီး ကိုကြည့်ပြီး သနားသွားတယ်”

ထို့ကြောင့် ဦးပဉ္စင်းသည် သူ့အမြဲဆောင်ထားတတ်သည့် ရေဆူဆေး ပြားကိုထုတ်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲထည့်ကာ ဖျော်ပေးရန် ပြင်လိုက်စဉ် ဆရာတော်ကြီး က “ငါ့တိုက်ပါ။ ငါ့တိုက်ပါ” ဟု ဆိုပြီး သုံးခွက်ဆင့်ကာ သောက်ပစ်လိုက် သည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ရိုက်နှက်၊ ထိုးကြိတ်မှုတွေကို မခံနိုင်သည့်အဆုံး “မင်းတို့ဖြစ်စေချင်တာ ရေးခဲ့။ ငါလက်မှတ်ထိုးပေးမယ်” ဟုဆိုကာ စစ်ဆေးမှု မှတ်တမ်းကို ဘာမျှ မကြည့်တော့ဘဲ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တော့သည်ဟု ဆိုလေသည်။

“ရုံးထုတ်တော့ ဆရာတော်ကြီးကို လာခေါ်တဲ့ (အခင်းဖြစ်ပွားစဉ် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လာခေါ်သည့်) သုံးယောက်က မခေါ်ဘူးဖြစ်သွားတယ်။ ဟွန်းတပ်ပြီး လူစုခွဲဖို့ ပြောတာကို ဗလီကိုဖျက်ခိုင်းတာ ဖြစ်သွားတယ်။ ဓာတ်ဆီ ယူတာကိုလည်း ဗလီမီးရှို့ဖို့ ထုတ်ပေးတာဆိုပြီး ဖြစ်သွားတယ်” ဟု ဆရာတော် ကြီးအား ရုံးတင်စစ်ဆေးသည့်အခါ တွေ့ကြုံရသည်တို့ကို ဦးဝီရသူက ရှင်းပြသည်။

ဤသို့ဖြင့် မင်းကုန်းဆရာတော် ဦးဇဋိလသည် လူသေမှု၊ မီးရှို့မှုများဖြင့် နှစ်ကျွန်းနှင့် ထောင်ဒဏ်ခန့်နှစ်နှစ် ကျခံခဲ့ရလေသည်။

“ဆရာတော်ကြီးက ရိုးရိုးအေးအေးကြီးပါ။ အခု ကျောက်ဆည်မှာ ရှိသေးတယ်။ စာသင်တိုက်မှာ မနေတော့ဘူး။ တောရဆောက်တည်နေတယ်” ဟု ဦးပဉ္စင်းက ဆိုသည်။

အခန်း (၁၁)

ဦးဝိရသူသည် စစ်အကျဉ်းထောင်အတွင်းရှိ အခန်းတစ်ခု၏ ဆက်တီခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ခဏကြာတော့ အခန်းအတွင်းသို့ ထောက်လှမ်းရေးများ ဝင်လာသည်။ ထောက်လှမ်းရေးတစ်ဦးက “အရှင်ဘုရားကို မေးဖို့၊ မြန်းဖို့ ခေါ်လာတာပါ။ ဆရာတော် ဦးဇဋ္ဌိလနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးစရာရှိတယ်”

ဦးပဉ္စင်းက “ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးပါ။ ကြိုက်တာမေးပါ။ သူ့အရှေ့လည်း မေးရတယ်။ ကွယ်ရာလည်း မေးလိုရတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလိုတော့ မေးလို့မရဘူး။ တပည့်တော်တို့က ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတော့ သင်္ကန်းပါနေလို့ မမေးရဲဘူး။ အရှင်ဘုရား သင်္ကန်းချွတ်ပေးပါ”

ထို့ကြောင့် ဦးပဉ္စင်းက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။ ထောက်လှမ်းရေးများက ဦးပဉ္စင်း၏ သင်္ကန်းကို ဆွဲချွတ်လိုက်ကြသည်။ အတွင်းခံ သင်္ကန်းက ကျန်နေသည်။ သူတို့က ဦးပဉ္စင်းအား အင်္ကျီပေးသည်။

“ထောင်ပုံစံဆိုရင် ဝတ်မယ်။ အရပ်ဝတ်အရပ်စားဆိုရင် မဝတ်နိုင်ဘူး” ဟု ဦးပွင်းက ငြင်းသည်။

“ထောင်ပုံစံကတော့ ဒီမှာမရှိဘူး။ ဒါပဲဝတ်ရမယ်”

ထို့ကြောင့် ဦးပွင်းသည် ကမ်းပေးသည့် အင်္ကျီကို ယူကာ ဝတ်လိုက်သည်။ အတွင်းခံသင်္ကန်းအပေါ်မှ အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ ပုဆိုးကိုလည်း သင်းပိုင်ဝတ်သကဲ့သို့ ဝတ်လိုက်သည်။ အတွင်းခံသင်္ကန်းကိုပါ ချွတ်ပေးရန် ထပ်တောင်းသဖြင့် ဦးပွင်းက ထပ်မံချွတ်ပေးလိုက်ရသည်။

သင်္ကန်းအားလုံး ချွတ်ပေးလိုက်ပြီးသည့်နောက်မှာတော့ သူတို့က အပေါ်ကထိုင်ပြီး ဦးပွင်းကို အောက်သို့ ပြောင်းထိုင်ခိုင်းသည်။

“သင်္ကန်းချွတ်လိုက်တာနဲ့ ဘဝက ပြောင်းပြန်ပဲလေ။ သိက္ခာချတာ မဟုတ်တဲ့အတွက် ရွတ်ဖတ်စရာ မလိုဘူး။ သင်္ကန်းချွတ်တဲ့ ဘုန်းကြီးမှာတော့ အပြစ်မရှိဘူးပေါ့။ သင်္ကန်းဆွဲချွတ်တဲ့ လူတွေကတော့ အပြစ်ကြီးတာပေါ့။ ဘုရားအရေ ခွာပစ်တာလေ။ သာသနာဖျက်အဆင့်မျိုး ရောက်သွားတယ်” ဟု သူက ဆိုသည်။

ဦးပွင်းကို ငါးရက်တိုင်တိုင် လူတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ပြောင်းကာ ဘေးကျပ်နံကျပ်သဘောမျိုးဖြင့် စစ်ဆေးကြသည်။ ဦးပွင်း၏ ရှေ့စကား၊ နောက်စကား ညီ၊ မညီ ကြည့်ကြသည်။ ပြီးလျှင် စစ်ဆေးသူပြောင်းတိုင်း ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို ပြန်ပြန်မေးသည်ဟု ဦးပွင်းက ဆိုသည်။

“ဦးဇင်းမှာ သူတို့ သံသယရှိတာ ဘာမှမတွေ့ဘူး။ ကျောက်ဆည် အဓိကရုဏ်းက ဦးဇင်းနဲ့ပတ်သက်မှုမရှိဘူးဆိုတာ သူတို့ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်တယ်။ ပြန်လွှတ်ဖို့ပဲ။ မနက်ဖြန် ပြန်လွှတ်မယ်။ ကတိပေးပြီးသွားပြီ” ဟု ဦးဝီရသူက သူ့အား စစ်ဆေးမေးမြန်းမှုများ ပြုလုပ်ပြီး အပြစ်မရှိကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ပြန်လွှတ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် အစီအစဉ်ကို ပြောပြသည်။

သို့သော် မထင်မှတ်ထားသည့် ဖြစ်ရပ်တို့က အကြောင်းဖန်လာလေသည်။ ထိုနေ့ညက ‘ဝီရသူ လွှတ်မြောက်ရေး ဒို့အရေး’ ဟုဆိုကာ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်မှ သံဃာတော်များက ဦးဝီရသူလွှတ်မြောက်ရေးအတွက် ဆန္ဒပြတောင်းဆိုကြတော့သည်။ အစိုးရက သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရသည်အထိ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

သံဃာတချို့ ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ထိုဆန္ဒပြမှုတွင် သံဃာတော် ၁၇ ပါး ထောင်ထဲ သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်ဟု ဦးပွင်းက ဆိုသည်။

“သူတို့ကို ထောင်ထဲပို့ရမယ်ဆိုတော့ ဦးဇင်းကို ပြန်လွှတ်လို့ မရတော့ဘူး။ သူတို့က လာလျှောက်တယ်။ ဦးဇင်းလည်း ထောင်ထဲသွားရတော့မယ်။ ပြန်လွှတ်လို့မရတော့ဘူး” ဟု ထောင်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို ဦးဝီရသူက ရှင်းပြသည်။

မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်မှ သံဃာများ ရုတ်တရက် လမ်းပေါ်ထွက် ဆန္ဒပြခဲ့ကြသည့် အကြောင်းရင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော်ဦးဝီရသူက ယခုလို သုံးသပ်သည်။

“ဦးဇင်းကို ပြန်လွှတ်ချင်တဲ့ အဖွဲ့နဲ့ မလွှတ်ချင်တဲ့အဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့ရှိတယ်။ မလွှတ်ချင်တဲ့အဖွဲ့က ဦးဇင်းတရားပွဲဆို လုံခြုံရေးယူရတယ်။ အလုပ်ရှုပ်တယ်။ ဦးဇင်းကို ထောင်ထဲ ထည့်ထားချင်တယ်။ ပြန်လွှတ်ချင်တဲ့ အဖွဲ့ကတော့ ဘာမှ မကျူးလွန်လို့”

သို့ဖြင့်၍ ဦးပွင်းကို မလွှတ်ချင်သည့်အဖွဲ့က သံဃာထဲဝင်ကာ ဆူပူ အုံကြွအောင် မြှောက်ပေးသည်။

စစ်ကြောရေးတွင် ဦးပွင်းသည် မည်သို့အနှိပ်စက်ခံနေရသည်၊ မည်သို့ ရက်စက်နေကြသည် စသည်ဖြင့် သံဃာတော်တွေ မခံမရပ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး ဆန္ဒပြပွဲဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဦးဝီရသူက ယူဆသည်။

“တကယ်က စစ်ကြောရေးမှာ ငါးရက်ကာလ အကောင်းဆုံးကျွေးတယ်။ မနက်စာ၊ နေ့လယ်စာ အကောင်းစားပဲ၊ ညစာတောင် စားဦးမလား မေးသေးတယ်။ ရိုက်နှက်တာလည်း မရှိဘူး” ဟု သူက ဆိုသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဦးဝီရသူသည် စစ်ကြောရေးတွင် အပြစ်မရှိသဖြင့် ပြန်လွှတ်ပေးရန် စီစဉ်ပြီးမှ ရုတ်တရက် သံဃာတော်များ ဆန္ဒပြလိုက်ခြင်းကြောင့် စစ်အကျဉ်းထောင်မှတစ်ဆင့် မန္တလေးမြို့၊ အိုးဘိုအကျဉ်းထောင်သို့ အပို့ခံလိုက်ရလေသည်။

“စစ်အကျဉ်းထောင်ကနေ အိုးဘိုထောင်ကို ပို့တော့မယ်။ အမှုရင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်မယ်မှန်း မသိတော့ ရေအဝသောက်သွားရတယ်။

ဦးဇင်းမှာ ပိုက်ဆံတွေလည်း ပါသွားတယ်။ ချမ်းချမ်းသာသာနေလို့ရတယ်”
 ထို့နောက် ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူကို အဖြူရောင် ဗင်ကားလေးဖြင့် မန္တလေး
 အိုးဘိုအကျဉ်းထောင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

□

အခန်း (၁၂)

စစ်အကျဉ်းထောင်တွင် ငါးရက်ကြာမျှ စစ်ဆေးပြီးနောက် ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူကို မန္တလေးအိုးဘိုထောင်သို့ ပို့လိုက်ကြသည်။ ဆရာတော်၏ အမှုကို မန္တလေးအိုးဘိုထောင်အတွင်းရှိ အထူးတရားရုံးတွင် တရားစီရင်ကြသည်။ ဦးပဉ္စင်း၏ ယာဉ်မောင်း အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော် စပ်သူသည်လည်း ဦးပဉ္စင်းနှင့်အတူ အဖမ်းခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်ရာ အထူးတရားရုံးတွင် အတူတူ ရုံးထုတ်ခံကြရသည်။

အထူးတရားရုံး၏ တရားခွင်တွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူတို့ဘက်မှ ၎င်းတို့နှစ်ဦးတည်းသာ ရှိပြီး ရှေ့နေမငှားရ၊ မိသားစုလည်း မလာရ။ အစိုးရဘက်မှ ရဲဝန်ထမ်း၊ စစ်သား၊ ရပ်ကွက်လူကြီး၊ တရားသူကြီး၊ ရှေ့နေ၊ ဥပဒေအရာရှိ တို့အပါအဝင် ပရိသတ်စုစုပေါင်း တစ်ရာခန့်ရှိသည်ဟု ဆရာတော်က ဆိုသည်။

တရားခွင်တွင် စစ်ဆေးကြရာ၌လည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ချိန်းဆို စစ်ဆေးပြီးမှ အမိန့်ချခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။ မန္တလေးအိုးဘို အကျဉ်းထောင်အတွင်းရှိ အထူးတရားရုံးတွင် တရားရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံကို ဆရာတော်က ယခုလို မှတ်ချက်ပြုသည်။

“တကယ်တမ်းက မစစ်ဆေးဘူး။ ခဏခဏရုံးချိန်းတယ်ဆိုတာ သိအောင်ပေါ့လေ။ သူတို့ခေါ်တိုင်း လက်ထိပ်တန်းလန်းနဲ့ သွားရတယ်။ မန္တလေးထောင်ဝင်းထဲက အထူးတရားရုံးမှာ စစ်ပြီး ချက်ချင်းချပစ်လိုက်တာ”

ဦးပွင်းကို ပုဒ်မငါးခုဖြင့် ထောင်ဒဏ်စုစုပေါင်း ၂၅ နှစ် ချမှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထောင်ထဲတွင် ၂၅ နှစ်ကြာ ဖြတ်သန်းရတော့မည် ဆိုသောအခါ ဦးပွင်းသည် မဟာစည်ဆရာတော်ကြီး၏ သံပေါက်ဂါထာတစ်ပုဒ်ကိုသာ နှလုံးသွင်းမိသည်။

“အဟောင်းကိုလည်း မပြန်နဲ့
အသစ်ကိုလည်း မကြံနဲ့
ဖြစ်ဆဲရုပ်နာမ် ပစ္စုပ္ပန်

အမှန်တည့်အောင်ရှုရမည်”ဟူသော သံပေါက်ဂါထာလေးဖြစ်သည်။ အတိတ်ကို ပြန်မကြည့်ရန်၊ အနာဂတ်တွင်လည်း စိတ်ကူးမယဉ်နေရန် နှင့် လက်ရှိမျက်မှောက်အခြေအနေကို ကြိုးစားဖြတ်သန်းနိုင်ရန်အတွက် စပ်ဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူ ထောင်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့် ပြဿနာတစ်ခုက ဆွမ်းဘုဉ်းပေးဖို့ဖြစ်သည်။ ထောင်က ကျွေးသည့် ထမင်းက မာလွန်းသဖြင့် “အပေါ်ကနေ ပစ်ချလိုက်ရင် အောက်မှာ ဒေါင်းဒေါင်း ဒေါင်းဒေါင်းမြည်တယ်” ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။ သူ့တွင် အစာအိမ်ရောဂါရှိသဖြင့် ဒီလိုထမင်းမျိုးကို နေ့တိုင်းဘုဉ်းပေးရန်အတွက် အခက်အခဲရှိသည်။

ထို့ကြောင့် နည်းလမ်းတစ်ခုရှာရ၏။ ထိုအခါ ၂၄ နာရီတွင် တစ်နပ်တည်းသာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသော ဓူတင်ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ယင်းသို့ ဓူတင်ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ကာ ဆွမ်းတစ်နပ်တည်း ဘုဉ်းပေးခြင်းအားဖြင့် အစာအိမ်ရောဂါကိုလည်း မထိခိုက်တော့သလို မိမိစိတ်ကိုဆုံးမရာလည်း ရောက်သည်ဟု ဆင်ခြင်တွေးတောကာ ကျင့်ကြံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ တစ်ရက်လျှင် ဆွမ်းတစ်နပ်သာ ဘုဉ်းပေးရသည့်အတွက် ဦးပွင်းသည် အားအင်နည်း၍လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ဆရာတော်ဦးဝီရသူ၏ ကျောင်း

တိုက်သို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ အထောက်အထားများထပ်ရသည်ဟုဆိုပြီး ထောင်ထဲတွင် ဆရာတော်ကို ထပ်မံစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ကြသည်။ အကျဉ်းခန်းထဲမှ ထုတ်ပြီး စစ်ဆေးမည့်နေရာသို့ ခေါ်သွားကြသည်။ မျက်နှာကို အဝတ်စည်းကာ စစ်ဆေးမေးမြန်းကြသည်။ မထိုင်ခိုင်း။ တစ်ညလုံး မတ်တတ်ရပ်ကာနေစေသည်။ ဦးပဉ္စင်းက ဝင်လေ၊ ထွက်လေမှတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

သို့သော် ဂူတင်ကျင့်ထားသည့်အရှိန်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်က အားနည်းကာ နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝင်လေထွက်လေက မှတ်မရ။ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း နားထဲမှ လေများ ထွက်နေသည်။ သူ၏ခြေထောက်များကလည်း တဖြည်းဖြည်း ယိမ်းယိုင်လာသည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် စစ်ဆေးသူ ထောက်လှမ်းရေးများက အနားရှိ စားပွဲခုံကို တုတ်နှင့်ရိုက်ကာ “ဟေ့ကောင် ဝင်းခိုင်ဦး” ဟုခေါ်ပြီး ခြောက်လှန့်မေးမြန်းကြသည်။ ထောက်လှမ်းရေးများ မေးမြန်းနေသည်က ဆရာတော်၏ စာအုပ်များကို လူထုတိုက်မှ ထုတ်ခြင်း ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို မေးမြန်းခြင်းဖြစ်သည်။ “ဟုတ်ပါတယ်” ဆိုသည့် အဖြေသာပြန်ပေးလိုက်ပါက ထောင်မှပြန်လွှတ်ပေးမည့် အခြေအနေများပင်ရှိသည်ဟု ဆရာတော်က ဆိုသည်။

သို့သော် လူထုဒေါ်အမာကို တစ်ခါတည်းသာ မြင်ဖူးသည့် ဆရာတော်ဦးဝီရသူက လူထုတိုက်နှင့် အဆက်အသွယ်ပင် မရှိကြောင်းကို အမှန်အတိုင်းသာ ပြန်လည်ဖြေကြားခဲ့သည်။ ထိုအခါ ထောက်လှမ်းရေးများက သူတို့လိုချင်သည့် အဖြေကို မရသည့်အတွက် ထပ်မံညှဉ်းဆဲလေသည်။

“ကျုပ်ကသာ တစ်ခွန်းထွက်လိုက်၊ လူထုစာအုပ်တိုက်က ချိပ်ပိတ်ခံရမှာ။ သူတို့က လူထုတိုက်ကို ပြီးတာ။ ကျုပ်ကလည်း လူထုတိုက်နဲ့ကို အဆက်အသွယ် မရှိတာ” ဟု ဆရာတော်ဦးဝီရသူက မိန့်ကြားသည်။

ထိုသို့စစ်ဆေးရာမှ ၁၂ ရက်မြောက်သည့်နေ့တွင် ဆရာတော်သည် တောင့်၍ မခံနိုင်တော့။ နောက်သို့ပက်လက်လှန်ကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်၏ နောက်နားတွင်ရှိသော ထောက်လှမ်းရေးတစ်ဦးက ပွေ့ချီထားလိုက်သည်။ ထိုသူကပင် ဦးပဉ္စင်းကို အကျဉ်းခန်းထဲအထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေးသည်။

“ထောက်လှမ်းရေးထဲမှာလည်း စိတ်ကောင်းရှိတဲ့သူက ရှိတယ်။ ခမ်းကြမ်းကြမ်းစစ်တဲ့ အာဠာဝကဆိုတဲ့လူ ကြမ်းသထက်ကြမ်းလာတော့ တစ်ယောက်က တားတယ်။ အဲဒီသူတားလို့ ဆက်မကြမ်းရဲတော့တာ” ဟု ဆရာတော်က မိန့်သည်။

ပုံမှန်စားနေကျထမင်းနှင့် လုံးဝမတူသော ထောင်ထမင်းကို စားရခြင်း၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း စစ်ဆေးခံလိုက်ရခြင်းတို့ကြောင့် ဦးပဉ္စင်း၏ အစာအိမ်ရောဂါက ပြန်ထလာသည်။ ထိုအခါ ထောက်လှမ်းရေးများက ဆရာဝန်ကြီးကို ခေါ်ကာ စစ်ဆေးပေးသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ဦးပဉ္စင်းသည် ထောင်ထမင်းကို မစားရတော့။ ဝန်ထမ်းသက်သာဆိုင်က ထမင်းကို လခပေးကာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခွင့်ရသည်။ ထိုဆွမ်းဖိုးကို ထောက်လှမ်းရေးက လှူဒါန်းပေးသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရခြင်းမှာ ဓူတင်ကျင့်လိုက်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးဖြစ်သည်ဟု ဆရာတော်က မိန့်သည်။

ဦးပဉ္စင်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာတွင် ကပ္ပိယတစ်ဦးက ဆွမ်းကပ်ပေးမှ ဘုဉ်းပေးရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အကျဉ်းသားအချို့က အလှည့်ကျ ကပ္ပိယလုပ်ကြရသည်။ ဤနေရာတွင် သဘောကောင်းသည့် ထောင်ဝန်ထမ်းဆိုပါက ဦးပဉ္စင်းအတွက် လိုလေသေးမရှိ သေသေချာချာ လုပ်ကိုင်ပေးရန် ထောင်တန်းစီးကို မှာလိုက်ပါက သေချာဆွမ်းဘုဉ်းပေးရသည်။

သို့သော် တချို့သော ထောင်ဝန်ထမ်းများက ဦးပဉ္စင်းကို အကျဉ်းသားလို ဆက်ဆံချင်သည်။ အကျဉ်းသားတစ်ဦးလို နေစေချင်သည်။ အပြစ်ရှိ၍ ထောင်ကျခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်လို့သာ သတ်မှတ်ကြသည်။ ယင်းသို့သော ထောင်ဝန်ထမ်း၊ ထောင်မှူးတို့နှင့်တွေ့ပါက ဆွမ်းဘုဉ်းပေးဖို့ အခက်ဖြစ်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဆွမ်းကပ်မည့် ကပ္ပိယပေါ်မလာတာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်သည်ဟု ဦးဝီရသူက မိန့်သည်။

ဦးပဉ္စင်းသည် ထောက်လှမ်းရေးက လှူဒါန်းသော ဝန်ထမ်းသက်သာဆိုင်မှ ထမင်းကို သိပ်ကြာကြာ ဘုဉ်းမပေးလိုက်ရပါ။ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်များ အဖမ်းခံရသည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ထိုအခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရလေတော့သည်။

“ထောက်လှမ်းရေးရှိတုန်းက ထောင်ထမင်း မစားရဘူး။ ထောက်လှမ်းရေးဖြုတ်မှ ထောင်ထမင်း ပြန်စားရတာ။ ဟား ဟား ဟား” ဟု ထောင်ထဲတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် မှတ်မှတ်ရရ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သဘောကျရယ်မောကာ ဦးဝီရသူက ပြန်ပြောပြသည်။

နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်အပါအဝင် ထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရာထူးမှ ဖယ်ရှားခံလိုက်ရသည့်နောက်မှာတော့ ထောင်အတွင်းရှိ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ပိုမိုဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်ဟု ဆရာတော်ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထောက်လှမ်းရေးများရှိစဉ်က နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကို ထောက်လှမ်းရေးက တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်သည်။ ထောင်က မပိုင်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကို ထောင်ဝန်ထမ်းများက လက်ဖြင့်ပင် တို့ထိခွင့်မရှိဟု ဆိုသည်။

ထောက်လှမ်းရေးများ မရှိတော့သည့်နောက်မှာတော့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကို ထောင်က အုပ်ချုပ်သည်။ ယင်းနောက်ပိုင်းတွင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကို အခန်းတွင်းမှ ထုတ်ရိုက်ခြင်း၊ ပြေးထိုးခြင်း၊ ခြေထောက်နှင့် ပြေးကန်ခြင်း၊ ဆဲဆိုခြင်းနှင့် သတ်ပစ်ခြင်းတို့ပါ ဖြစ်လာခဲ့သည်ဟု ဦးဝီရသူက မိန့်သည်။

“ကိုယ်တော်တစ်ပါးဆိုရင် ထောင်မှူးက ခေါင်းကို ဖိနပ်နဲ့ တက်နင်းတာ။ ခေါင်းကို တက်နင်းပြီးမှ ရိုက်တာ။ တော်တော်ဆင်းရဲတယ်” ဟု ထောက်လှမ်းရေးများ ဖြုတ်သွားပြီးနောက် ကြုံတွေ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ဦးဝီရသူက ပြန်ပြောပြသည်။

ယင်းသို့ အနိုင်အထက်ပြုကျင့်ခံရခြင်းမှာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၂၀၀၆ တွင် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုသက်ဝင်းအောင် သေဆုံးခဲ့ပြီး သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲများ ပြုလုပ်ခဲ့ရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ ထောင်တွင်းအုပ်ချုပ်ရေးကို ပြုပြင်သွားခဲ့ကြသည်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတို့ အသက်ရှူချောင်သွားခဲ့သည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

“သက်ဝင်းအောင်က အာဇာနည်ရဲ့ အကျဉ်းသားဘဝနဲ့ နေရတာထက် သေရတာမြတ်တယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး ယူဆပုံရတယ်ဗျ။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စကား

မပြောဘူး။ မသေရုံတမည်ပဲ (ထမင်း)စားပြီးတော့ ထောင်က ဆေးထိုးပေးရင် အထိုးမခံဘူး။ ထောင်က ဆေးတိုက်ရင် မသောက်ဘူး။ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေ၊ ထောင်ပိုင်တွေ၊ ညွှန်ချုပ်တွေ လာရင်လည်း စကားမပြောဘူး။ ခေါင်းငုံ့နေတယ်။ အဲဒါနဲ့ သေသွားတာ” ဟု ဦးဝီရသူက ထောင်ထဲတွင် သူတွေ့ဖူးသော ကိုသက်ဝင်းအောင်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

အခန်း (၁၃)

ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် အကျဉ်းကျစဉ်ကာလအတွင်း သံဃာတော်တစ်ပါးကဲ့သို့သာ ကျင့်ကြံနေထိုင်ခဲ့သည်။ ထောက်လှမ်းရေးက သင်္ကန်းချွတ်ပြီး အရပ်ဝတ်အင်္ကျီ စတင်ဝတ်ဆင်စဉ်ကတည်းက ပုဆိုးကို သင်းပိုင်လို ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။ ပြီးလျှင် ဆွမ်းကိုလည်း သံဃာတော်များ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည့်နည်းအတိုင်းသာ ဘုဉ်းပေးသည်။ ဘုန်းကြီးဖိနပ်စီးသည်။ ဦးခေါင်းကို ခေါင်းတုံးတုံးကာထားသည်။

တစ်ရက်တွင် ထောင်ပိုင်သည် ထောင်အတွင်း လှည့်လည်ကာ စစ်ဆေးသည်။ အခန်းအရှေ့သို့အရောက်တွင် ဦးပဉ္စင်းက “ဒကာကြီး” လို့ လွှတ်ခနဲခေါ်လိုက်မိသည်။ ထောင်ပိုင်က “အဲဒီလိုမခေါ်နဲ့လေ။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အခြေအနေပြန်ကြည့်မှပေါ့” ဟု ပြောကာ ထွက်သွားလေသည်။

ထောင်ပိုင်ဖြစ်သူက ဤမျှလောက်သာ ပြောဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ထောင်ပိုင်ပြန်သွားသောအခါ ထောင်မှူးက ဦးပဉ္စင်းအား စည်းကမ်းများထုတ်လေသည်။ ဘုန်းကြီးဖိနပ်များ စီးခြင်း၊ ပုဆိုးကို သင်းပိုင်လို ဝတ်ခြင်း၊

ခေါင်းတုံးတုံးခြင်းတို့ကို တားမြစ်သည်။ ဒကာကြီးလို့ ခေါ်ခြင်း၊ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် စသည့် အသုံးအနှုန်းများကို အသုံးမပြုရန် ထောင်မှူးက ဦးပွင်းအား ခေါ်ပြောလေသည်။

“သူများတွေ အလွှာရှင်မြတ်ရဲ့ အမိန့်တော်ခံပြီးတော့တောင် အသေခံသေးတာပဲ။ ရှေ့တန်းက တိုက်စစ်မှူးဖြစ်တဲ့ ဘုန်းကြီးက ဘုန်းကြီး အခွင့်အရေးလေးတော့ တောင်းသင့်တယ်ပေါ့လေ။ ဘုန်းကြီးအခွင့်အရေးမရရင်လည်း အသေခံသင့်တယ်ပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ခေါင်းတုံးကို ပြောင်အောင် ရိတ်၊ သင်းပိုင်ကို အကြီးကြီးလိပ်၊ ဘုန်းကြီးဖိနပ်စီးသွားပြီး ထောင်မှူးကို စိန်ခေါ်တာ” ဟု ထောင်ထဲတွင် သံဃာတစ်ပါးလို ကျင့်ကြံနေထိုင်ရန်အတွက် တောင်းဆိုရင်ဆိုင်ခဲ့ရပုံကို ဦးဝီရသူက ရှင်းပြသည်။

ဦးပွင်းက ထိုသို့ဝတ်ဆင်သွားသည့်အခါတွင် ထောင်မှူးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရှောင်ပြေးသွားသည်ဟု ဦးပွင်းက ဆိုသည်။ သို့သော် နောက်ရက် တန်းပိတ်ချိန်တွင် ဦးပွင်းအား ခေါင်းတုံးတုံးပေးသည့်သူကို ခေါ်စစ်ပြီး တန်းစီးအားလုံးကို လူချိန်းပစ်လိုက်ကြသည်။ ထို့ပြင် ဦးပွင်းအနားသို့လည်း မည်သူမျှ မဝင်ရ၊ မထွက်ရဆိုသည့် စည်းကမ်းများကိုလည်း ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။

“အဲဒီထောင်မှူးလည်း ဦးဇင်းကို ဒုက္ခပေးပြီး မကြာခင် မြစ်ကြီးနားပြောင်းသွားတယ်။ မြစ်ကြီးနားရောက်တော့ မိန်းမနဲ့ သမီးက ကားအက်ဆီးဒင့် (မတော်တဆမှု)ဖြစ်ပြီး မိန်းမသေတယ်။ သမီးက ဆေးရုံရောက်တယ်။ သူက တာဝန်မှူးကျတဲ့အချိန်မှာ ထောင်ဖောက်ပြေးလို့ သူ အလုပ်ပြုတ်တယ်။ ဘုန်းကြီးကို ပြစ်မှားခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်အကျိုးပေးတာပေါ့” ဟု ထိုစဉ်က သူ့အပေါ် ပြစ်မှားခဲ့သည့် ထောင်မှူးတစ်ဦး၏ အဖြစ်ကို ဆရာတော်ဦးဝီရသူက မိန့်သည်။

မန္တလေးအကျဉ်းထောင်တွင် အကျဉ်းကျခံခဲ့ရသည့်ရက်များတွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူအတွက်တော့ နေ့စဉ်အလုပ်များက တန်းစီကာနေသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း နေ့စဉ်လုပ်စရာများကို ဇယားဆွဲကာ ထားသည်။ တစ်နေ့တာအတွက် စာမဖတ်သောနေ့ မရှိ၊ တရားမလုပ်ဖြစ်သောနေ့ မရှိ၊ အင်တာမဗျူးသောနေ့မရှိ၊ စာမရေးသောနေ့ မရှိ။ ထိုအလုပ်လေးခုကို လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် တစ်နေ့တာအချိန်များကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။ အကျဉ်းကျနေသည့်အချိန်များတွင် ဖတ်စရာ

စာအုပ်နှင့် ရှုမှတ်ကျင့်ကြံစရာ တရားမရှိဘူးဆိုပါက ရူးသွပ်သွားနိုင်သည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

“ထောင်ထဲမှာ ‘လွတ်’သတင်းမမျှော်တဲ့ အကျဉ်းသားရှားတယ်။ ‘လွတ်’အကြောင်းမပြောတဲ့ အကျဉ်းသားဆိုရင် ဦးဇင်းတစ်ပါးကိုပဲ လက်ညှိုးထိုးကြတယ်”ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

ကုလသမဂ္ဂအထူးကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာဂမ်ဘာရီ မြန်မာပြည်သို့ လာရောက်သည့်အခါမျိုးတွင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားအများစုသည် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရတော့မည်၊ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်တော့မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ကြသည်။ မစ္စတာဂမ်ဘာရီရောက်လာသည်။ တကယ်တမ်းတွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မလွတ်။ သို့တိုင် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိမ့်မည်ဆိုတာကို လက်မလျှော့။ ကုလသမဂ္ဂအထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ဘန်ကီမွန်း ရောက်လာလျှင်လည်း ထိုနည်းတူပင်။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ လုံးဝကျိန်းသေလွတ်တော့မည်ဟု ယုံကြည်ကြပြန်သည်။ သို့တိုင် မည်သူမျှ မလွတ်။

ယင်းသို့ မည်သူလာလာ လွတ်မြောက်မည်ဟု ယုံကြည်နေကြသူများကို ဆရာတော်ဦးဝီရသူက “ဂမ်ဘာရီအခေါက်တစ်ရာလာ မလွတ်စေရ။ ဘန်ကီမွန်းအယောက်တစ်ရာလာ မလွတ်စေရ။ ကြာတော့ နိုင်ငံရေးသမားတွေဆိုရင် ကျုပ်ကို တော်တော်မှန်းတယ်”ဟု ဆိုသည်။

ဆရာတော်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကွမ်းမစား၊ ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကော်ဖီမသောက်၊ လက်ဖက်ရည်မသောက်၊ အရက်မသောက်သောကြောင့် “ဦးဇင်းဗိုက်ထဲမှာ အမှိုက်တွေ သိပ်မရှိဘူး”ဟု ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် ထောင်ထဲတွင် ဆေးလိပ်ကြိုက်သူ၊ ကွမ်းယာကြိုက်သူတို့ကို တွေ့ရသောအခါ သူတို့၏ ဒုက္ခကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ၎င်းတို့သည် ဆေးရွက်နည်းနည်းကို သတင်းစာဖြင့်လိပ်ကာ အာသာပြေရုံသောက်ရသည်။ ဗာဒံရွက်ကို အခြောက်ခံကာ ပွတ်ချွန်းလုပ်ပြီး သောက်ရသည်။ ထောင်ထဲတွင် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်လျှင် လေး၊ ငါးရာဖြင့် ဝယ်ယူကာ သောက်ကြရသည်ဟု ဆိုသည်။

အခန်း (၁၄)

ဦးပဉ္စင်းထောင်ထဲသို့ရောက်သည့်အချိန်က ထောင်ထဲသို့ တရားစာအုပ်များ သွင်းခွင့်ရနေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် စာအုပ်သွင်းရာတွင် စည်းကမ်းတချို့တော့ရှိသည်။ မိမိကြိုက်သလောက် သွင်းခွင့်မရ။ သုံးအုပ်၊ လေးအုပ်ခန့်သာ သွင်းခွင့်ရသည်။ ထိုစာအုပ်များကို တခြားသောသူထံသို့ လက်လှဲငှားရမ်းခြင်းမပြုရ။ မိမိသွင်းယူထားသည့်စာအုပ်ကို မိမိသာ ဖတ်ခွင့်ရှိသည်။

ထောင်ထဲတွင် စာဖတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ်ကြုံတွေ့ရသည့်အခက်အခဲတစ်ခုက သတင်းစာတစ်စောင်ကို အလှအယက် ဖတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သတင်းစာတစ်စောင်ရောက်လာလျှင် နေ့စဉ် ပြဿနာတက်ကြရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တိုက်ခြောက်တိုက်တွင် သတင်းစာတစ်စောင်သာ ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တိုက်ခြောက်တိုက်ကို ကြည့်မည်ဆိုလျှင် အခန်း ၁၅ ခန်း ရှိသည့် တိုက်က လေးတိုက်၊ အခန်း ခုနစ်ခန်းရှိသည့် တိုက်က နှစ်တိုက်ဖြစ်သည်။ အခန်းတစ်ခန်းလျှင် အကျဉ်းသားလေးဦးခန့် နေသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းတိုက်ခြောက်တိုက်တွင်နေသော အကျဉ်းသားက ၃၀၀ နီးပါးခန့် ဖြစ်သည်။ ထိုအကျဉ်းသား ၃၀၀ ဦးခန့်က သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဖတ်နေရသည့် သဘောဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် သတင်းစာတစ်စောင် ရောက်လာပါက တိုက်တစ်တိုက်နှင့် တစ်တိုက်လူကြသည်။ အခန်းတစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်းလူကြသည်။ ထိုသို့ အလှ အယက်ဖတ်ကြသည့် အကျဉ်းသားများတွင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားက အဓိက ဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့အနက် တချို့မှာ ဝါရင့်သမ္မာရင့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများပင် ပါဝင်တတ်ကြသည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ရက်တွင် ထောင်အတွင်းသို့ ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူး များနှင့် ထောင်ဝန်ထမ်းများ လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြသည့်အခါတွင် ဆရာတော် ဦးဝီရသူက ထောင်အတွင်း သတင်းစာဖတ်ရသည့် အခြေအနေကို ရှင်းပြပြီး သတင်းစာစောင်ရေ ပိုပေးရန် တောင်းဆိုသည်။ နေ့စဉ် သတင်းစာကို ထောင်မှ ဝယ်ပေးနိုင်ခြင်းမရှိပါက မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံဖြင့် ဝယ်ယူမည့်အကြောင်း တင်ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ ထောင်ပိုင်က ထောင်မှူးနှင့် သူ၏ဝန်ထမ်းများကို မေးမြန်း စုံစမ်းကာ တိုက်နှစ်တိုက်လျှင် သတင်းစာတစ်စောင် ပုံမှန်ပေးရန်အတွက် ချက် ချင်းဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့သည်။ ယင်းနောက်ပိုင်းတွင်တော့ တခြားသောစာအုပ်များ လည်း သွင်းခွင့်ရလာခဲ့သည်။ သတင်းစာဆိုလျှင်လည်း အကျဉ်းသားတစ်ဦးလျှင် တစ်စောင်နှုန်းသွင်းခွင့်ပြုခဲ့သည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။ ထိုအချိန်က မြန်မာ နိုင်ငံတွင် အစိုးရပိုင်သတင်းစာများသာရှိပြီး ပုဂ္ဂလိကပိုင်အဖြစ် ဂျာနယ်ကိုသာ ထုတ်ခွင့်ပြုသေးသည်။

ထောင်အတွင်းသို့ အစိုးရပိုင်သတင်းစာများ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွင်းခွင့်ရလာသည့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ သတင်းစာအပြင် ပုဂ္ဂလိကဂျာနယ်များ ပါ သွင်းယူခွင့်ပြုခဲ့ကြသည်။ ထို့အပြင် တရားဝင်ခွင့်ပြုထားသည့် မည်သည့် ဘာသာရေးစာအုပ်မဆို သွင်းယူဖတ်ရှုခွင့်ပြုခဲ့ကြသည်။

“စာအုပ်တွေ လွတ်လပ်စွာဖတ်ခွင့်ရတော့ အကျဉ်းသားတွေအတွက် လည်း မဆိုးဘူး။ သေဒဏ်ကျနေတဲ့ ကြီးသမားတွေကိုယ်တိုင်လည်း စာကြီး၊ ပေကြီးဖတ်လာတယ်။ စာတွေပေတွေ ရေးလာကြတယ်” ဟု ဆရာတော်ဦးဝီရသူ က ဆိုသည်။

အခန်း (၁၅)

အကျဉ်းထောင်အတွင်း၌ စာရေးခွင့်ရသည် မဟုတ်။ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများထံတွင် ဘောလ်ပင်များ မရှိစေရ၊ စာရွက်များ မရှိရ စသဖြင့် တင်းကျပ်သည့် ထောင်စည်းကမ်းများ ချမှတ် ထားသည်။ သို့သော် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ ထောင်မှ ပြန်လွတ် သောအခါ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်၊ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါး၊ သီချင်း တို့ကို ထောင်ထဲတွင် ရေးသားခဲ့ရာ သေတ္တာတစ်လုံး အပြည့်ရခဲ့ သည်ဟု ဆိုသည်။

ထောင်ထဲတွင် ဦးပဉ္စင်း စာရေးခြင်းကို ခိုးဝှက်ကာ ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ ဦးပဉ္စင်းကို ထောင်ထဲတွင် စာရေးသည့်နည်း သင်ကြားပေးခဲ့သူများမှာ ဦးမှိုင်းနှင့် ဦးရွှေမောင်တို့ဖြစ်သည်။ ဦးမှိုင်းမှာ ကွန်မြူနစ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဦးရွှေမောင် မှာ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ပါတီက ဖြစ်သည်ဟု ဦးပဉ္စင်းက ဆိုသည်။ NLD ခမောက်ကို ကြေးသွန်းပြီး ရွှေခမောက်လုပ်ကာ ရန်ကုန်သို့ ကားနှင့် သယ်ရန် စီစဉ်ခဲ့မှုဖြင့် အဖမ်းခံလိုက်ရသည့် ရွှေခမောက်ဦးရွှေမောင် ဖြစ်သည်။

ဦးပွင်းသည် အိမ်နှင့်ဆက်သွယ်နိုင်ရန် အကူအညီတောင်းရာမှ စာရေး ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ အနီရောင်ဘောလ်ပင် မင်ချောင်းလေးဖြင့် စာလုံး သေးသေးလေးများရေးကာ အိမ်သို့ဆက်သွယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အစပိုင်းတွင် ဦးပွင်းသည် မင်ချောင်းဖြင့် မရေးတတ်။ ထောင်ထဲတွင် ၁၄ နှစ်ကြာပြီဖြစ်သည့် ဦးမှိုင်းကတော့ မင်ချောင်းလေးဖြင့် ရေးရာတွင် ဖြောင့်တန်းစွာရေးသားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးပွင်းသည် မင်ချောင်းကို တုတ်တစ်ချောင်းတွင် သားရေကွင်းနှင့် ချည်ကာ ရေးသားရသည်။

နောက်တစ်နည်းမှာ တံမြက်စည်းဖော့ရိုးကို စမုတ်တံနှင့်ထိုးပြီး အပေါက်ဖောက်ရသည်။ ပေါက်သွားသည့် ဖော့ရိုးထဲသို့ မင်ချောင်းကို ထည့်ရ ၏။ တံမြက်စည်းဖော့ရိုးတစ်ဖက်တွင် မင်ချောင်းခေါင်းလေးကို ဖော်ထားကာ ကျန်တစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားရသည်။ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့များ လာရောက်စစ်ဆေးသည့် အခါမျိုးတွင် ဘောလ်ပင်နှင့် မင်ချောင်းများကဲ့သို့ ကြမ်းကြားထဲ ဝှက်ထားစရာ မလိုတော့ဘဲ ဖော့ရိုးကို တံမြက်စည်းတွင် ပြန်တပ်ပြီး ကြိုးဖြင့် စည်းထားလိုက် ရုံသာ။

မင်ချောင်းရရန်မှာလည်း အကျဉ်းသားထောင်စာရေးများထံမှ ဘောလ် ပင်ကို ကော်ဖီမစ်ငါးထုပ်ဖြင့် လဲလှယ်ယူရသည်။ ပြီးလျှင် မင်ချောင်းကို ထုတ်ယူကာ ဘောလ်ပင်ကိုယ်ထည်ကို ထောင်စာရေးများထံ ပြန်ပေးရသည်။ ထိုသို့ အလဲအလှယ်လုပ်ထားခြင်းကို ထောင်အာဏာပိုင်များ သိရှိသွားပါက ခြေထောက်တွင် ဒေါက်တပ်သည့် အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းခံရသည်။ ထို့ကြောင့် တခြားသောသူများ မသိအောင် ယူရသည်။

စာရေးဖို့အတွက် စာရွက်ရရန်ကိုလည်း နည်းမျိုးစုံနှင့် ကြံဖန်ရသည်။ အကျဉ်းသားများသည် ထောင်ထဲသို့ စာရွက်သွင်းခွင့်မရှိ။ ကိုင်ခွင့်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ထောင်ဝင်စာလာပို့သည့် တရုတ်မရွေးထုပ်နှင့် ရွှေကျီးမုန့်ကြွပ်ထုပ်တို့တွင် ပါရှိ သော တံဆိပ်များကို စာရေးဖို့အတွက် အကုန်သိမ်းဆည်းထားရသည်။ ထိုတံဆိပ် ၏ ကျောဘက်မှာ အလွတ်ဖြစ်သဖြင့် အိမ်သို့ စာရေးသည့်အခါဖြစ်စေ၊ ကဗျာရေး သည့်အခါဖြစ်စေ ယင်းမုန့်တံဆိပ်များကို အသုံးပြုရသည်။

စာရွက်များရရှိရန် နောက်ထပ်ပြုလုပ်ရသည့် နည်းလမ်းတစ်ခုမှာ

ဂျမ်ဘိုခြင်ဆေးခွေဘူးများကို ရေစိမ်ပြီး စာရွက်အဖြစ် ပြောင်းလဲရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဦးစွာ ဂျမ်ဘိုခြင်ဆေးခွေဘူးခွဲများကို တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီခန့် ရေစိမ်ပေးရသည်။ ပြီးလျှင် ရေစိမ်ထားသည့် ဘူးခွဲကို ခဏမျှ အခြောက်ခံထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဘူးခွဲကို တစ်လွှာချင်း ခွာယူရသည်။

“အဲဒါ(လွှာထားသည့် ခြင်ဆေးခွေဘူးခွဲ)ကို ကြမ်းပေါ်တင်ပြီး နေလှန်းထားလိုက်တယ်။ ခြင်ဆေးဘူးခွဲတွေဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ထားရတာပေါ့” ဟု ဦးဝီရသူက ထောင်ထဲတွင် စာရွက်ရနိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ရသည့် နည်းလမ်းများကို ရှင်းပြသည်။

တချို့သော ထောင်ဝန်ထမ်းများသည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ စာရေးမှန်းသိသဖြင့် စာရွက်လိုအပ်သည်ကို သိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ၏ အခန်းရှေ့သို့လာပြီး စကားပြောကြလျှင် လယ်ဂျာစာရင်းစာအုပ်ကို ချိုင်းကြားညှပ်ထားတတ်သည်။ ယင်းလိုအချိန်မျိုးတွင် နောက်ထပ်အကျဉ်းသားတစ်ဦးက ၎င်းနောက်သို့ကပ်လာပြီး ချိုင်းကြားရှိ လယ်ဂျာစာအုပ်ကြားမှ စာရွက် လေး၊ ငါးရွက်ခန့်ကို ယူထားလိုက်သည်။ ထိုသို့ယူသွားသည်ကို ဝန်ထမ်းမှသိသော်လည်း ဝိနည်းလွတ်အနေဖြင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးသည်။ စာရွက်ယူသွားသောသူသည် ဦးပဉ္စင်းထံသို့ စာရွက်လာပေးသည့်အခါ ဦးပဉ္စင်းက ၎င်းကို ကော်ဖီပြန်တိုက်ရလေသည်။

ထို့အပြင် တိုက်ရုံးခန်းတွင် ထောင်မှူးမှ စက္ကူဝယ်မပေးသည့်အတွက် ထောင်ဝန်ထမ်းများသည် ထောင်အတွင်း လိုက်လံအလှူခံကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဆရာတော်က သူတို့လိုသလောက်ကို ဝယ်ပေးပြီး သူ့အတွက်လည်း တစ်ထုပ်ဝယ်ပေးရန် တောင်းဆိုရသည်။ ထိုသို့ ဝယ်ထားပါက စာရွက်ထုပ်ကို ရုံးခန်းတွင် ထားပြီး ဦးပဉ္စင်းလိုအပ်သည့်အချိန်တွင် မှာယူရလေသည်။

အိမ်သို့ စာရေးအကြောင်းကြားသည့်အခါဖြစ်စေ၊ ထောင်အတွင်းက သတင်းများကို အပြင်သို့ ထုတ်သည့်အခါတွင်ဖြစ်စေ ရေးထားသော စာများကို ထောင်ဝန်ထမ်းများက တစ်ဆင့် အပြင်သို့ ထုတ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထောင်အပြင်သို့ စာထုတ်ရာတွင် စာရွက်ကို ကျစ်နေအောင် ခေါက်ပေးရသည်။ ထိုစာရွက်ခေါက်ကို ထောင်ဝန်ထမ်းက သူ့ခြေဖဝါး၏ ခွက်နေသည့်နေရာတွင် ကပ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ခြေအိတ်စွပ်၊ ဘွတ်ဖိနပ်စီးကာ အပြင်သို့ ယူဆောင်သွားရသည်။

တချို့သော အကျဉ်းထောင်ဝန်ထမ်းများက ဦးထုပ်လျှာ၏ အနောက်ဘက်တွင် အပေါက်တစ်ခုဖောက်ထားလိုက်သည်။ စာရွက်ကို ဦးထုပ်အပေါက်ထဲသို့ ဖြန့်ကာ ထည့်ယူသွားရသည်။ ယင်းသို့ယူဆောင်သွားရသည့်အတွက် စာတစ်စောင်လျှင် ကျပ် ၁,၅၀၀၊ ကျပ် ၃,၀၀၀ ပေးရလေသည်။ ထောင်တွင်း အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြခြင်းကဲ့သို့သော သတင်းများအတွက် တစ်စောင်လျှင် ကျပ် ၅,၀၀၀အထိ ပေးရလေသည်။

ထိုသို့ယူဆောင်သွားပေးသည့် ဝန်ထမ်းများသည်လည်း စစ်ဆေးခြင်း များခံရသည်။ စစ်ဆေးသူတို့က ဦးထုပ်ကို ခါကြည့်တတ်ကြသလို ဖိနပ်များကိုလည်း ချွတ်ခိုင်းကာ ရှာဖွေတတ်ကြသည်။ ယူလာသည့်စာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပါက အလုပ်ပြုတ်ခြင်း၊ ထောင်ကျခြင်းအထိ ပြစ်ဒဏ်ပေးခံရတတ်လေသည်။ စာရွက်ပေးလိုက်သူကိုလည်း တိုက်ပိတ်အပြစ်ပေးခြင်း၊ ခြေထောက်ဒေါက်တပ်ခြင်းစသည့် ပြစ်ဒဏ်တို့ပေးသည်။ ပြီးလျှင် စာရွက်၊ ဘောလ်ပင်တို့ ဘယ်က ရသည်ဆိုတာကိုပါ မီးခိုးကြွက်လျှောက် အားလုံးကို ခြေရာခံတတ်လေသည်။

“သူတို့(ထောင်ဝန်ထမ်း)က ပိုက်ဆံလိုချင်လို့သာ ထုတ်ရတာ။ တကယ်တမ်းကျတော့ အန္တရာယ်ကြီးတယ်” ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

ထောင်အတွင်းရေးသားထားသော စာမူများကို အပြင်သို့ ထုတ်ပြန်ရာတွင် ဆုံးရှုံးသွားခြင်းများလည်းရှိသည်။ တချို့သော ဝန်ထမ်းများက စာကို ယူသွားပြီး ပို့ပေးရမည့်နေရာသို့ မပို့ပေးဘဲ မေ့နေတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် စာမူများ ပျောက်ဆုံးတတ်လေသည်။ အပြင်သို့ အောင်မြင်စွာ ထုတ်ယူနိုင်သည့် စာများကိုတော့ ဦးပဉ္စင်း၏ တပည့်သံဃာများက သိမ်းဆည်းထားကြသည်။

“(စာတွေကို) ကျောင်းမှာ မထားရဲဘူး။ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ ဝင်ရှာရင် ဆုံးသွားမှာ။ မထင်မရှားနေရာမှာ သွားထားရတယ်” ဟု သေတ္တာတစ်လုံးနှင့် အပြည့်ရခဲ့သည့် စာများကို မည်သို့ သိမ်းဆည်းခဲ့သည်ကို ဆရာတော်ဦးဝီရသူက ရှင်းပြသည်။

အခန်း (၁၆)

ထောင်အတွင်းက သတင်းများကို အပြင်သို့ထုတ်ခြင်း၊ ထောင်အပြင်မှ သတင်းများကို ထောင်အတွင်းသို့ ဖြန့်ခြင်းတို့အတွက် ဦးဝီရသူနှင့် ပထမဆုံးတွဲဖြစ်ခဲ့သည့်သူများမှာ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ပါတီမှ ပါတီဝင်တချို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ NLD ပါတီဝင်များက ဦးပဉ္စင်းကို ယင်းသို့လုပ်ပေးရန် အကူအညီတောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ အဆိုပါ ပါတီဝင်များမှာ တခြားသောနယ်မှ လာရောက်သူများဖြစ်ပြီး ဦးပဉ္စင်းမှာ မန္တလေးနယ်ခံဖြစ်သလို အကူအညီတောင်းလို့ ရနိုင်သည့် ဒကာ၊ ဒကာမများစွာရှိနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

“ထောင်ဝန်ထမ်းကို ပေးလိုက်ရင် ကျောင်းတန်းရောက်သွားတာ။ စာရေးဖို့နဲ့ စာထုတ်ဖို့က ဦးဇင်းက တာဝန်ယူရတယ်။ ကျောင်းရောက်သွားရင် သူတို့က လွှင့်ဖို့ တာဝန်ယူတယ်” ဟု အကျဉ်းကျစဉ်က ထောင်ထဲမှသတင်းများကို အပြင်သို့ ထုတ်ခဲ့ရပုံကို ဦးဝီရသူက မိန့်ကြားသည်။

ထို့ကြောင့် မန္တလေးအိုးဘိုထောင်အတွင်းက သတင်းတို့သည် ရေဒီယို သတင်းများတွင် မကြာခဏဆိုသလို ပါလာလေသည်။ ထို့ပြင် ဦးပဉ္စင်းက အပြင်မှ သတင်းများကိုလည်း ထောင်ထဲသို့ ခိုးသွင်းပေးရသည်။ ပြီးလျှင် တစ်ထောင်လုံးသိအောင် ဖြန့်သည်။ ထောင်ထဲရှိ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတို့သည် ဦးပဉ္စင်း၏ သတင်းများကိုမျှော်ကြရသည်။

“ဦးဇင်းရဲ့ သတင်းတွေက အကြံအဖန်မပါဘူး။ အရှိ အရှိတိုင်းပဲ။ ရေဒီယိုက မှားမှ မှားမှာပဲ။ လုပ်ကြံထားတဲ့ သတင်းမပါဘူး။ နိုင်ငံရေးသမား တွေကျတော့ သူတို့အာဘော်တွေ ထည့်တယ်။ သူတို့ဖြစ်ချင်တာတွေကို ထည့် တယ်” ဟု နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ဦးပဉ္စင်း၏ သတင်းကို အားထားရပုံကို ဦးပဉ္စင်းက ရှင်းပြသည်။

မန္တလေးထောင်အတွင်းရှိ သတင်းများ ရေဒီယိုတွင် မကြာခဏဆိုသလို ပါလာသောအခါ ထောင်အာဏာပိုင်များက နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကို ဂရု တစိုက်စောင့်ကြည့်လေတော့သည်။ တခြားသော နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတို့သည် တစ်လတစ်ကြိမ်၊ နှစ်လတစ်ကြိမ်တိုင်အောင်ပင် ထောင်ဝင်စာက ပုံမှန်လာခြင်း မဟုတ်။

သို့တိုင် သတင်းများက နေ့တိုင်းထွက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းများ အပြင်သို့ ပေါက်ကြားရခြင်း၏ အဓိကလက်သည်မှာ တစ်ဦးတည်းသာရှိသည်။ ၎င်းမှာ ဦးဝိရသူသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထောင်အာဏာပိုင်များက ဦးဝိရသူကို နံပါတ်တစ် စောင့်ကြည့်ရမည့်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ထောင် အတွင်း၌ စစ်ဆေးမှုများကို ပိုမိုတင်းကျပ်လိုက်ကြသည်။

ဦးပဉ္စင်း ထောင်ဝင်စာတွေ့ခွင့်ရသည့်အခါမျိုးတွင် ဦးပဉ္စင်း၏ဘေးတွင် အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ရှိသည်။ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့သည့် ဧည့်သည်၏ ဘေးတွင် ထောင်ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးရှိသည်။ ဦးပဉ္စင်း၏နောက်တွင် ထောင်အာဏာပိုင် အရာရှိတစ်ယောက်က လှည့်ပတ်နေသည်။ ထိုသို့ တင်းကျပ်ထားသည့် အခြေ အနေကြားကပင် ထောင်သတင်းများကို ဦးပဉ္စင်းက အပြင်သို့ရအောင် ထုတ် ခဲ့သည်။

“ဦးဇင်းကို အာရုံစိုက်ပြီး ကပ်ထားတဲ့အချိန်မှာ ဦးဇင်းဘော်ဒါတွေက

လွတ်နေတယ်။ အဲဒါ ဘော်ဒါတွေနဲ့ လုပ်လိုက်တာပေါ့။ မအောင်မြင်တဲ့နေ့ မရှိဘူး” ဟု ဆရာတော်ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

သို့သော် ဦးပဉ္စင်းနှင့် နိုင်ငံရေးသမားတို့ကြား လမ်းခွဲကြဖို့က အကြောင်းဖန်လာသည်။ နိုင်ငံရေးသမားတွေအပေါ် ဦးပဉ္စင်း ယုံကြည်မှုထားရန် ခက်ခဲသွားရခြင်း၏ မူလဇာစ်မြစ်လည်းဖြစ်သည်။ အဆိုပါဖြစ်စဉ်၏ အဓိက အကြောင်းအရင်းကို ဦးပဉ္စင်းက ယခုလိုရှင်းပြသည်။

မန္တလေးအိုးဘိုထောင်တွင် အဆင်းရဲဆုံး အကျဉ်းသားများမှာ ကြီးဒဏ်ပေးခံထားရသည့် အကျဉ်းသားများပင်ဖြစ်သည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။ သူတို့သည် ထောင်ထဲတွင် နှစ်ရှည်နေရသူများဖြစ်ပြီး မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ထောင်ဝင်စာ လာမတွေ့ကြ။ ကျွေးမွေးမည့်သူလည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် ထောင်က ကျွေးသည့် ထောင်ထမင်း၊ ထောင်ဟင်းကိုသာ အားပြုနေကြရသည်။ ၎င်းတို့ကို တစ်ဦးလျှင် အမဲပြုတ်ရည် စတီးဇွန်းနှစ်ဇွန်းစီ ထောင်မှ ဝေပေးသည်။ သို့သော် ဝဝလင်လင် မရှိ။

ထို့ကြောင့် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ် ထောင်ထဲသို့ လှည့်လည်စစ်ဆေးသည့် ထောင်ပိုင်ကြီးအလာတွင် ဝင်းအောင်ဆိုသည့် ကြီးပေးခံထားရသည့် အကျဉ်းသားတစ်ဦးက “ထောင်ပိုင်ကြီး ကျွန်တော်တို့ အမဲရည်သောက်ရတာ မဝဘူး” ဟု တင်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား။ ဘယ်လောက်ပဲပေးလို့တုံး” ဟု ထောင်ပိုင်ကြီးက ပြန်မေးသည်။

ကြီးသမားဝင်းအောင်က အမဲပြုတ်ရည်ကို စတီးဇွန်းနှစ်ဇွန်းသာ ရကြောင်းနှင့် ပန်းကန်လုံးတစ်လုံးလောက် သောက်ချင်သည့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ထောင်ပိုင်ကြီးက အနားရှိ ထောင်မှူးအား “လုပ်ပေးလိုက်ပါကွာ။ သနားပါတယ်” ဟု မှာကြားပြီးနောက် ရှေ့သို့ဆက်သွားလေသည်။

ထောင်ပိုင်လှည့်ပတ်စစ်ဆေးသည့်အချိန်က နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှ ၁ နာရီအတွင်းဖြစ်သည်။ မွန်းလွဲ ၂ နာရီခန့်တွင် ဝင်းအောင်၏ အခန်းသို့ ထောင်ဝန်ထမ်းများ ရောက်လာလေတော့သည်။ ပြီးလျှင် သူ့ကို အခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်သွားသည်။

“အမဲရည်တောင်းလိုဆိုပြီး ဝိုင်းရိုက်လိုက်တာ။ ညတွင်းချင်း သေသွားတယ်” ဟု ဦးဝီရသူက ပြောပြသည်။

အကျဉ်းသားတစ်ယောက် အရိုက်ခံရပြီး သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် ထောင်ထဲတွင် လုံခြုံရေးကို တင်းကျပ်လိုက်လေသည်။ ဦးပဉ္စင်းကိုလည်း ရှာဖွေရေးအဖွဲ့များက ဝင်ထားသည်။ ဝင်းအောင်သေဆုံးသည့်သတင်းက ခါတိုင်းလို အပြင်သို့ ထုတ်မရ။ သေသေချင်း သတင်းက ချက်ချင်းမပါ။ ထို့ကြောင့် ဦးဝီရသူသည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်နိုင်ငံရေးသမားများထံ လျှို့ဝှက်ကာ အကြောင်းကြားသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်မှ အကြောင်းမပြန်။ သူ့တွင် တွဲလုပ်မည့်သူ မရှိ ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သတင်းကို အပြင်ထုတ်ရန် ဦးပဉ္စင်းနှင့် တွဲလုပ်မည့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့။ ဦးပဉ္စင်းသည် အဆိုပါသတင်းကို ထောင်အပြင် ရောက်သွားဖို့အတွက် စဉ်းစား၏။ ပြီးလျှင် တစ်ယောက်တည်းလုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်းလုပ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို ရှာဖွေရလေသည်။

ကြီးသမားဝင်းအောင် အသတ်ခံရပြီးသည့်နောက် ထောင်ဝင်စာတွေ့သည့်အခါတွင် ဦးပဉ္စင်းအနားတွင် ထောင်ဝန်ထမ်းများက ကပ်ထားသည်။ ဦးပဉ္စင်းပြောသမျှကို လိုက်မှတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းအကြောင်းကို ပါးစပ်က ပြောမရ။ နောက်ကျောတွင် ထောင်မှူးရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးပဉ္စင်းက သူ၏အတွင်းခံစွပ်ကျယ်တွင် စာများကို ရေးသားလာခဲ့သည်။ သေဆုံးသူ၏ နာမည်၊ အသက်၊ ရက်စွဲ၊ သတ်သူများ၏ နာမည် စသဖြင့် ဖြစ်စဉ်ကို ရေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝတ်ထားသည့် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကို လှန်လိုက်လျှင် တစ်ဖက်မှလူဖတ်၍ ရနိုင်အောင် ဦးပဉ္စင်းက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လေ့ကျင့်ကာ ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ထောင်ဝင်စာကို ဧည့်သည်နှစ်ယောက်လာတွေ့သည်။ ဦးပဉ္စင်းသည် ဝတ်ထားသည့် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကို မကာ နှစ်ဖက်ခြားထားသည့် သံဆန်ခါအနား တေ့ပေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မျက်နှာအမူအရာဖြင့် ပြလိုက်သည်။ ဦးပဉ္စင်းက တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေစဉ် နောက်တစ်ယောက်ကို

စာဖတ်ခိုင်းသည်။ ထိုသူ အလွတ်ရပြီဆိုပါက သူနှင့် စကားပြောပြီး ကျန်တစ်ယောက်ကိုလည်း အလွတ်ရအောင် ထပ်ဖတ်ခိုင်းလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကြိုးသမားတစ်ဦး ရိုက်နှက်သတ်ခံရသည့်သတင်းသည် ထောင်အပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

“ဘီဘီစီ၊ ဗွီအိုအေတို့က အဲဒါကို အော်တာပေါ့။ အဲဒီလိုအော်တော့ ဘာလုပ်လဲဆိုရင် ထောင်ထဲမှာ ဖိနပ်မစီးရ အမိန့်ထုတ်တယ်။ ထောင်ဝင်စာသွားရင် (အကျဉ်းသားတွေ) ဖိနပ် မစီးရဘူး” ဟု မန္တလေးထောင်ထဲတွင် အကျဉ်းသားတစ်ဦး အသတ်ခံရသည့်သတင်း အပြင်သို့ ရောက်သွားသဖြင့် ထောင်အာဏာပိုင်များက အကျဉ်းသားများကို ဖိနပ်မစီးကြရန် စည်းကမ်းထုတ်ခွဲပုံကို ရှင်းပြသည်။

အခန်း (၁၇)

ထောင်ထဲ၌ ကြိုးသမားတစ်ယောက် သေဆုံးသွားသည့်သတင်း အပြင်သို့ပေါက်ကြားပြီး မိဒီယာတွင် တက်သွားသည့်အခါ ထောင်အတွင်း ဖိနပ်မစီးကြရန် စည်းကမ်းထုတ်လိုက်သည်။ ထောင်ဝင်စာတွေ့သည့်အခါ ဖိနပ်မစီးဘဲ သွားရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်မှ ရွှေမောင်ဦးရွှေမောင်နှင့် ဆရာတော် ဦးဝီရသူတို့ နှစ်ဦးက ထိုစည်းကမ်းကို ကန့်ကွက်သည်။

“အဲဒီအမိန့်ကို နိုင်ငံရေးသမားဆိုတဲ့ လူတွေက နာခံတယ်ဗျာ။ တစ်ထောင်လုံးမှာ ကျုပ်နဲ့ ရွှေမောင်နှစ်ယောက်တည်း ဆန့်ကျင်တာ” ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးမှာ ယင်းသို့ ကန့်ကွက်ရန် တိုင်ပင်ထားခြင်း မဟုတ်။ ဦးရွှေမောင်က လမ်းလျှောက်သည့်အခါ ဖိနပ်စီးသည်။ ထောင်ဝန်ထမ်းများက ဖိနပ်ချွတ်ဖို့ ပြောသည်။ သူက ဖိနပ်ကို လုံးဝမချွတ်။ ဖိနပ်ကို ခြေချောင်းများဖြင့် ကုတ်ကာ ထား၏။

ဦးရွှေမောင်က “မင်းတို့ ငါ့ကို ရိုက်သတ်။ ငါသေမှ ချွတ်ယူ” ဟု ဆိုကာ ဖိနပ်ကို လုံးဝချွတ်မပေးဘဲ ထောင်၏စည်းကမ်းကို ဖီဆန်ခဲ့သည်။ အလားတူ ဆရာတော်ဦးဝီရသူကလည်း ဖိနပ်မစီးရပါက ထောင်ဝင်စာမတွေ့ ဟုဆိုကာ ထောင်မှထုတ်ပြန်သည့် ဖိနပ်မစီးရစည်းကမ်းကို ဆန့်ကျင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မိသားစုဝင်များက ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ကြသည့်အခါတွင် အခြားသောအကျဉ်းသားများက ဖိနပ်ချွတ်ကာ အသီးသီးသွားတွေ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဖိနပ်စီးထားသော ဦးဝီရသူတစ်ယောက်သာ ကျန်သည်။ ထိုအခါ ဦးဝီရသူကို ထောင်မှူးရုံးခန်းသို့ ခေါ်သွားကြသည်။ ထောင်မှူးရုံးခန်းတွင်လည်း ဖိနပ်မစီးရ။ သို့သော် ဦးဝီရသူက ဖိနပ်စီးထားသည်။

ယင်းအပြုအမူကို မြင်သော ဒုတိယကြိမ်ထောင်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက မခန့်လေးစားလုပ်သည်ဟုဆိုကာ ဆရာတော်ကို ပြေးထိုးလေသည်။ ဆရာတော်က နောက်ဘက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သောကြောင့် လူကို မထိုးမိ။

ပုံမှန်ဆိုလျှင် ဆရာတော်ကို ထောင်ဝန်ထမ်းများနှင့် အကျဉ်းသားများက ဝိုင်းရိုက်ကြမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယင်းကာလတွင် ကြီးသမားတစ်ဦး အသတ်ခံထားရသည့်ပြဿနာကို ဖြေရှင်းလို့မပြီးသေးခင် နောက်တစ်မူထပ်တက်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ဦးဝီရသူကို ဝိုင်းရိုက်ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ကြ။

“အဲဒီမှာ ထောင်မှူးက ကျုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ငေါက်တယ်။ ဆူတာပေါ့” ဟု အရိုက်အနှက်မခံရသော်လည်း ထောင်မှူး၏ အဆဲအဆို ခံခဲ့ရပုံကို ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

ထောင်ဝန်ထမ်းများကလည်း ဦးပဉ္စင်းကို ထောင်ဝင်စာတွေ့ခွင့်မပေး။ ထောင်ဝင်စာလာပေးသည့် ပစ္စည်းများကိုလည်း ထောင်က လက်မခံ။ ဦးပဉ္စင်းကို ဒဏ်ခတ်သည့်အနေဖြင့် တိုက်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ မည်သည့်အကျဉ်းသား၊ မည်သည့်ထောင်ဝန်ထမ်းမျှ ဦးဝီရသူထံ မသွားရ။ ယင်းသို့တိုက်ပိတ်ထားစဉ် ၁၄ ရက်မြောက်သည့်နေ့တွင် ဦးပဉ္စင်းထံ စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။ ထိုစာမှာ ဦးဝီရသူ၏ ငယ်ဆရာသမားဖြစ်သည့် ဆရာတော်ကြီးထံမှ ဖြစ်သည်။

ထောင်စည်းကမ်းကို လိုက်နာပေးလိုက်ရန် တိုက်တွန်းထားသည့် စာဖြစ်၏။ ပထမတစ်ခေါက်တွင် ဦးဝီရသူက မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်။ ဒုတိယတစ်

ခေါက်တွင်လည်း ထိုနည်းတူသာဖြစ်၏။ သို့သော် ဆရာတော်ကြီးထံမှ တတိယ မြောက်စာ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ဦးဝီရသူ၏ စိတ်ထဲတွင် “ကျုပ်လည်း သူ့သနားသွားတယ်။ ဪ...ငါ့ကြောင့်လည်း ထောင်ကျရသေးတယ်။ ထောင် ထဲမှာလည်း ငါ့ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲနေမယ်” ဟု တွေးမိကာ နောက်ဆုံးတွင် အလျှော့ပေးလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကို ဦးဝီရသူက ပြောပြသည်။

“ကျုပ် အရှုံးပေးလိုက်တယ်။ ထောင်မှူးပျော်သွားတယ်”

သို့သော် နောက်တစ်ပတ်တွင် မန္တလေးအကျဉ်းထောင်အတွင်း ဖိနပ် မစီးရသည့်အကြောင်းနှင့် သံဃာတော်များကအစ ဖိနပ်စီးပါက အရိုက်ခံရသည့် အကြောင်း မိဒီယာတွင် ပါသွားသည်။ ယင်းနောက်မှာတော့ အကျဉ်းထောင် အတွင်း ဖိနပ်စီးခွင့်ပြန်ရခဲ့သည်ဟု ဆရာတော်ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

“အဲဒီမှာ ကျုပ် နိုင်ငံရေးသမားတွေအကြောင်းတော့ သင်ခန်းစာရသွား တယ်။ ဖိနပ်တိုက်ပွဲ(ဖိနပ်မစီးရဆိုသည့် စည်းကမ်းကို ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြသည့် ဖြစ်ရပ်)လုပ်တော့ ထောင်က ကျုပ်ကို အငတ်ထားတယ်။ (နိုင်ငံရေး)ပါတီက လူတွေ ကော်ဖီမစ်တစ်ထုပ် မပို့ဘူး။ ထောင်ဖွင့်ရင် အခန်းရှေ့ သေးလာသွန် တယ်။ ကြည့်ပြီး ထွက်သွားတာ။ ဦးဇင်း နေကောင်းလားလို့ တစ်ခွန်းမေး မသွားဘူး။ သံဝေဂရဖို့ကောင်းတယ်” ဟု ဆရာတော်ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

အခန်း (၁၈)

ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် မန္တလေးအကျဉ်းထောင်အတွင်း ထောင်ဝန်ထမ်းများနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ရသည်။ မကြာခဏဆိုသလို တောင်းဆိုမှုများ လုပ်ခဲ့ရ၏။ ထောင်အတွင်း သတင်းစာနှင့် စာအုပ်များ ဖတ်ရှုခွင့်ရရန် တောင်းဆိုခြင်း၊ ကြက်သွန်နီသွင်းခွင့်ရရန် တောင်းဆိုခြင်း စသည့် အမျိုးမျိုးသော တောင်းဆိုမှုတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ပိုင်းကာလများတွင် ထောင်အတွင်း၌ အကျဉ်းသားတို့သည် နိုင်ငံရေးသမားတို့ကို အားမကိုးဘဲ ဆရာတော်ဦးဝီရသူကိုသာ အားကိုးကြတော့သည်။

“ထောင်ထဲမှာ နိုင်ငံရေးသမားအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီးသိလာတယ်။ သင်ခန်းစာလည်းရသွားတယ်။ နိုင်ငံရေးသမားတွေက ကျုပ်ကို ရွံ့ကြောက်ကြီးဖြစ်နေတာ” ဟု မန္တလေးအကျဉ်းထောင်တွင် အကျဉ်းကျစဉ်က နိုင်ငံရေးသမားတချို့နှင့်ပတ်သက်၍ ဦးဝီရသူက သူ့အတွေ့အကြုံကို ပြောပြသည်။

ဦးဝီရသူသည် နိုင်ငံရေးသမားများနှင့်ပတ်သက်၍ ရေးသားထားသည့် ဆောင်းပါးတချို့ကို နိုင်ငံပိုင်သတင်းစာတွင် ဖတ်ဖူးသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ယင်းဆောင်းပါးများကို ဖတ်ရသည်မှာ နိုင်ငံရေးသမားများကို အပုပ်ချရေးသား ထားခြင်းဟုသာ မှတ်ယူသည်။ သို့သော် အကျဉ်းထောင်အတွင်း နိုင်ငံရေးသမား များနှင့် လက်တွေ့ဆက်ဆံရသောအခါ ယခင်က ဖတ်ခဲ့ရသည့် ဝါဒဖြန့်ဆောင်း ပါးများဟာ တကယ်ပါလားဟု သူထင်မှတ်မိသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် နိုင်ငံရေး သမားတို့သည် ဘုန်းကြီးနှင့် လူတွေကို အသုံးချဖို့လောက်ပဲ သိသည်ဟု သူ ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးပွင်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ သီချင်းနှင့် ကဗျာများ ရေးစပ် ကာ ဘေးနှစ်ဖက်အခန်းရှိ ကျောင်းသားများကို သီဆိုစေသည်။

“စင်ပေါ်ကြည့်တော့ သူရဲကောင်း၊ စင်အောက်ကြည့်တော့ မျောက် လောင်း’ အဲဒီလို သီချင်းတွေ စပ်တယ်။ ညတိုင်းလှမ်းဆော်တယ်။ သူတို့ကို နောင်ကြည့်အောင်လို့။ ဘုန်းကြီးကို ‘အ’တယ်လို့ထင်မှာစိုးလို့။ ဘုန်းကြီးခေါင်း ခေါက်တာ ခေါက်မှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေမှာစိုးလို့”ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

နိုင်ငံရေးလုပ်သူများထဲတွင် အသန့်ရှင်းဆုံးမှာ သံဃာတွေသာ ဖြစ် သည်ဟု ဦးဝီရသူက မှတ်ယူသည်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကို ထောက်ပံ့ပေး မည့်သူ (စပွန်ဆာတွေ) ရှိသည်။ သူတို့၏ မိသားစုဆိုလျှင်လည်း နိုင်ငံခြားသို့ ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်ခြင်းပင် ခံရတတ်သည်ဟု ဆရာတော် ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။ သူတို့ကို မီဒီယာမှတစ်ဆင့် သူရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်အောင် တွန်းတင်ပေးတာ မျိုးလည်း ရှိသည်။ ပြီးလျှင် ဘွဲ့တံဆိပ်တွေ၊ ဆုတံဆိပ်တွေ ရရှိမည်။

“တကယ့်နိုင်ငံရေးသမားကောင်းကို ပြုပါဆိုရင် သံဃာတွေကိုပဲ ပြမယ်။ တကယ့်နိုင်ငံရေးသမားကောင်းက ထောင်ထဲမှာ အငတ်ငတ် အပြတ် ပြတ်နဲ့ နေရတဲ့ သံဃာတွေပဲ”ဟု အကျဉ်းထောင်အတွင်း ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ ရသည့် အတွေ့အကြုံများနှင့် ချိန်ထိုးကာ နိုင်ငံရေးသမားကောင်းဆိုတာကို ဦးဝီရသူက ရှင်းပြသည်။

အခန်း (၁၉)

မန္တလေးအကျဉ်းထောင်တွင် ဦးဝီရသူနှင့် ကင်းသူ မရှိသလောက်ပင်။ နိုင်ငံရေးသမား၊ ထောက်လှမ်းရေး၊ ရာဇဝတ်သား စသဖြင့် သူ့ထံတွင် အကူအညီတောင်းရသည်။ စားသောက်စရာများ ပေးခြင်း၊ အိမ်နှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်ခြင်း၊ စာရေးပေးခြင်း၊ စာအုပ်စာတမ်းများ ထောင်တွင်းသို့ သွင်းခြင်းတို့ကို ဦးဝီရသူက လိုက်လံ ကူညီပေးရသည်။

ဦးဝီရသူသည် ထောင်ထဲသို့ ကြက်ကင်အကောင်လိုက်ပင် သွင်းဖူးသည်။ တစ်ပတ်လျှင် ကြော်ထားသည့် ကြက်သုံးကောင် အပတ်စဉ် သွင်းခဲ့ဖူးသည်။ ဦးပဉ္စင်းသည် ဆိတ်သား၊ အမဲသားနှင့် ဝက်သားတို့ မစားသဖြင့် သူ၏ ဒကာ၊ ဒကာမများက ကြက်နှင့် ငါးကို အပတ်စဉ် ပို့ပေးသည်။

ကြက်ကို ကြာရှည်အထားခံရန် ခြေထောက်နှင့် ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး တစ်ကောင်လုံးကို ကြော်ပို့ပေးသည်။ ယင်းသို့တစ်ပတ်လျှင် သုံးကောင်ပို့ပေးခြင်းဖြစ်ရာ ဆရာတော်ဦးဝီရသူက မန္တလေးထောင်တွင် အတူတူထောင်ကျနေသည့်

သူ၏ဆရာသမားကို တစ်ကောင်ပေးသည်။ သူနှင့် သူ၏ကပ္ပိယအတွက် တစ်ကောင်၊ ကျန်သည့်တစ်ကောင်ကို ပေးသင့်ပေးထိုက်သည့်သူများကို ပေးသည်။ ဦးပဉ္စင်းပေးသည့် သူများတွင် ထောက်လှမ်းရေးလည်းပါသည်။ နိုင်ငံရေးသမားလည်း ပါသည်။

“ကြက်ကြော်လှူတာက ခိုးလှူရတာ။ တစ်တိုက်နဲ့ တစ်တိုက်၊ တစ်ခန်းနဲ့တစ်ခန်း မကူးရဘူး။ တစ်ယောက်ကို ပေးဖို့ဆိုတာ ခိုးလှူရတယ်။ လူချင်းလည်း မတွေ့ရဘူးလေ” ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

ထောက်လှမ်းရေးများ ရာထူးမှပြုတ်ပြီး တချို့က မန္တလေးအကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ရောက်လာရာ သူတို့တွင်ပါလာသည့် ပိုက်ဆံတို့ကို ထောင်မှ သိမ်းထားလိုက်သည်။ သူတို့သည် မိသားစုနှင့်လည်း မတွေ့ရ။ ထောင်ထဲတွင်လည်း သူတို့အနားသို့ မည်သည့်အကျဉ်းသားမှ မလာ။ မည်သူကမှ မကူညီချင်ကြ။ ထို့ကြောင့် သူတို့စဉ် ခြုံစောင်၊ အိပ်ရာခင်းနှင့် ခေါင်းအုံးမရှိ။ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တို့ မရှိ။ တချို့ထောက်လှမ်းရေးဆိုလျှင် ဖျားနာကြသည်။

ထိုအခါ ဦးဝီရသူက သူ့နာမည်ဖြင့် လိုအပ်သည့်ဆေးများ ဝယ်ပေးသည်။ ဆရာတော်၏ ထောင်ဝင်စာတွင် ထောက်လှမ်းရေးတချို့၏ ထောင်ဝင်စာထုပ်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ယူပေးသည်။ ပြီးလျှင် ယင်းအထုပ်ကို တန်းစီးမှတစ်ဆင့် ကာယကံရှင်ထံသို့ တစ်ဆင့်ပို့လိုက်သည်။ ထို့အတူ ထောက်လှမ်းရေးများထံသို့ ခြုံစောင်များကိုလည်း ဦးဝီရသူက သွင်းပေးခဲ့သည်။

“ကျုပ်ကို သင်္ကန်းချွတ်တဲ့ (ထောက်လှမ်းရေး)တပ်မှူးကို ကျုပ်က စောင့်ခိုးသွင်းပေးခဲ့တာ။ စားစရာ ခိုးသွင်းပေးခဲ့တာ။ သံသရာဆိုတာ အဲဒါပဲ” ဟု သူ့ကို သင်္ကန်းချွတ်ခိုင်းသည့် ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှူးကို ထောင်ထဲတွင်တွေ့ပြီး အကူအညီပေးခဲ့ရုံကို ဦးဝီရသူက ပြောပြသည်။

ထောင်ထဲတွင် ထောက်လှမ်းရေးများကို ယင်းသို့ အကူအညီပေးနေခြင်းကြောင့် ဦးဝီရသူကို နိုင်ငံရေးသမားများက သဘောမတွေ့ကြ။ မေးငေါ့ကြသည်။ “ဘုန်းကြီးက လျှောက်လုပ်ပေးနေတယ်။ သေပလေ့စေ ထားလိုက်” ဟူ၍လည်း ပြောသူက မရှား။ သို့သော် ဆရာတော် ဦးဝီရသူက ဘာသာရေးအမြင်နှင့်သာ ကြည့်သည်။ ထောက်လှမ်းရေးဖြစ်စေ၊ ရာဇဝတ်သားဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံရေးသမား

ဖြစ်စေ ထောင်ထဲသို့ ရောက်လာလျှင် အားလုံးဟာ အကျဉ်းသားများသာ ဖြစ်သည်။ အားလုံးကို လူသားတွေလိုသာ ဦးပွင်းက သဘောထားသည်။

ထောင်ထဲသို့ရောက်လာလျှင် အကျဉ်းသားအားလုံး စည်းလုံးနေရမည်။ အားလုံးပေါင်းစည်းနေမှသာလျှင် ထောင်ဝန်ထမ်းများက အနိုင်မကျင့်နိုင်မှာဟူ သော ဝါဒကို ဦးပွင်းက လက်ကိုင်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့ဝင် အကျဉ်းသားများကို အကူအညီပေးနေခြင်းကြောင့် ဦးပီရသူနှင့် နိုင်ငံ ရေးသမားတချို့ မတည့်ကြ။

အခန်း (၂၀)

မန္တလေးထောင်တွင် လူတစ်ရပ်လောက်အမြင့်ရှိသည့် သစ်ပင်
မရှိသောကြောင့် အရိပ်အာဝါသ မရှိ။ ယင်းသို့ဖြစ်ခြင်းကလည်း
လုံခြုံရေးကြောင့်ဟုဆိုသည်။ လူတို့သည် အပြင်လောကနှင့်
အဆက်အသွယ်ဖြတ်ကာ မျက်စိပိတ်၊ နားပိတ်ဖြစ်နေသည့်အပြင်
ကျေးငှက်တို့၏ အော်မြည်သံတို့ကိုပင် မကြားရ။ စိတ်ပျော်ရွှင်စရာ
ဖျော်ဖြေဖို့ အာရုံနုနုလေးဟူ၍ တစ်ခုမျှ မရှိ။ ထို့ကြောင့် လူတို့
သည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေကြသည်။ လူတို့
သည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။ သည်းမခံနိုင်ကြ။

စိတ်အပန်းဖြေစရာ အာရုံနုနုဟူ၍ ကောင်းကင်တွင် ရာသီဥတုသာယာ
နေသည့်အချိန်နှင့် မန္တလေးတောင်ကို လှမ်းမြင်ရသည့် အချိန်များသာ ရှိသည်။
ကျန်သည့်အရာများက စိတ်အာရုံကြမ်းတမ်းစရာများသာဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်
အကျဉ်းသားတို့၏ ခြေချင်းသံတို့ ကြားရမည်။ ရိုက်နှက်သံ၊ ဆူသံ၊ ဆဲသံ၊

ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်သံတို့ ကြားရမည်။ လူတွေကို တိရစ္ဆာန်တွေလို စေခိုင်းနေ သည့် မြင်ကွင်းတို့ မြင်ရမည်။ ယင်းသို့ အဆဲအဆိုခံနေရသူများ၊ အခိုင်းခံနေရ သူများမှာ လူကြီး၊ လူငယ်အစုံပင်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လူတိုင်းလိုလိုသည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရ ချို့ယွင်းချက်တော့ အနည်းနှင့်အများ ရှိကြသည်။

ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူသည် ထိုမြင်ကွင်းတွေကို ကြည့်ကာ လူတို့သည် အာရုံခြောက်ကပ်နေ၍သာ သူတို့၏စိတ်များ မစိုပြည်ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိ သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးပဉ္စင်းတွင် စိတ်ကူးတစ်ခုခုရသည်။ ယင်းမှာ အကျဉ်းထောင် အတွင်း FM ရေဒီယိုဖွင့်ပေးဖို့ဖြစ်သည်။ ဦးပဉ္စင်းသည် ထောင်ပိုင်များထံ တောင်း ဆိုခဲ့သည်။ ပထမတော့ လက်မခံ။ ဘုန်းကြီးက FM လွှင့်ပေးဖို့ တောင်းသည့် အတွက် ဟာသသဘောမျိုး ယူဆကြသည်။

“အမှန်က ကျုပ်ရည်ရွယ်ချက်က အကျဉ်းသားတွေ ဆဲဆိုနေတဲ့ အသံတွေ ကြားနေတာထက်စာရင် သီချင်းသံလေးတွေ ကြားနေရတာက ပို ကောင်းတယ်။ အကျဉ်းသားတွေ အာလာပသလ္လာပ ပြောနေတာထက်စာရင် သတင်းလေးတွေ ကြားနေရတာ ပိုကောင်းတယ်” ဟု ထိုစဉ်က သီချင်းနှင့် သတင်းကြားလိုသဖြင့် FM ရေဒီယိုဖွင့်ခိုင်းခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဦးပဉ္စင်းက ရှင်းပြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ထောင်ပိုင်ကြီးက မိန်းဂျေးတွင် ဟွန်းကြီးတပ်ကာ တိုက်အတွင်းရှိ အကျဉ်းသားများ ကြားနိုင်သည့်အထိ FM ရေဒီယိုကို ဖွင့်ပေး သည်။ မနက်ရောက်လို့ FM ရေဒီယိုမဖွင့်သေးလျှင် ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူက ထောင်ပိုင်ထံ သတင်းပို့သည်။

“အိမ်ကိုလွမ်းတဲ့လူတွေ အရမ်းသနားဖို့ကောင်းတယ်။ အဲဒီမှာ ကလေး လေးတွေနဲ့ အင်တာဗျူးတာတွေ ပါလာရင် သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေကို လွမ်းကြ တာပေါ့ဗျာ”

FM ရေဒီယိုထုတ်လွှင့်ပေးလိုက်သည့် နောက်ပိုင်းတွင် ယခင်က ဆူသံ၊ ဆဲသံ၊ ရန်ဖြစ်သံများဖြင့်သာ ဆူညံကာနေသော အကျဉ်းထောင်သည် သီချင်း ဆိုသံများ၊ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေကြသည့်အသံများ ကြားလာရ၍ စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရ သည်ဟု ဦးပဉ္စင်းက ဆိုသည်။ အကျဉ်းသားတို့ကလည်း ဦးပဉ္စင်းကိုမြင်လျှင်

“ဆရာတော် ကျေးဇူးပဲ” ဆိုသည့်သဘောဖြင့် လက်မထောင်ကာ ပြသည်။

“နိုင်ငံရေးသမားတွေက ကိုယ့်အရေးပဲ တောင်းဆိုတာ၊ တစ်ထောင်လုံးအရေးတောင်းဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ဦးဇင်းက တစ်ထောင်လုံးအရေး တောင်းဆိုတာ၊ ကိုယ့်အရေးတောင်းဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ခံယူချက်ချင်းက တအားကြွတယ်။ အဲဒီမှာ ဦးဇင်းက အမျိုးသားနိုင်ငံရေးနဲ့ ပါတီနိုင်ငံရေးကို သဘောပေါက်သွားတယ်” ဟု ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူက သူ၏အမြင်ကို မိန့်သည်။

အခန်း (၂၁)

FM ရေဒီယိုမှ သီချင်းများထုတ်လွှင့်သည့်အခါ ဟစ်ဟော့သီချင်းများကိုလည်း ကြားရသည်။ ယင်းမှာ ဦးပွင်းအတွက်တော့ ဟစ်ဟော့သီချင်းကို ပထမဆုံး နားထောင်ဖူးခြင်းသာဖြစ်သည်။ ယင်းသို့နားထောင်ခွင့်ရခဲ့ရာမှ ဦးပွင်းကိုယ်တိုင် ဟစ်ဟော့သီချင်း ရေးစပ်ရန်အတွက် အတွေးပေါ်လေသည်။

ဦးပွင်း သီချင်းရေးစပ်လိုသည့်အကြောင်းအရာက သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းဖြစ်သည်။ ၂၀၀၄ တွင် ဆူနာမီလှုပ်သွားခဲ့သည်။ ဂျာနယ်နှင့် သတင်းစာများတွင်လည်း သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိန်းသိမ်းကြဖို့ အရေးကြီးသည့်အကြောင်းကို ရေးသားကြသည်။ အိုရန်းလွှာပေါက်သည့်အကြောင်း၊ ကမ္ဘာကြီးပူနွေးလာသည့်အကြောင်း၊ ပင်လယ်ရေမြင့်တက်လာသည့်အကြောင်း စသည်တို့ကို ဖတ်ရှုနေရသည်။

ထိုအခါ ယင်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဆရာတော်က သဘာဝအလှတရားသည် ကမ္ဘာကြီး၏ နှလုံးသားဖြစ်သည်ဟု တွေးမိသည်။ ကမ္ဘာကြီး၏

နှလုံးသားကို ကာကွယ်ဖို့လိုသည်။ ယင်းသို့ကာကွယ်ဖို့အတွက် သတိပေးလိုသည့် အနေဖြင့် ကမ္ဘာကြီး၏ နှလုံးသားဆိုသည့် သီချင်းကို ဟစ်ဟော့ပုံစံဖြင့် စတင် ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟစ်ဟော့က များများပြောနိုင်တယ်”

ဟစ်ဟော့သီချင်းပုံစံဖြင့် ရေးသားဖြစ်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ သီချင်းရေးစပ်ရာတွင် တစ်ထိုင်တည်း ရေးစပ်ခဲ့ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ထောင်ထဲတွင် သွားရင်း လာရင်း ခေါင်းထဲပေါ်လာသည်တို့ကို စိတ်ထဲတွင် အလွတ်ကျက်ထား ပြီး အခန်းထဲပြန်ရောက်သည့်အခါ တစ်ကြောင်းရေး၊ နှစ်ကြောင်းရေး သဘော မျိုးဖြင့် ရေးစပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဦးပဉ္စင်းက ဆိုသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ဦးပဉ္စင်းသည် အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ဟစ်ဟော့သီချင်း၊ မြန်မာသံစဉ်သီချင်းနှင့် ကော်ပီသီချင်းတို့ကို ရေးစပ်ခဲ့သေးသည်။

အခန်း (၂၂)

မန္တလေးအကျဉ်းထောင်တွင် ဦးပဉ္စင်း နေ့စဉ်လုပ်သည့် နောက်ထပ်အလုပ်တစ်ခုက အကျဉ်းသားတွေကို အင်တာဗျူးခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် အကျဉ်းထောင်မှလွတ်မြောက်၍ အပြင်သို့ရောက်ပါက လူတွေ သံဝေဂရစေရန်၊ သင်ခန်းစာယူနိုင်စေရန် သင်ခန်းစာယူထိုက်သည့် အကျဉ်းသားများကို လိုက်လံအင်တာဗျူးသည်။

ထို့ပြင် စစ်အစိုးရလက်ထက်တွင် တရားဥပဒေစိုးမိုးမှု မရှိတာတွေ၊ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှု မရှိ၍ အပြစ်မဲ့ပြည်သူများ ထောင်အတွင်း၌ ဒုက္ခရောက်နေတာတွေကို သိရှိနိုင်စေရန် အင်တာဗျူးခြင်းဖြစ်သည်။ စစ်တပ်မှ ထွက်ပြေးသဖြင့် ထောင်ကျလာသည့် စစ်ပြေးများကိုလည်း အင်တာဗျူးခဲ့သည်။

“တချို့ကျတော့ ဇာတ်လမ်းက စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။ နိုင်ငံခြားဇာတ်လမ်းတဲ့လိုပဲ။ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာတို့ဘာတို့ပေါ့။ သူတို့ဆိုရင် ကော်ဖီတိုက်ပြီးကို ဗျူးတာ”ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

ဆရာတော် ဦးဝီရသူ အင်တာဗျူးခဲ့သည့်သူများတွင် အပြစ်မရှိဘဲ သေဒဏ်ကျသူများလည်းပါသည်။ တရားခံမပေါ်သည့် လူသတ်မှု၊ မုဒိမ်းမှုတို့ကို

အပေါ်က (အစိုးရလူကြီးများ) ဖိအားပေးသဖြင့် တရားခံရှာကာ အပြစ်မရှိဘဲ အကျဉ်းချခံရသူများဖြစ်သည်။ ဦးပဉ္စင်းသည် သူထောင်မှ လွတ်၍ အပြင်ရောက် ပါက ထိုသူများကို လွတ်အောင်လုပ်ပေးမည်ဟု တွေးသည်။

၎င်းတို့အနက် ဆရာတော် အမှတ်တရဖြစ်သည့်သူမှာ သေဒဏ်ကျ သည့် တာတီးဆိုသည့် ကောင်လေးဖြစ်သည်။ သူသည် ထောင်ထဲတွင် ဆရာ တော်ရေးထားသည့် စာမူကြမ်းများကို အချောပြန်ရေးပေးရသည့် တာဝန်ကို ယူထားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ စာရိတ္တကောင်းသည်။ စိတ်ထားလည်းကောင်း သည်။ စာဖတ်သည်။ ထောင်ထဲတွင် ဘာပြဿနာမှ မလုပ်။ ထောင်ကျစဉ်က အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ်လောက်သာ ရှိသေးသည်။

တာတီး၏ အဖေမှာ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တာတီးက ဓားပေါက်အလွန်ကျွမ်းကျင်၏။ ပစ်မှတ်ကို မလွတ်တမ်း ပစ်နိုင်သည့် ဓားဝိဇ္ဇာ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ တစ်ရက်တွင် လူပေါင်းမှားကာ ဓားပြတိုက်ခဲ့သည်။ သူတတ် ကျွမ်းသော ဓားပေါက်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဓားပြ တိုက်သည့်အမှုဖြစ်သဖြင့် အမှုလိုက်ရဲဝန်ထမ်းများက ဓားပေါက်ကျွမ်းကျင်သူများ၊ သိုင်းတတ်ကျွမ်းသူများကို လိုက်လံဖမ်းဆီးသည်။ ပြီးလျှင် ရိုက်နှက်ကာ စစ် ဆေးသည်။ သူတို့စိတ်ထဲတွင် ဓားပြတိုက်မှုတွင် သိုင်းကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး ပါဝင်ခဲ့သည်ဟု ယူဆကြသည်။

ထိုသို့ တရားခံမဟုတ်သောသူများကို ဖမ်းဆီးရိုက်နှက် စစ်ဆေးနေကြ သည်ကို တွေ့သောအခါ တာတီးက မကြည့်ရက်။ ထို့ကြောင့် ရဲဝန်ထမ်းဖြစ်သည့် သူ့အဖေထံသို့သွားကာ တရားခံမှာ သူကိုယ်တိုင်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံသည်။ ထိုအခါ အဖေဖြစ်သူက တာတီးကိုခေါ်ကာ စခန်းမှူးထံ သွားအပ်လိုက်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် တာတီးသည် မန္တလေးထောင်တွင် သေဒဏ်ကျနေသည်မှာ ယနေ့ အချိန်အထိဖြစ်သည်။

“အဖေရော၊ သားရော ရိုးလို့ ထောင်ကျတာ။ သူထောင်က လွတ်ရင် ဘုန်းကြီးကျောင်း လာနေမယ်ပြောတယ်” ဟု ယနေ့အထိ မမေ့နိုင်သည့် ထောင် ထဲမှ အကျဉ်းသားတစ်ဦး၏ အကြောင်းကို ဦးပဉ္စင်းက ရှင်းပြသည်။

အခန်း (၂၃)

ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် မန္တလေးထောင်အတွင်း ဆန့်ကျင်
တောင်းဆိုမှုများ မကြာခဏလုပ်ခြင်း၊ ထောင်အတွင်းသတင်းများ
အပြင်သို့ ပို့နေခြင်းတို့ကြောင့် ဆရာတော်ဦးဝီရသူကို ထောင်
အာဏာပိုင်များက ကြည့်မရ။ အငြိုးထားသည်။ မလိုလားကြ။
ထိုကာလတွင် ထောင်အတွင်း စာအုပ်သွင်းခွင့်၊ စာအုပ်ဖတ်ခွင့်ကဲ့
သို့သော လွတ်လပ်ခွင့်တို့ ရရှိနေသည့်အချိန်ဖြစ်သည်။

အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်တွင်လည်း သီတဂူဆရာတော်ကြီး အရှင်ဉာဏိ
ဿရကို အလှူအတန်းနှင့် တရားပွဲများ လုပ်ခွင့်ပေးနေသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။
အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်တွင် လှူဒါန်းခဲ့သည့် မှတ်တမ်းအလှူခွေကို မန္တလေး
အိုးဘိုထောင်တွင် ပြုလေသည်။

ရာဇဝတ်သားများရှိသည့်နေရာတွင် တီဗီရှိသဖြင့် ကြည့်၍ အဆင်ပြေ
သော်လည်း ဦးပဉ္စင်းဦးဝီရသူတို့ကို ထားသည့်နေရာ၌ တီဗီမရှိသောကြောင့်
မိန်းဂျေး(Main Jail) ရှိ တီဗီကို အလှည့်ကျသွားကြည့်ရသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် မန္တလေးအကျဉ်းထောင်ကလည်း သီတဂူဆရာတော်ကြီးကို တရားဟောပေးဖို့ ပင့်ဖိတ်လေသည်။ ဆရာတော်ကြီးက တရားအလှူအပြင် အကျွေးအမွေးပါ ပါလေ၏။ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ယခုလို လာရောက်လှူဒါန်းခြင်းမျိုး မရှိသဖြင့် ထောင်သားများက ပျော်ကြသည်။

ထိုသတင်းကို ကြားသောအခါ ဦးဝီရသူသည် သူ၏ ကိုယ်တော်များထံ စာရေး၏။ ဆရာတော်ကြီးကြွလာသည့်အခါ ဆရာတော်ကြီးနှင့်အတူ တစ်ပါတည်းလိုက်ပါလာရန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သီတဂူဆရာတော်ကြီး မန္တလေးထောင်သို့ ကြွလာသည့်အခါတွင် ဆရာတော် ဦးဝီရသူ၏ သူငယ်ချင်းများ များစွာပါလာလေတော့သည်။

သို့သော် မန္တလေးထောင်အာဏာပိုင်များက ဦးဝီရသူကို ဝှက်ထားသည်။ သီတဂူဆရာတော်ကြီးနှင့် ပေးမတွေ့။ သီတဂူတရားတော်ကြီးနှင့် ဦးဝီရသူသည် ယခင်ကပင် ရင်းနှီးကြ၏။ တစ်ခါက ဦးဝီရသူ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် သီတဂူဆရာတော်ကြီးက စီစဉ်ပေးခဲ့ဖူးသည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

“ဦးခင်ညွန့် ပျက်သွားလို့ အစီအစဉ်ပျက်သွားတာ” ဟု သီတဂူဆရာတော်ကြီးက သူ့ကို ထောင်မှ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးပမ်းသည့် အစီအစဉ်ပျက်သွားသည့်အဖြစ်ကို ဦးဝီရသူက ရှင်းပြသည်။

မန္တလေးထောင်သို့ သီတဂူဆရာတော်ကြီး ရောက်လာသည့်အခါတွင် ထောင်ထဲသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုသည်။ ဆရာတော်ကြီးက ဦးဝီရသူရှိသည့် နေရာကို တခြားသော သံဃာတော်များထံမှတစ်ဆင့် သိထားပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ဦးဝီရသူရှိသည့် နေရာသို့ သွားသည်။ ထိုအခါ ထောင်အာဏာပိုင်များက အရှေ့က တား၏။ သို့သော် သီတဂူဆရာတော်ကြီးက “ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ဆက်သွားရအောင်” ဟု ဆိုပြီး ဦးပဉ္စင်းဦးဝီရသူရှိသည့် အခန်းသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်လာလေသည်။

ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူသည် သီတဂူဆရာတော်ကြီးကို တွေ့လိုက်သောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြစ်လျက် “ဆရာတော်ကြီးကြွလာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုရား၊ ငရဲပြည်ကို ရှင်မောဂ္ဂလန် ကြွလာသလိုပါပဲ။ အင်မတန်ချမ်းသာပါတယ်

ဘုရား” ဟု လွှတ်ခနဲ လျှောက်ထားမိလိုက်သည်။

ရှင်မောဂ္ဂလန်သည် ငရဲပြည်သို့သွားပြီး သာသနာပြုသည်။ သူကြွလာပါက ငရဲမီးများ ငြိမ်းငြိမ်းသွားတတ်သည်။ ငရဲသူ၊ ငရဲသားများ တဒင်္ဂသက်သာပါစေဆိုသည့် သနားစိတ်ဖြင့် ရှင်မောဂ္ဂလန်က ငရဲပြည်သို့ ကြွခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဖြစ်စဉ်နှင့် ရည်ရွယ်ချက်ကို ရည်ညွှန်းကာ ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူက သီတဂူဆရာတော်ကြီးအား လျှောက်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ၏ထောင်ကို ငရဲပြည်နှင့် ခိုင်းနှိုင်းရမလားဟုဆိုကာ မကျေမနပ်ဖြစ်လေသည်။ နိုင်ငံရေးလုပ်သည်ဟု ဆွဲတွေးသည်။ ပြီးလျှင် ဦးပဉ္စင်းကို အငြိုးထားလေ၏။

မန္တလေးထောင်အတွင်း သီတဂူဆရာတော်ကြီးက တရားအလှူပေးသည့်အခါတွင် ယင်းတရားကိုနာဖို့အတွက် မဲနှိုက်ကြရသည်။ ဦးဝီရသူ အပါအဝင် တခြားသော သံဃာတော်များက မဲမနှိုက်ကြ။ တရားနှင့်ဝေးသည့် အကျဉ်းသားများကိုသာ ဦးစားပေးသည်။ ပထမတွင် တရားပွဲသို့ အားလုံးတက်ရောက်နိုင်စေရန် သီတဂူဆရာတော်ကြီးထံ လျှောက်ထားဖို့ စီစဉ်ကြသေးသည်။ သို့သော် ထောင်အာဏာပိုင်များက ခွင့်မပြု။ ထို့ကြောင့် သီတဂူဆရာတော်ကြီး တရားပွဲသို့ သံဃာတော်များ မတက်ရောက်ကြရ။

ထိုအခါ မန္တလေးအကျဉ်းထောင်အတွင်း ရောက်နေသည့် ၈၈ မျိုးဆက်ကျောင်းသား ကိုလှမျိုးနောင်က တရားပွဲသို့သွားရန် မဲပေါက်လေသည်။ သူက “ဆရာတော်၊ တပည့်တော်မဲပေါက်တယ်။ သွားမလား” ဟု ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူအား သူ့ကိုယ်စား တရားပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် မေးသည်။

“ကိုလှမျိုးနောင် ကျေးဇူးကြောင့် ကျုပ်တရားနာခွင့်ရတာ။ သူမဲပေါက်လို့ရတာလေ။ အဲဒါကြောင့် (မှတ်တမ်း)ခွေထဲမှာ ဦးဇင်းပါသွားတာ” ဟု သီတဂူတရားပွဲသို့ တက်ရောက်ခွင့်ရသည့် အကြောင်းကို ဦးဝီရသူက ရှင်းပြသည်။

မန္တလေးအကျဉ်းထောင်တွင် တရားပွဲပြီး၍ သီတဂူဆရာတော်ကြီး ပြန်ကြွပြီးသွားသည့်နောက်ပိုင်းတွင် မန္တလေးအကျဉ်းထောင်၏ အလှူမှတ်တမ်းခွေသည် ပြည်သူကြားထဲ ပြန့်နှံ့သွားသည်။ ယင်းနှင့်အတူ ဆရာတော်ဦးဝီရသူ လျှောက်ထားသည့် စကားသည်လည်း အမှတ်မထင်ဘဲ ပြည်သူကြားထဲ ပျံ့နှံ့

သွားလေတော့သည်။

“တချို့က ဦးဇင်းကို သေပြီလို့တောင် ထင်ထားကြတာ။ ခုနစ်နှစ် ကာလအတွင်းမှာ မန္တလေးအသိုင်းအဝိုင်းကတောင် ဦးဇင်းကို သေပြီလို့ တွက် ထားကြတာ။ အဲဒီလို တိမ်မြုပ်နေတာကို ဆရာတော်ကြီးက ပြန်ဖော်ထုတ်သွား တာ” ဟု ဦးပီရသူက ရှင်းပြသည်။

အခန်း (၂၄)

မန္တလေးအကျဉ်းထောင်သို့ သီတဂူဆရာတော်ကြီး မကြွလာခင် ကတည်းက ဦးဝီရသူနှင့် ထောင်အာဏာပိုင်များကြား တင်းမာမှုတို့ ရှိနေပြီးဖြစ်သည်။ ဦးဝီရသူက ထောင်ကို ငရဲပြည်နှင့် ခိုင်းနှိုင်း လိုက်ခြင်းနှင့် ယင်းစကား ပြည်သူကြားသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည့်အခါမှာ တော့ ထောင်အာဏာပိုင်နှင့် ဦးပဉ္စင်းကြားရှိ ပဋိပက္ခက ပိုမိုကြီး ထွားသွားခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် မန္တလေးထောင်တွင် သီတဂူဆရာတော်ကြီး၏ တရားပွဲပြီးလို့ တစ်လအကြာမှာတော့ ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူကို ထောင်ပြောင်းဖို့ လုပ်ကြလေတော့ သည်။ ထိုနေ့က ဦးပဉ္စင်း အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သည့်အခါ အပြင်မှ သော့ခတ် လိုက်သည်။ ပုံမှန် ငါးနာရီပိတ်သောအခန်းသည် တစ်နာရီစောကာ လေးနာရီတွင် ပိတ်လေသည်။

သံတံခါးကို သော့ခတ်ပြီးသည့်နောက် သစ်သားတံခါးကိုပါ ထပ်ပိတ် သည်။ ပုံမှန်ဆိုလျှင် သံတံခါးပိတ်ပါက သစ်သားတံခါးကို ဖွင့်ပေးရမည်သာ

ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယနေ့တွင် သစ်သားတံခါးကိုပါ ပိတ်ထားလေသည်။
ထို့ကြောင့် အခြေအနေက အနည်းငယ် ထူးခြားနေသည်။

ခဏအကြာတွင် အကျဉ်းဝန်ထမ်းအချို့ ဦးပွင်းနေသည့် အခန်းသို့
ရောက်လာပြီး ဦးပွင်းကို လာခေါ်သည်။ ထိုအခါ ဦးပွင်းက...

“မင်းတို့က ဘာကောင်တွေတုံး၊ ငါက ဘယ်ကို သွားရမှာတုံး။
ထောင်ထဲတင် ပြောင်းရမှာလား၊ တခြားမြို့ ပြောင်းရမှာလား။”

“မသိဘူး” ဟု လာခေါ်သူက ပြန်ဖြေသည်။

“မသိရင် ငါမလိုက်နိုင်ဘူးကွာ။ ငါ လူကွ”

ထိုသို့ဖြင့် ဆရာတော်နှင့် လာခေါ်သည့် အကျဉ်းသားဝန်ထမ်းတို့
အော်ကျယ်အော်ကျယ်နှင့် ပြဿနာတက်လေတော့သည်။ ဦးပွင်း အခန်းမှ
ပြောသံဆိုသံတွေအားလုံးကို တခြားအကျဉ်းခန်းများမှ ကြားနေရသည်။ ထိုသို့
ကြားအောင်လည်း ဆရာတော်က တမင်အော်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာတော်က “သွား...မင်းတို့ဦးစီးခေါ်ခဲ” ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ
လာခေါ်ကြသူများသည် ပြန်ထွက်သွားကြပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးကို ခေါ်လာခဲ့သည်။
ထောင်ပိုင်ကြီးက ဦးပွင်းကို အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြသည်။ ထိုအခါမှ ထောင်
ပြောင်းရွှေ့ရမည့်အကြောင်း အဖြေရသည်။

နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ယင်းကဲ့သို့ ထောင်ပြောင်းသည့်အခါတွင်
တခြားလူများ မမြင်စေရန် သစ်သားတံခါးများပိတ်ကာ တိတ်တဆိတ် ခေါ်ထုတ်
သွားတတ်ကြသည်။ တချို့က တိတ်တဆိတ်လိုက်သွားကြပြီး မည်သူ့ကိုမျှ
နှုတ်မဆက်။ ယခု ဦးပွင်း ဦးပီရသူ ထောင်ပြောင်းသည့်အခါမှာတော့ အကျဉ်း
ခန်းများတွင် ပိတ်ထားသည့် သစ်သားတံခါးများကို ဖွင့်၍ “ဟေ့ကောင်ရေ...
ငါသွားပြီ” ဟုဆိုကာ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်သွားသည်။

အချိန်က ညနေ ငါးနာရီဖြစ်သည်။ ထောင်ဘူးဝတွင် ကားစုတ်တစ်စီး
ဖင်ထိုးထားသည်။ ရဲဝန်ထမ်းများနှင့် ထောင်ဝန်ထမ်းများက လုံခြုံရေး ယူထား
ကြသည်။ ဦးပွင်းကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်သည်။ ခြေထောက်ကိုလည်း ခြေချင်း
များ ခတ်လိုက်ကြသည်။ လက်ထိပ်လည်း ခတ်သလို ခြေထောက်တွင်လည်း
ခြေချင်းခတ်သဖြင့် ဦးပွင်းက “ဒကာ၊ ကျုပ်ဘုန်းကြီးပါဗျ။ ထွက်မပြေးပါ

ဘူး” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ထိုအခါ လက်ထိပ်ခတ်သည့် ရဲဝန်ထမ်းများက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်သည်။

“ကျုပ်တရားဟောလိုထောင်ကျတာ။ ခိုးဝှက်လို့ကျတာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်အာမခံတယ်ဗျာ။ မပြေးပါဘူး။ လက်ထိပ်တော့ မခတ်ပါနဲ့” ဟု ထပ်မံ ပြောလိုက်သောအခါ ရဲဝန်ထမ်းတို့က လက်ထိပ်ကို ဖြုတ်ပေးသည်။

ကားပေါ်တွင် ဦးပွင်းနှင့်အတူ ဒုရဲအုပ်တစ်ဦးနှင့် ရဲတပ်ကြပ်ကြီး တစ်ဦးလိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ဦးပွင်းတို့ စီးလာသည့်ကားသည် မန္တလေးအကျဉ်း ထောင်မှ မန္တလေးဘူတာရုံသို့ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် အကျဉ်းသားတစ်ဦးအနေဖြင့် မန္တလေးဘူတာကြီးသို့ ရောက်သည့်အခါ အား ငယ်သလိုခံစားလိုက်ရ၏။

ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် ဦးပွင်းသည် သံဃာတော်တွေကို လိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ခုနစ်နှစ်ကြာမျှ ကင်းကွာခဲ့သော ဒီပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူ့ကို မှတ်မိသူ မရှိ။ ဆရာတော်၊ သံဃာတော်တွေကို တွေ့လျှင် လက်အုပ်လေးချီကာ “တပည့်တော် ဝီရသူပါခင်ဗျ” ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မသိ တော့။ သူ့ပုံစံကလည်း ထောင်အဝတ်အစားနှင့် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ဖြစ်နေသည်။ “သူတို့ ငါ့ကိုမေ့ကုန်ကြပြီ” ဟူသော အတွေးသည် ဦးပွင်း၏ ရင်ထဲ ထိထိခိုက်ခိုက်ခံစားလိုက်ရ၏။

“လောကကြီးက ငါ့ကိုမေ့သွားကြပြီ။ ငါ့ကိုသိတဲ့လူတွေ မရှိတော့ဘူး ဆိုပြီး တော်တော်ခံစားသွားရတယ်” ဟု အကျဉ်းသားတစ်ဦးအဖြစ် မန္တလေးဘူ တာကြီးသို့ရောက်သွားစဉ် သူခံစားရသည့် ခံစားမှုကို ဦးဝီရသူက ပြောပြသည်။

မြစ်ကြီးနားသို့သွားမည့် ရထားသည် ညနေ ခြောက်နာရီတွင် မန္တလေးဘူတာမှ စထွက်သည်။ ဦးပွင်းသည် ခရီးသည်များစီးသည့်တွဲမှ စီးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲဝန်ထမ်းနှစ်ဦးက ဦးပွင်း၏ ဘေးတစ်ဖက်စီတွင် လုံခြုံ ရေးအဖြစ် ခြံရံကာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ မိုးကောင်းဘူတာအရောက်တွင် ဦးဝီရသူကို ဒကာမကြီးတစ်ဦးက လာနှုတ်ဆက်သည်။ ဒကာမကြီးမှာ ကလေး မြို့က ဖြစ်၏။ သူက “ဘုန်းဘုန်းက အမြဲရှုံးနေသော ဘောလုံးပွဲကို ဟောတဲ့ ဘုန်းဘုန်းလား” ဟု လာရောက်နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူက ဦးပုဉ်း၏ တရားကို နာဖူးကြောင်းနှင့် ယခုလိုတွေ့ရ၍ စိတ်
မချမ်းသာကြောင်း ပြော၏။ ထိုအခါ ဦးဝိရသူက “ဒကာမကြီး၊ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့မှပဲ
ကျုပ်ပြန်အားတက်သွားတယ်။ ကျုပ်ကို လောကကြီးက မသိကြတော့ဘူးလို့
အောက်မေ့နေတာ။ ကျုပ်ကိုသိတဲ့သူ ရှိသေးတယ်” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြန်နှုတ်
ဆက်ပြီး သူထောင်ပြောင်းသွားသည့် သတင်းကို ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားပေး
ဖို့ လိပ်စာနှင့် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တို့ ပေးလိုက်လေသည်။

ဦးဝိရသူတို့စီးလာသည့် ရထားသည် မြစ်ကြီးနားဘူတာသို့ ည ကိုး
နာရီတွင် ဆိုက်လေသည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့၏ အမှောင်ထုသည် ဦးဝိရသူကို
ဆီးကြိုနေလေ၏။

အခန်း (၂၅)

ပြာသိုလပြည့်နေ့တွင် သာနေသော လမင်းကြီး၏ ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါတို့က အမှောင်ထုကို အားပျောစေသည်။ အေးမြမှုကိုပေး၏။ ထို့ကြောင့် မြစ်ကြီးနားမြို့၏ အမှောင်ထုက လရောင်အောက်တွင် အေးချမ်း၍နေသည်။ မန္တလေး အိုးဘိုထောင်တွင် နေကွယ်၊ လကွယ်ဖြင့် အကျဉ်းခန်းထဲတွင် နေခဲ့ရသော လရောင်လွမ်းသူ ဦးဝီရသူအတွက်တော့ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသည့် လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင်။

မန္တလေးအိုးဘိုထောင်တွင် နေခဲ့စဉ်က သူ့အကျဉ်းခန်းထဲသို့ နေရောင်မဝင်၊ လရောင်မဝင်။ နေရောင်နှင့် လရောင်က အခန်းရှေ့သို့သာ လာကျတတ်သည်။ လကို မမြင်ဖူးတာကြောတော့ အကျဉ်းသားတို့သည် လရောင်ကို လွမ်းကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဝီရသူသည် ‘ဘဝန္တေထက လမိုက်ညများ’ ဆိုသည့် လရောင်တမ်းချင်း ကဗျာရှည်ကိုပင် ရေးစပ်ခဲ့သေးသည်။

ဘဝငွေထဲက လစိုက်ညများ
(လရောင်တမ်းချင်း ကဗျာရှည်)

အုတ်တိုက်ထူထူမှာ
ပြုတ်အိုက်ကာ ပူလောင်လှတာမို့
ဖုတ်လှိုက်ကာ အသက်ရှူကျပ်တဲ့အပြင်
လေမဝင် ခြင်တွေ့ကိုက်လေတော့
နွေမိုက်မှာ သေကာလိုက်ချင်ရဲ့
ဆိုးတဲ့ ဘဝ။

သံတိုင်တွေကြားကနေ
ကြံ့မှိုက်ကာ ဖွေရှာတော့
နွေညမှာ ငွေလသာပါလျက်
ငွေလရောင် မောင့်ဆီမလာတာက
မျက်နှာလိုက်တာလား မမငွေ။

သခင်မျက်နှာ ပပဝင်းကို
ပင့်သက်လွှာ မော်ကာဖူးရင်ဖြင့်
ပျော်ကာမြူး ထူးမယ့်ဘဝင်။

သံတံခါးရဲ့တစ်ဖက်မှာ
စံထားသက်လျာ အနေခက်တာကြောင့်
ပွေရတက် ဗျာပါ အပူအေးရအောင်
တစ်ချက်တစ်ခါလေးမျှလောက်
မျက်နှာကလေး ပြုလှည့်ပါဦး မမငွေ။

စန္ဒူပမ သုတ္တန်တွင်
 ဗုဒ္ဓရှင် ထုတ်ပြန်ခဲ့တာက
 အဟုတ်မှန်စွာ သဘာဝ
 လ ဆိုတာ မျက်နှာမလိုက်ပါတဲ့။

ထိုသို့ပင် ဖြစ်ပါလျက်ကယ်နှင့်
 သဘာဝကို ဆန့်ကျင်
 ပကာသနလို စတန့်ထွင်ကာ
 လဝန်းခင် ပုံစံချိုးတာက
 ခေါင်မိုးပေါ် ဖြတ်လိုဖြတ်
 နောက်ဖေးဘက် ပတ်လိုပတ်
 ဘေးဘက်မှ ဝေ့လိုဝေ့
 ရှေ့မျက်နှာ လရောင်ကျတော့လည်း
 အရိပ်အရောင် ခရုံလေး
 နိမိတ်ဆောင်ကာ ပြရုံလေးနဲ့
 မမငွေ စေတနာမဲ့တာကြောင့်
 ဝေဒနာ အသည်းခြောက်လို့နေ။

လှောင်အိမ်ထဲက နှလုံးသားမို့
 အရောင်ပိုနိမ့်ကွဲကာ အမုန်းပွားလေသလား။
 အရှုံးသမား အမှိုက်ဖြစ်ပေမယ့်
 ဘုရားမကြိုက်တဲ့ ဒုစရိုက်ကို ဆန့်ကျင်
 လောကတစ်ခွင် သာယာရေးအတွက်
 အသွေးအသက်တွေ
 ပေးဆပ်နေသူများကိုမှ
 မညှာအား မစာနာ
 မေတ္တာမဲ့ကာ ပစ်ခွာထားတာကြောင့်

သခင်မျက်နှာ မမြင်တွေ့ရဘဲ
သခင်အငွေ့ကို မြင်သရွေ့နဲ့သာ
ကျေနပ်နေရတော့မှာပေါ့ မမငွေ။

ဪ...ဘဝနေ့များ မြောင်ထဲမှာ
လန့်ကန်ညှစ်သားကောင်မျိုးနဲ့
အမှောင်တိုးကာ
အလင်းရှာသူတစ်ယောက်ပေမို့
ခရီးတစ်ထောက် တစ်နေရာမှာ
မငြီးလောက်စရာ မေတ္တာတရားတွေနဲ့
ကြည့်လှည့် မြင်လှည့် ကြင်တော်မူ။
အိုကွယ်...
သခင် ကိုယ်ငွေ့အအေးဓာတ်တွေနဲ့
ပွေဖက်လို့ နမ်းတော်မူလှည့်ပါ
အကြင်နာ ထာဝရပွားရပါတဲ့
သခင်မလေးဘုရား။

(၂၀-၄-၂၀၀၉)

ယခု ရထားစီးကာ မန္တလေးမှ မြစ်ကြီးနားသို့ လာခဲ့သည့် လမ်းတစ်
လျှောက်တွင်လည်း ဦးပဉ္စင်းသည် လမင်းကြီးကို အဝကြည့်နေမိသည်။ ထိန်ထိန်
သာနေသည့် လမင်းကြီးကို ကြည့်ကာနေရင်း ‘ကိုယ်ကသာ သူ့ကိုသိပေမယ့်
သူက ကိုယ့်ကို မမှတ်မိပါလား’ ဟု သူ့စိတ်ထဲ တွေးကာ နေမိသည်။

မြစ်ကြီးနားဘူတာသို့ ရောက်သည်နှင့် သုံးဘီးဆိုင်ကယ်စီးကာ
အကျဉ်းထောင်သို့ သွားခဲ့ရသည်။ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်သည် ဦးပဉ္စင်း ထောင်ထဲသို့
ရောက်နေသည့်အချိန်မှ အသုံးပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ သူ့အတွက်တော့ ပထမဆုံးမြင်ဖူး
ခြင်း၊ စီးဖူးခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဦးပဉ္စင်းသည် သုံးဘီးဆိုင်ကယ်ပေါ်တွင် ဆိုင်
ကယ်သွားရာဘက်သို့ ကျောပေးပြီး ဆိုင်ကယ်အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားရ

သည်။ ဆိုင်ကယ်အနောက်ဘက်တွင် လက်နက်ကိုင် ရဲဝန်ထမ်းသုံးယောက်က အစောင့်အကြပ်အဖြစ် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ဦးပဉ္စင်း၏ ခြေထောက်ကိုတော့ ခြေချင်းခတ်ထားသည်။

မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ ရောက်သည့်အခါ ည ၁၀ နာရီထိုးလေပြီ။ ဦးပဉ္စင်းသည် မြစ်ကြီးနားထောင်၏ အခြေအနေကိုကြည့်၍ အံ့ဩသည့်စိတ် ဖြစ်ရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မန္တလေးထောင်တွင် သတင်းစာပင် နှစ်မှန်အောင် မဖတ်ရသည့် အခြေအနေတွင် မြစ်ကြီးနားထောင်တွင် တီဗီများ ကြည့်ခွင့်ရလေသည်။

ဦးပဉ္စင်း၏စိတ်ထဲတွင် မြန်မာပြည်သား ဟောင်ကောင်သို့ ရောက်သွား လေသလားဟုပင် ထင်မှတ်နေမိသည်။ ပျော်သလိုလိုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။ တချို့အကျဉ်းခန်းများ၏ သံတံခါးများတွင် မှန်တစ်ချပ်တပ်ကာ ထိုမှန်မှတစ်ဆင့် တီဗီကို အခန်းထဲက ကြည့်နေကြသည်။

ဦးပဉ္စင်း မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူးများကလည်း အော်ဟစ်ဆဲဆိုခြင်း၊ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းစသည့် အပြု အမူများနှင့် မဆက်ဆံ။ ဦးပဉ္စင်းနေရမည့်အခန်းသို့ ထောင်ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးက လိုက်ပို့ပေးသည်။ မန္တလေးထောင်မှ သယ်လာသည့် အထုပ်အပိုးများနှင့် အိပ်ရာ လိပ်တို့ကို ဦးပဉ္စင်းက မနိုင်တနိုင်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်သယ်ယူခဲ့ရသည်။

ဦးပဉ္စင်းသည် အဆောင်ထဲရှိ အကျဉ်းသားများ သူ့ကို သိလို့သိငြားဆို သည့်အတွေးဖြင့် “မစိုးရိမ်က ဦးဝိရသူဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျ”ဟု ဆိုကာ လိုက်နှုတ် ဆက်သည်။ သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ပြန်မနှုတ်ဆက်။ ညအိပ် ချိန် ၁၀ နာရီကျော် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်။

မနက်မိုးလင်း ထောင်မဖွင့်ခင်အချိန်တွင် ဦးပဉ္စင်းနေသည့်အခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းတွင် NLD ပါတီမှ ဦးမျိုးခင်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးပဉ္စင်း သည် ဦးမျိုးခင်ကို ဦးစွာနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် ဦးပဉ္စင်းကလည်း တစ်ယောက်တည်းနေသည်။ ဦးမျိုးခင်ကလည်း တစ်ယောက်တည်းပင်ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းက လူသွားလမ်းလေးတစ်ခုသာခြားသည်။ သတင်းစာတစ်စောင်ကိုအရှည်လိပ်ကာ လက်ကို ဆန့်တန်းပြီး နှစ်ဖက်အပေးအယူ

လုပ်မည်ဆိုလျှင် ပေးလို့၊ ယူလို့ရနိုင်သည့် အကွာအဝေးဖြစ်သည်။

“ဦးဇင်းကို ကြည့်ပြီး သူ(ဦးမျိုးခင်)က ဘယ်က ကိုရင်လေးလဲလို့ အောက်မေ့နေတာ။ အဲဒီတုန်းက ဦးဇင်းက ကလေးလေးလိုဖြစ်နေတာ။ ဦးဇင်း မှန်းသိတဲ့အခါကျတော့ နှုတ်ဆက်ကြတာပေါ့” ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

ထောင်တန်းဖွင့်သည့်အခါမှာတော့ ဦးပဉ္စင်းကို သူ၏တပည့်များက လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ စားစရာသောက်စရာများ လာပေးကြသည်။ ဦးဝီရသူသည် မြစ်ကြီးနားထောင်တွင် အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ပါတီမှ ဦးမျိုးခင်၊ ဦးအောင်မြင့်၊ သုံးရောင်ခြယ်အဖွဲ့မှ ဦးစိန်လှိုင်၊ စသုံးလုံး ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးထွန်းလှ၊ ထောက်လှမ်းရေးမှူး ကျော်ကျော်မိုး၊ ဦးဇာဂနာစသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။

ဦးဝီရသူနှင့် ဦးဇာဂနာတို့နေကြသည့် တိုက်က မတူ။ ထောင်ဝင်စာ တွေ့မှသာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ဖြစ်ကြသည်။ စကားပြောကြသည်။ သူသည် ဦးဇာဂနာနှင့် စာအဆက်အသွယ်လုပ်ကာ သတင်းများ အပြန်အလှန်ဖလှယ်တတ်ကြသည်ဟု ဦးဝီရသူက ပြောသည်။

အခန်း (၂၆)

မန္တလေးအိုးဘိုအကျဉ်းထောင်မှ မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ ဦးပဉ္စင်းကို ပြောင်းရွှေ့လိုက်ခြင်းသည် သူ့အတွက် လွန်စွာအဆင်ပြေသွားသည်။ မြစ်ကြီးနားထောင်က လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိသည်။ လိုချင်တာရှိလျှင် ထောင်စည်းကမ်းနှင့်အညီ ရအောင်လုပ်ပေးသည်။ အမိန့်အာဏာနှင့်အုပ်ချုပ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ မိသားစုစနစ်နှင့်အုပ်ချုပ်သည်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဖြစ်စေ၊ ဘုန်းကြီးဖြစ်စေ တလေးတစား ဆက်ဆံကြသည်။ ရိုက်နှက်နှိပ်စက်တာမျိုး မရှိ။

ထောင်မှကျွေးသည့် ထမင်းဟင်း မစားလိုပါက မိမိနှစ်သက်ရာဟင်းကို မှာပြီး ထောင်က ဖိုကြီးတွင် ချက်စား၍ ရသည်။ ဟင်းချက်ဖို့အတွက်ကိုလည်း အကျဉ်းသားများ ခန့်ထားပေးသည်။ မည်သူ့ကို မည်သို့ချက်ပေးဟု မှာထားရုံဖြင့် လိုသလိုချက်ပြုတ်ပေးသည်။ မန္တလေးထောင်မှာဆိုလျှင် ထောင်ဝင်စာလာဖို့သည့် အကြော်အလှော်၊ အခြောက်အခြမ်းကိုသာ စားရသည်။ ယခုလို ချက်ပြုတ်မစားရ။ အသီးအရွက်ဆိုလျှင်လည်း ပီနံအိတ်ဖြင့် သွင်းခွင့်ရသည်။

ဦးပဉ္စင်း၏ ဒကာ၊ ဒကာမများက ဦးပဉ္စင်းကို ဆွမ်းချိုင့်လာဖို့သည့် အခါတွင်လည်း ထောင်မှဝန်ထမ်းများက ဦးပဉ္စင်းထံ ချက်ချင်းပင် လာဖို့ပေးသည်။ ပစ္စည်းလက်ခံရရှိကြောင်း စာကိုလည်း ရေးပြီး အကြောင်းကြားခွင့်ပေးသည်။

အကျဉ်းခန်းထဲသို့ တီဗီသွင်းချင်သည်ဆိုပါက ထောင်သို့ လှူဒါန်းသည့် ပုံစံဖြင့် သွင်းခွင့်ရှိသည်။ သို့သော် ထောင်မှ လွတ်မြောက်သွားသည် ဆိုပါက အဆိုပါတီဗီကို ထောင်ထဲတွင် ထားခဲ့ရသည်။ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းနှင့် တရားခွေစီဒီများကိုလည်း သွင်းခွင့်ရသည်။ လို့ကြောင့် ဦးပဉ္စင်းသည် မနက်တိုင်း တရားခွေဖွင့်ကာ နားထောင်ခွင့်ရသည်။

မန္တလေးအိုးဘိုထောင်တွင် ထိုသို့မဟုတ်။ ထောင်တွင်းဆေးရုံသို့ သွားသည်ဖြစ်စေ၊ ထောင်ဝင်စာတွေသည်ဖြစ်စေ အစောင့်အကြပ်များနှင့် သွားရသည်။ ခြေတစ်လှမ်းချင်းကို ဝေါ်ကီတော်ကီဆက်သွယ်ရေးစက်ဖြင့် ဆက်သွယ်ကာ အမိန့်ပေးမှ သွားရသည်။ ထောင်မှူးကိုယ်တိုင်က ဘယ်နေရာရောက်နေပြီဆိုတာကို သတင်းပို့နေရသည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။ ပြီးလျှင် လူတစ်ကိုယ်လုံးကို စမ်းကာ ရှာဖွေရေးများ လုပ်သည်။ ယင်းသို့ရှာသည်မှာ အသွားတစ်ခါ အပြန်တစ်ခါ ရှာဖွေခြင်းဖြစ်သည်။ တရားစခန်း ၁၀ ရက် ဝင်သည့်အခါ၌ပင် ယင်းသို့ ရှာဖွေခြင်းခံရသည်။

“မြစ်ကြီးနားထောင်ဆိုရင် စိတ်ချမ်းသာတယ်။ တော်တော်ငြိမ်းချမ်းတယ်” ဟု မြစ်ကြီးနားထောင်တွင် နေခဲ့ရသည့်အခြေအနေကို ဦးဝီရသူက သုံးသပ်ပြသည်။

မန္တလေးအိုးဘိုထောင်တွင် ဘုန်းကြီးလိုလည်း နေလို့မရ။ သင်းပိုင်လို ဝတ်ခွင့်မရှိ။ ခေါင်းတုံးလည်း မတုံးရ။ ဘုန်းကြီးဖိနပ်ကို စီးခွင့်မပေး။ မြစ်ကြီးနားထောင်တွင် သံဃာတစ်ပါးလို နေခွင့်ရသလို ဦးပဉ္စင်းကို တစ်လတစ်ခါ တရားပြခွင့်ပေးသည်။ တစ်ကြိမ်လျှင် ၁၀ ရက်ကြာသည်။ အဘိဓမ္မာသင်တန်းကိုလည်း ပို့ချခွင့်ရခဲ့သည်။ မြစ်ကြီးနားအကျဉ်းထောင်တွင် ဦးပဉ္စင်းသည် ၁၂ လကြာ နေခဲ့ပြီး တရားပြသည့်အကြိမ် ၁၁ ကြိမ် တရားပြပေးခဲ့သည်။ သူသည် ထောင်ထဲတွင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားများကို ဟောကြားခဲ့သလို နိုင်ငံရေး

တရားများကိုလည်း ဟောကြားခဲ့သည်။

ထို့အပြင် ဦးပဉ္စင်းသည် အကျဉ်းထောင်အတွင်း တရားပြပေးနေခြင်းကြောင့် အကျဉ်းထောင်မှ ညွှန်ကြားရေးမှူးကိုယ်တိုင်က ပါဠိ၊ မြန်မာ၊ အင်္ဂလိပ်နှင့် ဟိန္ဒူ စသည့် ဘာသာလေးမျိုးပါသည့် ပိဋကတ်သုံးပုံအိတ်ဆောင် တိပိဋကတ်ကို ဦးပဉ္စင်းထံ လှူဒါန်းပေးအပ်ခဲ့သည်။

“စာလည်း စိတ်ကြိုက်ရေးလို့ရတယ်။ ဘောလ်ပင်ဆိုတာ အစည်းလိုက်ကို သွင်းခွင့်ရတယ်။ (စာရေး)ခုံလည်း ရှိတယ်။ ထောင်မှူးမြင်တယ်။ ဘာမှ မပြောဘူး။ ထောင်ပိုင်မြင်တယ်။ ဘာမှမပြောဘူး။ ဦးဇင်းက သာသနာပြုတယ်။ အမျိုးသားရေးနဲ့ ကျလာတယ်။ အန္တရာယ်မပြုဘူးဆိုတာကို သိတယ်။ အခွင့်အရေးပေးထားတာပေါ့” ဟု မြစ်ကြီးနားထောင်အတွင်း လွတ်လပ်မှုတချို့ရခဲ့သည့်အကြောင်းကို ဦးဝီရသူက သုံးသပ်ပြသည်။

ဦးပဉ္စင်းသည် မန္တလေးထောင်တွင် ကျန်ခဲ့သော အစ်ကိုဖြစ်သူထံသို့ စာပုံမှန်ရေးပို့သည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ဇနီးထံသို့လည်း စာပုံမှန်ရေးပို့ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သူ့အစ်ကိုထံသို့ ပို့သည့်စာများကိုတော့ မန္တလေးထောင်မှ သိမ်းဆည်းထားလိုက်သဖြင့် အစ်ကိုထံသို့ မရောက်။ သို့သော် အစ်ကိုဇနီးထံသို့ ပို့သည့်စာများသာ ရောက်လေသည်။ ဦးပဉ္စင်း ထောင်မှ ပြန်လွတ်မြောက်လာသောအခါ မရီးဖြစ်သူထံ ပို့ထားသော စာများကို စုပေါင်း၍ ‘သေနေမင်္ဂလာ တရားတော်’ ဟူသော အမည်ဖြင့် စာအုပ်ထုတ်ခဲ့ရာ ယနေ့အချိန်ထိ စာအုပ်ရေ ငါးသောင်းအထိ ရိုက်နှိပ်ပြီးဖြစ်သည်။

စာရေးသူအမည်ကို မဲဇာလွန်တောရဆရာတော်ဟု အမည်ပေးထားပြီး သေခြင်းတရားနှင့်ပတ်သက်၍ ရေးသားထားသည့် အဆိုပါ ‘သေနေမင်္ဂလာ တရားတော်’ စာအုပ်ကို “ယောဂီတွေ တအားကြိုက်ကြတယ်” ဟု ဆရာတော် ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

အခန်း (၂၇)

မြစ်ကြီးနားထောင်တွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် အကျဉ်းကျနေသော မွတ်စလင်သုံးဦးနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူတို့သုံးဦးသည် ဦးပဉ္စင်းအတွက် မှတ်မှတ်ရရဖြစ်ခဲ့သည်ဟု သူက ဆိုသည်။ ပထမတစ်ဦးမှာ လူချမ်းသာ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံနှင့် အထည်ချုပ်စက်ရုံများ ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

ထိုသူသည် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို လက်ထပ်ပြီး နှိပ်စက်ခြင်း၊ တိုက်ခန်းအတွင်း သော့ခတ်ထားခြင်း၊ မိန်းကလေးက သူ့အိမ်မှ ထွက်ပြေးသွားသော အခါ ပစ္စည်းများ ခိုးယူသွားသည့်ပုံစံ ဖန်တီးကာ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းစသည့် လုပ်ရပ်များကြောင့် မန္တလေးသံဃာထုက တိုင်တန်းခြင်းပြုခဲ့ရာမှ ထောင်ကျခဲ့သူ ဖြစ်သည်ဟု ဆရာတော်ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

ဦးပဉ္စင်းက သူ့အကြောင်းကို မန္တလေးထောင်ထဲတွင် နေစဉ်ကတည်းက ကြားဖူးပြီးသားဖြစ်သည်။ ထိုသူ့အကြောင်းရေးထားသည့် စာများကိုလည်း ဖတ်

ထားဖူးသည်။ ဦးပဉ္စင်း မန္တလေးထောင်မှ မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာ မည်ဆိုသောအခါ “သူက ဦးဇင်း မြစ်ကြီးနား(ထောင်)ကို လာတော့ ကြောက်နေ တယ်” ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

သို့သော် ဦးပဉ္စင်းက ထောင်ထဲတွင် မူဝါဒတစ်ခုထားသည်။ ယင်းမှာ ထောင်ထဲသို့ အကျဉ်းသားအဖြစ် ရောက်လာသူ မည်သူမဆို အားလုံး သင့် မြတ်အောင် ပေါင်းသင်းရမည်။ ညီညွတ်နေရမည်ဆိုသည့် မူဝါဒပင်ဖြစ်သည်။ သို့မှသာလျှင် ထောင်အာဏာပိုင်များက အကျဉ်းသားများကို အနိုင်မကျင့်၊ မနှိပ်စက်မှာဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

“ဦးဇင်းက သူထင်သလို မဟုတ်တဲ့အခါမှာ ဦးဇင်းကို လေးစားတယ်။ တွေ့တိုင်း လက်အုပ်ချီပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ နောက်ပိုင်း ထောင်ဝင်စာ သွားတွေ တဲ့အခါ အထုပ်ဆွဲပေးတာတို့ လုပ်ပေးတယ်။ အဲဒီလောက်အထိကို ဖြစ်သွား တာ” ဟု မြစ်ကြီးနားထောင်ထဲတွင် သူအမှတ်တရ ဖြစ်ခဲ့သည့် မွတ်စလင်တစ်ဦး ၏ အကြောင်းကို ဦးဝီရသူက ပြန်ပြောပြသည်။

ထိုသူသည် မြစ်ကြီးနားထောင်မှ လွတ်မြောက်သွားသည့်တိုင် ဦးပဉ္စင်း နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည်။ ဦးပဉ္စင်း၏ ဩဝါဒကို လိုက်နာသည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

နောက်တစ်ဦးမှာ သာဓကတမြို့နယ်၊ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်မှ ဦးအောင်မြင့်ဆိုသည့် မွတ်စလင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ၂၀၀၇ ရွှေဝါရောင်တော်လှန် ရေးတွင် စစ်တပ်က သံဃာတော်များအား ဆဲဆိုရိုက်နှက်သည်ကို မကျေနပ်၍ စစ်တပ်ကို ပြန်ဆဲရာမှ ထောင်ကျခဲ့သူဖြစ်သည်ဟု ဆရာတော်က မိန့်ဆိုသည်။

မြစ်ကြီးနားအကျဉ်းထောင်တွင် ဦးအောင်မြင့်သည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ နှင့် စားအိုးတွဲဖြစ်သည်။ ဆရာတော်စားသောက်ဖို့အတွက် သူက ချက်ပြုတ်ပေး သည်။ ရေနွေးကျိုပေးသည်။ ဆရာတော်၏ ဝေယျာဝစ္စအလုပ်တွေကို လုပ်ပေး သည်။ ထမင်း၊ ဟင်းချက်ပြုတ်ကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။ သူနှင့် ဆရာတော်မှာ အခန်းချင်းကပ်၍ နေခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးအောင်မြင့်မှာ ဆရာတော် ဦးဝီရသူထက် အရင်စောကာ မြစ်ကြီးနားထောင်မှ လွတ်မြောက်သွားသူဖြစ်သည်။

“သူက အရင်လွတ်သွားတော့ ညည ကျုပ် ပရိတ်ရွတ်တိုင်း သူ့အခန်းလေးကို ကြည့်ပြီး လွမ်းလွမ်းနေတယ်” ဟု ဦးအောင်မြင့် ထောင်က လွတ်သွားပြီးသည့်နောက် သူခံစားခဲ့ရပုံကို ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

တတိယမြောက်တစ်ဦးမှာ နယ်စပ်ဒေသ လူဝင်မှုစစ်ဆေးရေးကွပ်ကဲမှုဌာနချုပ်(န.စ.က)မှ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထောက်လှမ်းရေးများနှင့်အတူ ထောင်ကျလာသူဖြစ်သည်။ မူဆယ်ဘက်မှ ဖြစ်၏။ ဦးပဉ္စင်းက သူ့ကို မာမူကြီးဟုခေါ်သည်။ သူ၏အမည်က ဦးခင်ဝင်း။ မွတ်စလင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

မြစ်ကြီးနားထောင်ထဲတွင် သူနှင့် ဦးပဉ္စင်းပေါင်းကာ စာကြည့်တိုက်လေးတစ်ခု ထောင်ကြသည်။ ဦးပဉ္စင်းနှင့် သူက ကဗျာအကြောင်း၊ စာပေအကြောင်းနှင့် နိုင်ငံရေးအကြောင်း ဆွေးနွေးဖော်၊ ဆွေးနွေးဖက်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဦးပဉ္စင်းနေသည့် အကျဉ်းဆောင်တွင် နေရခြင်း မဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးအကျဉ်းသားများနေသည့် အဆောင်တွင် နေရခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးခင်ဝင်းသည် စာကြည့်တိုက်မှ စာအုပ်များကို ယူကာ အကျဉ်းသားများထံ လိုက်လံငှားပေးသည်။ ဖတ်ပြီးသည့်စာအုပ်များအား ပြန်လည်သိမ်းဆည်းသည်။ ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များကိုလည်း အကျဉ်းသားများ ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာအလိုက် လိုက်လံငှားရမ်းပေးသည်။ ဦးပဉ္စင်းက စာအုပ်များ ဝယ်ယူဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ စာအုပ်အငှားများပြီး အကျဉ်းသားများ စာဖတ်နေလျှင် သူပျော်နေတတ်သည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

ဦးခင်ဝင်းသည် ဦးပဉ္စင်းကိုတွေ့လျှင် လက်အုပ်လေးချီကာ “အရင်ဘုရား” ဟု နှုတ်ဆက်သလို ဦးပဉ္စင်းကလည်း “ဆလံမလေးကွန်း” ဟု ပြောပြီး ပြန်နှုတ်ဆက်တတ်သည်။ ဦးပဉ္စင်းနှင့် သူ့ကြားတွင် ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့။

“အဲဒီမွတ်စလင်ကျတော့ တအားလေးစားဖို့ကောင်းတယ်။ အဲဒီလို မွတ်စလင်တွေသာ မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိရင် ကျုပ် လုံးဝထောင်မကျဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ မွတ်စလင်တွေသာ ဦးခင်ဝင်းလို မွတ်စလင်မျိုးဖြစ်ရင် ကျုပ် ထောင်မကျဘူး။ အခု အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ကျုပ်ကြိုးစားနေတာ” ဟု မြစ်ကြီးနားအကျဉ်းထောင်တွင် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသော မွတ်စလင် ဦးခင်ဝင်းကို တမ်းတအောက်မေ့ရင်း ဆရာတော်ဦးဝီရသူက သူ့ဆန္ဒကို ဖွင့်ဟသည်။

ဦးခင်ဝင်းကို ဆရာတော်ဦးဝီရသူ လေးစားရသည့်အချက်မှာ သူများ ဘာသာတရားကို လေးစားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။ ဦးပဉ္စင်းသည် ထောင်ထဲတွင် သင်္ကန်းစည်းရသည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် တချို့က ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော်ပြောကြသည်။ သို့သော် ဦးခင်ဝင်းက အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် စသည့်အသုံးအနှုန်းများကိုသာ သုံးနှုန်းသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးပဉ္စင်းက သူ့ကို အပြန်အလှန် လေးစားသမှုပြုသည်။ ထောင်ဝင်စာပုံမှန်မလာသော ဦးခင်ဝင်းကို ဦးပဉ္စင်းက စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပေးတတ်သည်။

ဦးပဉ္စင်းသည် မြစ်ကြီးနားထောင်တွင် တွေ့ခဲ့သော ထိုမွတ်စလင်သုံး ယောက်ကို ထူးထူးခြားခြား အမှတ်ရနေဆဲဖြစ်သည်။ ယနေ့အထိ အဆက် အသွယ်ရှိနေဆဲဖြစ်သည်ဟုဆို၏။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူ မြစ်ကြီးနားအကျဉ်းထောင်တွင် ရှိနေစဉ်က အည တရသူရဲကောင်းဆု ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရသေးသည်။ ထိုဆုကို ဂျပန်ရောက် မြန်မာ နိုင်ငံသားများက ကမကထပြုကာ ၂၀၁၀ တွင် စတင်ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အညတရသူရဲကောင်းဆုသည် လူသိထင်ရှား မဖြစ်သော်လည်း တိုင်းပြည်နှင့် ဒီမိုကရေစီအရေး လုပ်ဆောင်နေသူများအား ချီးမြှောက်လိုခြင်း၊ ထိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ပိုမိုထွက်ပေါ်လာစေရန် ရည်ရွယ်၍ ချီးမြှင့်ပေးသည့်ဆုဖြစ်သည်။

ဦးပဉ္စင်းသည် ထိုဆုကို ၂၀၁၁ တွင်ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူ ထောင်ထဲ ရောက်နေသဖြင့် ဆုပေးပွဲတွင် သူ့အစား ကိုယ်စားတစ်ဦးတက်ကာ ဆုလက်ခံခဲ့ ရသည်။ ဆုအနေဖြင့် ဆုတံဆိပ်တစ်ခုနှင့် ကျပ်ငွေ ၁၀ သိန်း ရရှိခဲ့သည်။

ယင်းဆုရရှိခဲ့ခြင်းမှာ သူရေးသားခဲ့သည့် ကဗျာကြောင့်ဟု ဆရာတော် ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။ သူသည် မြစ်ကြီးနားအကျဉ်းထောင်အတွင်း ဒေါ်အောင် ဆန်းစုကြည်နှင့်ပတ်သက်သည့် ‘အောင်ပွဲဆင်မည့် မေတ္တာရှင် အမေ’ဟူသော ကဗျာရှည်တစ်ပုဒ်ကို ‘မှန်တိုင်းနှင့်’ဆိုသည့် ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့ သည်။ ထိုကဗျာကြောင့်သာ အညတရသူရဲကောင်းဆု ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

အခန်း (၂၈)

မြစ်ကြီးနားထောင်တွင် ထောင်ဝန်ထမ်းများ၏ စည်းကမ်းတင်းကျပ်ခြင်း၊ ဆဲဆိုရိုက်နှက်ခြင်းစသည်တို့နှင့် ကင်းဝေးခဲ့သော်လည်း ဦးပွင်းသည် နိုင်ငံရေးသမားတချို့၏ အနိုင်ကျင့်ဖို့ ကြိုးစားကြတာကို ခံခဲ့ရသည်ဟု သူက ဆိုသည်။ ယင်းကိစ္စသည် ဦးပွင်း မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ရောက်ပြီး ခြောက်လအကြာတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဆောင်ပြောင်းရွှေ့ရမည့် ကိစ္စမှ စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မြစ်ကြီးနားထောင်တွင် အဆောင်နှစ်ခုရှိသည်။ အဆောင်သစ်ကို တည်ဆောက်လိုက်ခြင်းကြောင့် အဆောင်သုံးခုဖြစ်လာလေသည်။ ထိုအခါ ဦးပွင်းနေသည့်အဆောင်ကို ဂိုဒေါင်လုပ်မည်ဖြစ်ရာ ယင်းအဆောင်မှ အကျဉ်းသားများအားလုံးကို အဆောင်သစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ဦးပွင်းနေသည့်အဆောင်မှာလည်း အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ဂိုဒေါင်လုပ်ရန် ဆောက်ထားသည့် အဆောက်အအုံဖြစ်သည်။ ထိုဂိုဒေါင်အဆောက်အအုံကို အခန်းလေးများဖွဲ့ကာ အကျဉ်းထောင်အဖြစ် အသုံးပြုနေခြင်းဖြစ်၏။

အဆောင်သစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် အကျဉ်းသားစာရင်း ထွက်လာသည့် အခါတွင် ဦးပဉ္စင်းအမည် ပါမလာချေ။ အုပ်စုဖွဲ့ထားသော နိုင်ငံရေးသမားတချို့က သူတို့ခေါ်ချင်သည့်သူများကိုသာ ရွေးချယ်ပြီး အဆောင်သစ်သို့ ပြောင်းရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ဦးပဉ္စင်းအပါအဝင် ထောင်ဝင်စာ ပုံမှန်မလာကြသူများ၊ ပြဿနာမကြာခဏ ရှာတတ်သူများကို စုပေါင်း၍ တခြားအဆောင်ဟောင်းတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားရှိရန် စီစဉ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“သူတို့က အုပ်စုလေးတွေ ဖွဲ့ထားတာပေါ့လေ။ အဆောင်ထဲမှာ အခန်းရှစ်ခန်းရှိတယ်။ ရှစ်ခန်းစလုံးက လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ လူတွေဖြစ်ရမယ်ပေါ့။ ထောင်ဝင်စာမလာတဲ့သူတွေကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ပထုတ်တယ်။ ထောင်ကို ငွေပေးပြီး ဦးဇင်းကို ပထုတ်တယ်”ဟု အဆောင်သစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည့် လူစာရင်းတွင် နိုင်ငံရေးသမားတချို့က သူတို့ ခေါ်ချင်သည့်သူများကိုသာ ရွေးခေါ်ပြီး သူ့အား တခြားအဆောင်သို့ ပို့ရန် ကြိုးစားခဲ့ပုံကို ဦးဝီရသူက ရှင်းပြသည်။

ယင်းအစီအစဉ်ကို ဦးပဉ္စင်းမသိအောင် ကြိတ်ကာ ကြံစည်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ရက်တွင် ရေကန်၌ ဆုတ်ဖြထားသော စာရွက်သေးသေးများကို တွေ့သဖြင့် ဦးပဉ္စင်းက ကောက်ကြည့်ရာ အဆောင်သစ်ကို ပြောင်းရွှေ့မည့် အစီအစဉ်အား တိုင်ပင်ဆွေးနွေးထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

“လက်ရေးကိုသိတယ်။ အကြောင်းတော့ သိသွားတာပေါ့။ ဦးဇင်းတို့ အကြောင်းပါတယ်”ဟု ရေကန်တွင် တွေ့ခဲ့သည့် စာရွက်အပိုင်းအစမှာ မည်သူထံမှ ရေးသည့်စာဖြစ်သည်ကို သိရှိသည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

အဆောင်သစ်သို့ပြောင်းရန် ရွေးခေါ်ခံရသူများတွင် ဦးပဉ္စင်းစောင့်ရှောက်ထားသူများပါဝင်သည်။ ယခင်က ထောင်ဖောက်သည့်အမှု ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် မြစ်ကြီးနားထောင်တွင် ပိတ်ပင်ထားသော အခွင့်အရေးများသည် ဦးပဉ္စင်းရောက်လာမှ ပြန်ရလာခြင်းများရှိသည်။ ယင်းသို့သော အချက်များကို ထောက်ထား ငဲ့ညှာခြင်းမရှိဘဲ အထက်ပါအတိုင်းလုပ်သဖြင့် ‘ပေါက်ကွဲ’ခဲ့ရသည်ဟု ဦးပဉ္စင်းက ဆိုသည်။

“ကျုပ် တစ်ပါးတည်း ချီးထုပ်တွေနဲ့ နေခဲ့ရမှာ။ တချို့က ရူးနေတာ

လေ။ ဟိုမှာ(အဆောင်သစ်)မှာ နားအေးပါးအေး နေရမယ့်နေရာကိုတော့ ဦးဇင်း မပါတော့ဘူး” ဟု သူက ဆိုသည်။

ထိုအခါ ဦးပွင်းသည် တရားစခန်းသို့လည်း တရားပြ မသွားတော့။ ထို့ပြင် မနက်ဖြန်လို အဆောင်ပြောင်းရမည်ဆိုသောအခါ ဦးပွင်းသည် ထိုည၌ပင် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ရေးစပ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အားလုံးကြားနိုင်ရန်အတွက် အကျဉ်းသားများ အိပ်ချိန်တွင်...

“ကျော်ကျော်မိုးရေ” ဟု ဆိုကာ ဦးပွင်းက ထောက်လှမ်းရေးတစ်ဦးကို လှမ်းခေါ်ကာ အသံပြုလိုက်သည်။

“ဘုရား” ဟု ကိုကျော်ကျော်မိုးက ပြန်ထူးသောအခါ...

“ခင်ဗျားတို့က မနက်ဖြန်ပြောင်းရတော့မယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့အတွက် ကျုပ် နှုတ်ဆက်သီချင်းတော့ ဆိုမယ်ဗျာ။ တိုက်ဆိုင်ရင်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဦးဇင်းရဲ့ ခံစားချက်ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ဆိုကာ စိုင်းထီးဆိုင် သီဆိုထားသည့် ‘အချစ်အကျဉ်းထောင်’ ဆိုသည့် သီချင်းသံစဉ်အလိုက် စာသားများပြောင်းကာ ဦးပွင်းကိုယ်တိုင် သီဆိုလေတော့သည်။

စစ်အကျဉ်းထောင်

အကျဉ်းထောင် * * * အုတ်တံတိုင်းတွေ အများကြီးဝန်းရံထားတဲ့ အချုပ်အနှောင် * * * ကိုယ်ဘယ်လို လုပ်ပြီး ရောက်တယ် မမေးနဲ့ မင်းသိတယ် * * * ပိုင်ဆိုင်မှု စည်းစိမ်အားလုံး စွန့်ရပြီ * * * အကျဉ်းထောင် လူလောက အကြီး မားဆုံး ကပ်ဆိုးကြီး * * * နှိုင်းမရအောင် * * * အပါယ်ဘုံဖြစ်လိုက် ငရဲပြည် ဖြစ်လိုက် ရူးချင်စရာ * * * ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဦးနှောက်အတွေးအခေါ်များလည်း မလွတ် လပ်ပြီ * * * ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထာဝရချုပ်နှောင် စစ်အကျဉ်းထောင် * * *

[ထောင်မှာလေ တန်းစီးတွေရှိတယ် * * * ထောင်မှာလေ ခွေးဘီလူး တွေ ရှိတယ် * * * ကြည်ရင် ကြည်သလို ပေးရင် ပေးသလို ရတယ်]

စသဖြင့် ဦးပွင်းက အထက်ပါအတိုင်း သီဆိုလိုက်ရာ ထောင်ဝန်ထမ်း များက ထောင်မှူးထံ သတင်းပို့လေသည်။ ထိုအခါ ထောင်မှူးသည် ဦးပွင်းထံ

လာတွေ့သည်။ ထောင်မှူးရောက်လာသည့်အခါတွင် ဦးပဉ္စင်းက ကြမ်းပြင်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ အိပ်နေသည်။ ပြီးလျှင် အခန်းရှေ့ရောက်လာသော ထောင်မှူးကို လက်ညှိုးထိုး၍...

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ထိရဲထိကြည့်။ ကျုပ်ရွှေမလား၊ ခင်ဗျားတို့ရွှေမလား” ဟု ဦးပီရသူက ပြောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ အဆောင်ပြောင်းမည့် အစီအစဉ်အားလုံးကို ဖျက်လိုက်လေသည်။

“အဲဒီသီချင်းကောင်းမှုကြောင့် ထောင်မှူး ကျုပ်ကို မရွှေရဲတော့ဘူး။ ရွှေရင် ကျိုင်တက်တော့မယ်ဆိုတာသိတယ်။ သူတို့က ငွေယူထားတာကိုး။ တခြားနိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားတွေဆိုရင် မော်ကို မကြည့်ရဲတော့ဘူး” ဟု သီချင်းဆိုပြီးသည့်နောက် အဆောင်ပြောင်းကြမည့် အစီအစဉ် ဖျက်သွားပုံကို ဦးပီရသူက ဆိုသည်။

ဦးဇာနဏ မြစ်ကြီးနားထောင်မှ လွတ်မြောက်သွားသည့် နောက်ပိုင်းမှသာလျှင် အခန်းလွတ်သည်ဟု ဆိုကာ ဦးပဉ္စင်းအပါအဝင် အကျဉ်းသားများကို ဂိုဒေါင်လုပ်မည့်အဆောင်မှ အဆောင်သစ်သို့ အဖွဲ့လိုက် ပြောင်းရွှေ့ပေးလေသည်ဟု သူက ဆိုသည်။

ယင်းလုပ်ရပ်ကို ဦးပဉ္စင်းက “ပြောမယ်ဆိုရင် (ကျုပ်)တော်လှန်ရေးလုပ်တာပဲ” ဟုဆိုပြီး သူက ဆက်၍ “နိုင်ငံရေးသမားတွေ နောက်ကျောစားနဲ့ထိုးတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ ကျုပ်မှာ အပြည့်ပဲ။ မန္တလေးထောင်မှာလည်း အများကြီးပဲ” ဟု အဆောင်ပြောင်းရွှေ့သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး နိုင်ငံရေးသမားတချို့၏ လုပ်ရပ်ကို ဦးပဉ္စင်းက ဝေဖန်သည်။

ထောင်ကျခဲ့သည့် ရှစ်နှစ်ကာလအတွင်း ဦးပဉ္စင်းသည် သူ့ကိုယ်တိုင် သီချင်းနှစ်ပုဒ်ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ပထမတစ်ပုဒ်က ကိုယ်တိုင်ရေးသားထားသည့် ‘အောင်ဆန်းသွေးဇာနည်’ ဟူသော သီချင်းဖြစ်သည်။ ထိုသီချင်းကို ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် အကျယ်ချုပ်မှ လွတ်မြောက်သည့်နေ့က ပျော်လွန်းသဖြင့် သီဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယတစ်ပုဒ်ကတော့ အထက်ပါ စိုင်းထီးဆိုင်သီချင်းကို စာသားပြောင်းကာ ပြန်လည်သီဆိုထားသည့် ‘စစ်အကျဉ်းထောင်’ သီချင်းပင်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၉)

ဦးပဉ္စင်းသည် ထောင်ကျနေစဉ်ကာလအတွင်း လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို မကြာခဏဆိုသလို ကြံတွေ့ခဲ့ရသည်။ မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း ထိုကဲ့သို့ပင်။ ဦးဇာဂနာတို့ လွတ်စဉ်ကလည်း ကြံခဲ့ရသည်။ သေဒဏ်အကျဉ်းသားများ သေဒဏ်ကြီးဖြုတ်စဉ်ကလည်း ကြံခဲ့ရသည်။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးတိုင်း ဓာတ်ပုံလာရိုက်သွားတတ်သည်။

ထိုသို့ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသွားပြီဆိုလျှင် တချို့က ဦးပဉ္စင်းကို “ဒီတစ်ခါပါ လိမ့်မယ်” ဟုဆိုကာ မှတ်ချက်ပေး ခန့်မှန်းကြသည်။ သို့သော် ဦးပဉ္စင်း၏ စိတ်ထဲတွင် မဲလိမ်မဲခိုးပြီး တက်လာသည့် အစိုးရကို အသိအမှတ်မပြု။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံတော်၏ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို မမျှော်။ တစ်ခါမှလည်း အထုပ်အပိုး ပြင်မထား။

“တချို့ဆိုရင် ကိုယ်မပါဘူးဆိုရင် ပက်လက်လန်သွားတာ။ မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်တွေ ဖြစ်ကုန်ရော။ တချို့ကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သူခံစားရတာ

တွေ ပြောတယ်။ တချို့ကျတော့ မျိုသိပ်ထားကြတယ်။ ဦးပွင်းက အဲဒီစာရင်းထဲ မပါဘူး။” ဟု လွတ်ငြိမ်းချမ်းသားခွင့်ကို မမျှော်တဲ့အတွက် ကိုယ်တကယ်မလွတ် သည့်အခါမှာလည်း မည်သို့မျှ မခံစားရပုံကို ဦဝီရသူက ရှင်းပြသည်။

၂၀၁၂၊ ဇန်နဝါရီ ၁၂ ရက် ည ရှစ်နာရီအချိန်တွင် အစိုးရက လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့်သတင်းကို တီဗီတွင် ကြေညာခဲ့သည်။ ထိုသတင်းကို တခြားသော အကျဉ်းသားများကြားနိုင်စေရန် ဦးပွင်းက သူ့အခန်းထဲရှိ တီဗီကို အသံအကျယ် ကြီး ဖွင့်ကာထားသည်။ ထို့နောက် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်သတင်းက မြစ်ကြီးနား တစ်ထောင်လုံးပြန့်သွားသည်။ သို့သော် ဦးပွင်းသည် ထိုစာရင်းတွင် သူပါလိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်မထား။

ထို့ကြောင့် နေ့စဉ် ပုံမှန်လုပ်လေ့ရှိသည့် စာရေးခြင်း၊ ပရိတ်ရွတ်ခြင်း၊ တီဗီကြည့်ခြင်းစသည့် အလုပ်တွေကိုသာ ပုံမှန်လုပ်သည်။ မနက် လေးနာရီ ပုံမှန်အိပ်ရာထသည်။ တရားရွှေဖွင့်သည်။ တရားနာသည်။ တရားထိုင်သည်။ ထိုသို့ ပုံမှန်အလုပ်များလုပ်နေစဉ် မနက် ငါးနာရီခန့်တွင် ခင်မင်သည့် ထောင်မှူး တစ်ယောက်က လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်စာရင်းတွင် ဦးပွင်းအမည်ပါကြောင်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖြင့် လာပြောသည်။ ဦးပွင်းပါတာ သေချာကြောင်းပြောသလို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်တွင် မပါသောသူများ၏ အမည်များကိုလည်း ထောင်မှူးက ရွတ်ပြသွားသည်။

ထို့နောက် ဦးပွင်းသည် အထုပ်အပိုးများကို ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ သို့သော် စိတ်ထဲ၌ ‘လိမ်နေတာများလား’ ဆိုသည့်အတွေးဖြင့် အထုပ်အပိုးကို အကုန်မပြင်ရဲသေး။ အမှန်တကယ်လွတ်မြောက်သည်ဆိုပါက မဖြစ်မနေ ယူသွား ရမည့် ပစ္စည်းတွေကိုသာ ထည့်ထားလိုက်သည်။ သိပ်မကြာ ဒုထောင်ပိုင်ရောက် လာပြီး နာမည်အတိအကျများဖြင့် မည်သည့်အချိန် လာခေါ်မည်ကို ပြောသွား သည်။ မနက် ခုနစ်နာရီထိုးတွင် ဦးပွင်းအပါအဝင် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရသူများကိုခေါ်ပြီး မနက် ၉ နာရီတွင် မြစ်ကြီးနားအကျဉ်းထောင်မှ ထွက်ရ လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၂၀၀၃၊ အောက်တိုဘာ ၂၅ရက်မှစ၍ မန္တလေးအိုးဘိုထောင် တွင် ထောင်ကျခဲ့သော မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်မှ ဆရာတော် ဦးဝိ

စိတ္တဘိဝံသခေါ် ဦးဝီရသူသည် အကျဉ်းထောင်အတွင်း ရှစ်နှစ်ကျော်ကြာ နေခဲ့ရပြီးနောက် ၂၀၁၂၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၃ ရက်တွင် မြစ်ကြီးနားအကျဉ်းထောင်မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။ ဦးပဉ္စင်း အကျဉ်းကျခဲ့စဉ်က အသက်မှာ ၃၅ နှစ်အရွယ်ခန့် ဖြစ်ပြီး ထောင်မှ ပြန်လည် လွတ်မြောက်လာသည့်အခါမှာ တော့ အသက် ၄၃နှစ်အရွယ်ခန့် ရှိလေပြီ။

မြစ်ကြီးနားအကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည့်နေ့က ဦးပဉ္စင်း၏ စိတ်ထဲတွင် သူ၏အစွမ်းအစများကို ပြသခွင့်ရပြီဆိုသည့် ခံစားချက်ကို ကြီးကြီး မားမားဖြစ်မိလေသည်။ မြစ်ကြီးနားထောင်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည့်နေ့က ခံစားရ သည့် ခံစားမှုကို ဦးပဉ္စင်းက ယခုလို မိန့်သည်။

“ရှစ်နှစ်ကြာဆည်းပူးခဲ့တဲ့ နိုင်ငံရေးပညာတွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အစွမ်းအစတွေကို အစိုးရသိအောင်၊ ကမ္ဘာကြီးက သိအောင် ပြရတော့ မယ်ဆိုပြီးတော့ ဝမ်းသာသွားတယ်။ တအားကို ပျော်နေတာပေါ့။”

အခန်း (၃၀)

မြစ်ကြီးနားထောင်မှ လွတ်သည့်နေ့က ဦးပဉ္စင်း ဦးဝီရသူသည် မန္တလေးသို့ တန်းမပြန်လို။ မြစ်ဆုံသို့ သွားချင်သေးသည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့တွင်လည်း တစ်ညအိပ်လိုသေး၏။ လူမသိသူမသိဘဲ မပြန်လို။ သို့သော် ထောင်အာဏာပိုင်များက ခွင့်မပြု။ မနက် ၁၀ နာရီထွက်မည့် လေယာဉ်လက်မှတ် ဝယ်ထားပြီးပြီဟုဆိုကာ ကားပေါ်တင်ပြီး လေဆိပ်သို့ အတင်းပို့လေသည်။ တကယ်တမ်း တွင် လေယာဉ်သည် မြစ်ကြီးနားလေဆိပ်မှ မွန်းလွဲ ၁၂ နာရီခွဲမှ ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မြစ်ကြီးနားထောင်မှ လွတ်မြောက်လာသည့်အခါ မန္တလေးသို့ ချက်ချင်း မပြန်ဘဲ မြစ်ကြီးနားတွင် တစ်ညအိပ်ပြီးမှ ပြန်မည်ဆိုပါက “(မန္တလေး) တစ်မြို့လုံးက ကျုပ်ကို ကြိုကြမာ” ဟု ဦးဝီရသူက မိန့်ဆိုသည်။

မြစ်ကြီးနားထောင်မှ လွတ်လာသော ဆရာတော်အပါအဝင် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများကို မြစ်ကြီးနား NLD အဖွဲ့က လာကြိုသည်။ မြစ်ကြီးနား

လေဆိပ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ဦးပဉ္စင်းတို့ကို သီးသန့်နားနေဆောင်ထဲတွင် ထားသည်။ ဦးပဉ္စင်းတို့နားနေသည့် သီးသန့်နားနေဆောင်ထဲတွင် ထောင်မှ လွတ်မြောက်လာသည့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများရှိသလို ထောင်ပိုင်လေးနှင့် ထောင်မှူးတို့လည်း ရှိသည်။ လေဆိပ်မှ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတချို့ရှိသည်။

လေယာဉ်ထွက်မည်ဆိုသော မနက် ၁၀ နာရီကျော်အထိ လေယာဉ် ရောက်မလာသေးသောကြောင့် လေဆိပ်ရှိ နားနေဆောင်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ဆရာတော်ဦးဝီရသူအား ပွဲဦးထွက် အမှတ်တရအဖြစ် တရားဟောပေးရန် NLI အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက တောင်းဆိုသည်။ ထိုအခါ ဦးပဉ္စင်းက မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည် ပြည့်စုံပုံတို့ကို အစချီကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို ဟောသည်။ ပြီးလျှင် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးသည် မြတ်စွာဘုရားကဲ့သို့ ကျင့်ကြံရမည်ဟု ဆက်ကာဟော၏။

ဦးပဉ္စင်းက “ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ဟာ ဒါတွေနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။ ဦးဇင်းတို့က ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့ နောက်ကနေပြီးတော့ ဒီမိုကရေစီကို စစ်မှန်အောင်လုပ်ရမယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နဲ့ ပူးပေါင်းပြီးတော့ စစ်မှန်တဲ့ အထိရောက်အောင် တော်လှန်ရေးတွေလုပ်ရမယ်” ဟု ဟောကြားခဲ့သည်။

မွန်းလွဲ ၁၂ နာရီခွဲသည့်အခါမှာတော့ လွတ်မြောက်လာသည့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများနှင့်အတူ ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် မြစ်ကြီးနားမှ မန္တလေးသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်ကြွလာခဲ့တော့သည်။ ဆရာတော်သည် မြစ်ကြီးနား ထောင်မှ လွတ်သည်နှင့် မန္တလေးရှိ သူ၏တပည့်များနှင့် ဒကာ၊ ဒကာမများထံ ဖုန်းဆက်ကာ အကြောင်းကြားထားပြီး၏။

ထိုနေ့က မန္တလေးအကျဉ်းထောင်မှလည်း အကျဉ်းသားများ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ မြစ်ကြီးနားအကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်သည့်သတင်း ကြားသောအခါ ဆရာတော်၏ တပည့်၊ ဒကာ၊ ဒကာမတို့သည် မန္တလေးအကျဉ်းထောင်သို့ သွားနေရင်းကပင် တံတားဦး လေဆိပ်သို့ အပြေးရောက်လာကြတော့သည်။

အခန်း (၃၁)

တံတားဦးလေဆိပ် အဆောက်အအုံအတွင်းပိုင်းတွင် သံဃာတော်များက အပြည့်။ လေဆိပ်ခန်းမတစ်ခုလုံးသည် သင်္ကန်းအရောင်များနှင့် ရဲရဲတောက်ကာ နေ၏။ သူတို့၏ လက်ထဲတွင် သပြေပန်းခက်များ၊ နှင်းဆီပန်းများ ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ သံဃာတော် ၂၀၀ ကျော်သည် အလယ်တွင် လူသွားလမ်းလုပ်၍ တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားဖြင့် တန်းစီကာ မကြာမီ ဆင်းသက်လာမည့် လေယာဉ်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

သူတို့စောင့်ဆိုင်းနေသည့်လေယာဉ်တွင် အစိုးရ၏ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဖြင့် မြစ်ကြီးနားအကျဉ်းထောင်မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာမည့် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ လိုက်ပါလာမည်ဖြစ်သည်။ မွန်းလွဲ နှစ်နာရီအချိန်ခန့်မှာတော့ မြစ်ကြီးနားမှ ပျံသန်းသာသည့် လေယာဉ်သည် မန္တလေးလေဆိပ်သို့ ဆင်းသက်လာပါတော့သည်။

တံတားဦးလေဆိပ်သို့ ဆရာတော်ဦးဝီရသူ ရောက်လာသည်နှင့် စောင့်

ဆိုင်းနေကြသော သံဃာတော်တို့သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။ အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ဆရာတော် ဝင်လာသည့်အခါမှာတော့ သံဃာများက နှင်းဆီပန်းနှင့် သပြေပန်းခက်တို့ ကမ်းကာ ဆရာတော်အား ကြိုဆိုနှုတ်ဆက် ကြသည်။

ဆရာတော်သည် နှင်းဆီပန်းနှင့် သပြေပန်းခက်တို့ကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားလျက် လက်အုပ်ချီကာ သံဃာတော်များအား ပြန်လည်နှုတ်ဆက် ဂါရဝပြုသည်။ သင်္ကန်းမလဲသေးဘဲ ဖိုးသူတော်ဝတ်ရုံ အဖြူရောင်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားခြင်းကြောင့် သင်္ကန်းရောင် ရဲရဲတောက်နေသော သံဃာတော်များ ထဲတွင် အဖြူရောင်ဝတ်ရုံဝတ်ထားသည့် ဆရာတော် ဦးဝီရသူက ထင်ရှားကာ နေသည်။

သူသည် ဘယ်၊ ညာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကာ စောင့်ကြိုနေသော သံဃာတော်များကို အစွမ်းကုန်ပြုံးပြရင်း တစ်ဦးချင်းစီကို နှုတ်ဆက်၏။ နှုတ်ခမ်း ကို မစေ့တမ်း ပြုံးပြထားရခြင်းကြောင့် ဖြူဖွေးနေသော သွားများကလည်း အထင်းသားပေါ်နေသည်။ အုပ်ချီထားသော သူ့လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ရှေ့တိုး နောက်ငင်ပြုရင်း စောင့်ဆိုင်းနေသော သံဃာတော်များအား နှုတ်ဆက်နေသည်။

ဆရာတော်အား ပန်းသပြေပေး၍ ကြိုဆိုပြီးသွားသည့် သူတို့က ဆရာ တော်၏နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ပါလာကြသည်။ လေဆိပ်အဆောက်အအုံအပြင် ဘက်သို့ ရောက်သည့်အခါ အဖြူရောင်ဖိုးသူတော်ဝတ်ရုံကို လွမ်းခြုံထားသည့် ဦးဝီရသူနောက်တွင် သံဃာတော်များက အုပ်လိုက်ကြီး လိုက်ပါလာလေတော့ သည်။ အားလုံးသော မျက်နှာတို့တွင် အပြုံးများနှင့် ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

ထိုနေ့က တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံနှင့် မြင်ကွင်းကို ဆရာတော် ဦးဝီရသူက ယခုလို မိန့်ဆိုသည်။

“မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်မှာတော့ လေဆိပ်အထိ သွားကြိုတဲ့ သမိုင်း မရှိဘူး။ မစိုးရိမ်တိုက်မှာ စာဝါတွေ ပိတ်တယ်လို့ ထုံးစံမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဦးဇင်းလွတ်တဲ့နေ့က စာဝါတွေ ပိတ်တယ်။ မန္တလေးလေဆိပ်ကို (ဆွမ်း)အငတ်ခံ ပြီး လာကြိုကြတာ လေဆိပ်မှာ ရဲပန်းတောင်းခတ်သွားတယ်”

ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့် သူ၏ တပည့်သံဃာများ၊ ဒကာ၊ ဒကာမတို့

သည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် မော်တော်ယာဉ်များစီးကာ တံတားဦးလေဆိပ်မှ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်များက ရှေ့ဆုံးမှ သွားကြသည်။ မော်တော်ယာဉ်တန်းက နောက်မှ လိုက်၏။ ဦးဝီရသူစီးသည့် မော်တော်ယာဉ်နောက်မှ လိုက်ပါလာသည့် ဒိုင်နာကားများ၏ ခေါင်အမိုးပေါ်တွင် သံဃာများက အပြည့်။ ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ သံဃာတို့သည် သာသနာ့အလံများကို လွှင့်ထူကာ လိုက်ပါလာကြသည်။

မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်သစ် မုခ်ဦးရှေ့သို့အရောက်တွင် ကားတန်းကြီး သည် ရပ်တန့်သွားသည်။ ဦးဝီရသူသည် ကျောင်းတိုက်ထဲသို့ ကားဖြင့် တန်း၍ မဝင်။ မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီးဆိုလျှင် မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ဟောင်းသို့ ရောက် လျှင် သူ့ဆရာ၏ကျောင်းတိုက်ကို လက်အုပ်ချီကာ အရိအသေပြုတတ်သည်။ သို့ဖြင့်၍ ဦးဝီရသူသည်လည်း မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီးကို သတိရကာ မိခင် စာသင်တိုက်အဝင်တွင် အရိအသေပြုကာ နှုတ်ဆက်လိုသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်သည် မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်သစ်မုခ်ဦးရှေ့တွင် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဆရာသမားများကို အာရုံပြုလျက် မိခင်စာသင်တိုက်ကို ထိုင်၍ ရှိခိုးကန်တော့ခြင်းဖြင့် နှုတ်ဆက်လေသည်။

ပြီးလျှင် ကျောင်းတိုက်ထဲသို့ ခြေကျင်လျှောက်၍ ဝင်သည်။ လေဆိပ်သို့ လာမကြိုနိုင်သည့် သံဃာများကို ဆရာတော်က နှုတ်ဆက်၏။ ကျောင်းတိုက်တွင် ကျန်ခဲ့သည့် သံဃာများကလည်း ဆရာတော်ကို လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီး ကာ နှုတ်ဆက်ကြိုဆိုကြသည်။ ကျောင်းတိုက်ထဲသို့ ဝင်လာသည့် ဦးဝီရသူ၏ နောက်တွင် သံဃာအုပ်ကြီးက ကပ်၍ လိုက်ပါလာပြီး သာသနာ့အလံ ဝှေ့ယမ်းသူ ဝှေ့ယမ်း၊ လက်ခုပ်တီးသူက တီးနှင့် မစိုးရိမ်တိုက်သစ်တစ်ဝင်းလုံး ဆူညံကာ နေတော့သည်။

ဦးဝီရသူသည် သူ၏ကျောင်းဆောင်တွင် ခဏနားပြီးနောက် သံဃာများ ကို စုစည်းကာ သြဝါဒပေးရန် စီစဉ်သည်။ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ဝင်းအတွင်းရှိ လေးထပ်စာချကျောင်းဆောင်တွင် ဖြစ်၏။ ဆရာတော်မှ သြဝါဒပေးမည် ဆို သောအခါ စာချဆောင်ခန်းမကြီးအတွင်း သံဃာများ ပြည့်လျှံသွားသည်။ သံဃာဦးရေ တစ်ထောင်ကျော်မည်။

ခန်းမအတွင်းရှိ စင်မြင့်ပေါ်တွင် ဦးပွင့်ထိုင်ရန် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် စားပွဲခုံတစ်လုံး ချပေးထားသည်။ စားပွဲခုံပေါ်တွင် ရေဘူးနှင့် ရေခွက် တင်ထားသည်။ သာသနာ့အလံတစ်ခုကိုလည်း လွှင့်ထူထားသည်။ ခန်းမနေရာ မလုံလောက်သဖြင့် သံဃာတချို့က စင်မြင့်ပေါ်တွင် တက်ထိုင်ကြရသည်။

ဆရာတော်သည် ချပေးထားသည့် ထိုင်ခုံတွင် မထိုင်ဘဲ မတ်တတ်ရပ် အနေအထားဖြင့်ပင် ဩဝါဒပေးမည်ဖြစ်သည်။ နိဗ္ဗာန်ရောင်သင်္ကန်းများ ထိပ်ဆုံးတွင် အဖြူရောင်ဝတ်ထားသည့် ဆရာတော်က ထင်ရှားကာနေ၏။ ဆရာတော်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ကြာဖူးသဖွယ်လုပ်ကာ လက်အုပ်ချီထားသည်။ မိုက်ကိုအုပ်ချီထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကြားထဲ ညှပ်ကာထား၏။ ဆောင်းဘောက်မှ တစ်ဆင့် ဆရာတော် ဦးဝီရသူ၏ အသံထွက်လာသည့်အခါမှာတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်နေခြင်းများနှင့် တီးတိုးစကားသံများ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဆရာတော်၏အသံသည် ဖြည်းဖြည်းအေးအေးဖြင့် တစ်လုံးချင်း ထွက်လာသည်။

“ဆရာတော် အရှင်သူမြတ်တို့ ဘုရား၊ ဦးစွာ ဘုရားကန်တော့ပါမယ်၊ တရားကန်တော့ပါမယ်၊ သံဃာတော်ကို ကန်တော့ပါမယ်၊ ပြီးမှ တပည့်တော် ဩဝါဒပေးပါမယ်” ဟု အစချီကာ မိန့်ကြားလေသည်။

ပြီးလျှင် ဆရာတော်က ဦးဆောင်၍ ခန်းမအတွင်းရှိ သံဃာများအားလုံး နမောတဿသုံးကြိမ် ရွတ်ဆိုကြလေသည်။ နမောတဿသုံးကြိမ် ရွတ်ဆိုပြီးသည့်နောက် ဆရာတော်ဦးဝီရသူက ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတို့ကို ကန်တော့သည်။

ပြီးလျှင် သူက “တပည့်တော် သိက္ခာမချသေးပါဘူး။ အခုလို အဝတ်ဖြူနဲ့ တပည့်တော် ထောင်ထဲကအတိုင်း ဒီလိုပုံစံနဲ့ပဲ နေပါတယ်။ နွေရာသီဆိုရင် အင်္ကျီလက်ရှည်မဝတ်ပါဘူး။ အင်္ကျီလည်း မဝတ်ပါဘူး။ ဆောင်းဆိုရင်တော့ အခုလို အနွေးထည်အဖြူနဲ့ နေတယ်။ ထောင်က ထွက်တော့လည်း ဒီပုံစံနဲ့ထွက်ပါတယ်” ဟု မိန့်ဆိုပြီး သင်္ကန်းမဝတ်သေးဘဲ ဝတ်ရုံအဖြူဖြင့် နေနေရခြင်းအကြောင်းအရင်းကို အခုလို ဆက်လက်မိန့်ဆိုသည်။

“သင်္ကန်းမဝတ်ရသေးခြင်းရဲ့ အကြောင်းကတော့ နံပါတ်တစ် သံဃာ နာယကကို ခွင့်တင်ရဦးမှာမို့လို့ပါ။ နံပါတ်နှစ် တပည့်တော်တို့လို ထောင်ကျနေတဲ့

သံဃာတွေ သင်္ကန်းဝတ်ခွင့်ရအောင်လို့ တပည့်တော် တိုက်ပွဲဝင်ရဦးမှာ ဖြစ်လို့ပါ ဘုရား။ ဒီသင်္ကန်းကို မမြတ်နိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား။ သင်္ကန်းကို ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်အဝတ်နဲ့ အထပ်ထပ်ချုပ်ပြီးတော့ တပည့်တော်အခန်းထဲမှာ ထောင် အာဏာပိုင်တွေ မသိအောင် ခေါင်းခုအိပ်ပါတယ် ဘုရား။ အခုလည်း အဲဒီ သင်္ကန်း ပါလာပါတယ် ဘုရား” ဟု မိန့်ကြားသည်။

ဆရာတော်က ဆက်၍ “အရှင်ဘုရားတို့ကို ဒီလို စုံစုံညီညီနဲ့ဟောရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဘုရား။ လေဆိပ်လာကြိုတဲ့ သံဃာတွေကိုလည်း အင်မတန် အားရှိပါတယ်။ တိုက်ထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ သံဃာတော်တွေ သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုတာကိုလည်း အင်မတန်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုရား။ အဲဒါကြောင့် အရှင်ဘုရားတို့ ဝါဝါထိန်ထိန် မိန့်ခွန်းကို ကြိုက်သလား။ ရဲရဲတောက် မိန့်ခွန်းကို ကြိုက်သလား” ဟု ပြုံးရယ်လျက် မေးလေ၏။

ထိုအခါ ခန်းမထဲတွင်ရှိသော သံဃာတော်များက “ရဲရဲတောက်မိန့်ခွန်း ကို ကြိုက်ပါတယ် ဘုရား” ဟု သံပြိုင် ပြန်လည်ဖြေကြားလေသည်။

“ကောင်းပြီ” ဟု ဆိုပြီး စကားကို ခဏရပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် “ထေရဝါဒ သာသနာတော်ကြီးမှာ မစိုးရိမ်တိုက်သစ်ဟာ ခံတပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေရမယ်” ဟု အသံကို မြင့်၊ အံကိုကြိတ်ကာ မိန့်လေသည်။

“ရှေ့တန်းမှာ တိုက်စစ်မှူးတွေ မွေးထုတ်ပေးတဲ့ တပ်မဟာကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေရမယ်” ဟု အသံကို မြင့်ကာ ထပ်မံ မိန့်ဆို၏။

ပြီးလျှင် အသံကို ပြန်လည်နှိမ်ချလျက် “အလယ်တန်းမှာ ထောက်ပံ့ ရိက္ခာပို့နေတဲ့ ထောက်ပံ့ရေးတပ်ကြီး ဖြစ်နေရမယ်။ ထေရဝါဒသာသနာအတွက် ပါ ဘုရား။ ဒီလိုပဲ ၁၉၂၀ ခုနှစ်က မြန်မာပြည်ရဲ့ နိုင်ငံရေးမျက်စိကို စဖွင့်ပေး ခဲ့တဲ့ ဆရာတော် အရှင်ဥတ္တမ၊ ဦးဥတ္တမထုံးကို နှလုံးမူပြီးတော့ ဘုရားတပည့်တော် တို့ နိုင်ငံရေးလောကကို သံဃာတော်တွေက ဦးဆောင်ရပါမယ် ဘုရား” ဟု မိန့်ဆိုလေသည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရဲသူ၏ ဩဝါဒပေးခြင်း အဆုံးသတ်မှာတော့ “မြန်မာ့ နိုင်ငံရေးသမိုင်းမှာ ဝီရဲသူရဲ့ အခန်းကဏ္ဍ ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်ဆိုတာ အရှင်ဘုရားတို့ သိစေရမယ်” ဟု မိန့်ကြားကာ အခမ်းအနားကို အဆုံးသတ်လေ

သည်။ ထိုအခါ ဩဝါဒခံ သံဃာတော်များက လက်ခုပ်လက်ဝါး တဖြောင်း
ဖြောင်း တီးကြလေသည်။

မန္တလေးထောင်နှင့် မြစ်ကြီးနားထောင်တွင် ရှစ်နှစ်ကျော်ကြာ အကျဉ်း
ကျခံနေရပြီးသည့်နောက် မြစ်ကြီးနားမှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာပြီး ဆရာသမား၊
တပည့်သံဃာ၊ ဒကာ၊ ဒကာမများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခဲ့ရသည့် ခံစားမှုကို
ဦးဝီရသူက ယခုလို မိန့်ကြားသည်။

“အဲဒီနေ့က ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းသလဲဆိုရင် ၂၄ နာရီမှာ
နာရီဝက်ပဲ အိပ်လိုက်ရတယ်။ လာနှုတ်ဆက်တဲ့လူတွေ များလို့”

အခန်း (၃၂)

ဆရာတော်ဦးဝီရသူ ထောင်မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာသည့် အခါတွင် အပြင်လောက၌ ထူးခြားသည့်ပြောင်းလဲမှုတို့ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် လူတော်တော်များများတွင် ဟန်းဖုန်းများ ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခုမှာ စာနယ်ဇင်းသမားများဖြစ်သည်။ သတင်းသမားများပေါ်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရေးသားခွင့် ရနေကြတာကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

“ပြီးတော့ အင်တာနက်။ ဦးဇင်း လွတ်လာတာ လေဆိပ်ရှိသေးတယ်။ ဓာတ်ပုံတွေက ပြန်ကုန်ပြီ။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် သတင်းကြားတော့ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ် ကြည့်ပြီး ထိုင်စောင့်နေကြတာ။ ဘုန်းကြီး ပါ၊ မပါ ကြည့်ကြတာပေါ့။ ပါပြီဆိုကာမှ တစ်ကမ္ဘာလုံးက တပည့်တွေ ပျော်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ အင်တာနက်ကို တအားကြီးကို အံ့ဩသွားတာ” ဟု ဆရာတော်က ထောင်မှ ပြန်လွတ်မြောက်လာပြီးသည့်နောက် အပြင်တွင် ပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်နေသည့် အခြေအနေကို ပြောကြားသည်။

သို့သော် အကျဉ်းထောင်မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာသည့်အခါတွင် ဆရာတော်အား မည်သည့် ဂျာနယ်၊ မီဒီယာမှ လာရောက်မေးမြန်းခြင်း မရှိဟု ဦးဝီရသူက မိန့်ဆိုသည်။ သတင်းမီဒီယာသမားအများစုသည် နိုင်ငံရေးသမားများ ထံတွင်သာ အာရုံကျနေကြသည် ဟုဆို၏။ ထို့ကြောင့် မြစ်ကြီးနားမှ လေယာဉ် အတူစီးကာ ပြန်လာကြသည့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများသာ အင်တာဗျူးခံရ သဖြင့် မန္တလေးလေဆိပ်တွင် ကျန်နေခဲ့ရပြီး သူတစ်ပါးတည်းသာ ကျောင်းတိုက် သို့ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆရာတော်က ဆိုသည်။

ယင်းသို့ဖြစ်ရခြင်းကို ဦးဝီရသူက “မန္တလေးစာနယ်ဇင်းတွေ (ဦးဇင်း ကို) အကုန်သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးဇင်းက ဦးစားပေးအဆင့်မရှိဘူး။ သူတို့က နိုင်ငံရေးသမားတွေကိုပဲ ဦးစားပေးတာ။ ကျုပ်က ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ အစွန်း ရောက်ပြီပေါ့ဗျာ။ အဲဒါကြောင့် သူတို့က ဟီးရိုးတစ်ယောက်လို အသိအမှတ်မပြု ဘူးပေါ့ဗျာ”ဟု မိန့်ဆိုလေသည်။

သို့သော် ဆရာတော်သည် မြစ်ကြီးနားထောင်မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက် လာသည်နှင့် သင်္ကန်းမဝတ်သေးဘဲ ဖိုးသူတော်ဝတ်ရုံဖြင့်သာ နေသည်။ အကြောင်းမှာ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ထောင်ထဲတွင် ကျန်ခဲ့သော သံဃာတော်များ သင်္ကန်းဝတ်ရန် ဖိုးသူတော်ကမိပိန်းလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆရာတော်က မိန့် ဆိုသည်။

ထောင်ထဲတွင် ကျန်ခဲ့သည့်သံဃာများ သင်္ကန်းမဝတ်ရလျှင် နိုင်ငံရေး သမားများ ထောင်ထဲမှ မလွတ်လျှင် “ကျုပ်မဝတ်ဘူး”ဟု သင်္ခိဋ္ဌာန် ချထား လေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်မှ ဆရာတော်ယူလာသည့် သင်္ကန်းကို လေဆိပ်တွင် မဝတ်ဘဲ ဖိုးသူတော်ဝတ်ရုံဖြင့်သာ နေခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒီလိုနေမှ စာနယ်ဇင်းသမားတွေ တုန်လှုပ်သွားတာပေါ့။ ရုပ်သံဌာန တွေ ဆက်သွယ်လာကြတယ်။ အင်တာဗျူးကြတယ်။ စာနယ်ဇင်းသမားတွေ ဒီကို(မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်)ရောက်လာတယ်။ နောက်တစ်ရက်ဆိုရင် ကျုပ်မှာ မနားရတော့ဘူး”ဟု သင်္ကန်းမဝတ်သည့် ကမိပိန်းလုပ်မှ မီဒီယာများ အာရုံစိုက် လာသည်ကို ဦးဝီရသူက ရှင်းပြသည်။

မီဒီယာများကလည်း ဦးပဋ္ဌင်းထံလာရောက်ပြီး “ဘယ်အချိန် သင်္ကန်း

ပြန်ဝတ်မလဲ” ဟု မေးမြန်းကြသည်။ ထိုအခါ ဦးပွင့်က “ဦးဇင်း ထောင်ထဲမှာ ဒီလိုနေခဲ့ရတယ်။ အခုလည်း(ထောင်ထဲက) သံဃာတွေ ဒီလိုပဲနေရတယ်ဆိုတာ ကမ္ဘာကြီးက သိတဲ့နေ့၊ ကမ္ဘာကြီးက သိလောက်ပြီလို့ ယူဆတဲ့နေ့ ကျုပ် သင်္ကန်းပြန်ဝတ်မယ်” ဟု ပြန်လည်ဖြေကြားသည်။

သို့သော် ဆရာတော်ဦးပီရသူကို ဖိုးသူတော်ဝတ်ရုံအဖြူဖြင့် ဟိုအခမ်း အနား၊ ဒီအခမ်းအနားတက်နေခြင်းနှင့် ယင်းဝတ်ရုံ ဝတ်ဆင်ထားခြင်းကို ဆရာ သမားများက ပြိုင်ပြိုင်လာသည်။ ထို့အတူ ဒကာ၊ ဒကာမများကလည်း ဖိုးသူတော် ဝတ်ရုံကို ချွတ်စေချင်နေသည်။ သင်္ကန်းဖြင့်သာ မြင်လိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်က “နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်အရုံးပေးလိုက်တာပေါ့” ဟု ဆိုသည်။

သို့ဖြင့်၍ ဇန်နဝါရီ ၁၃ ရက် ထောင်မှလွတ်မြောက်ပြီး ၂၂ ရက်အထိ ၉ ရက်ကြာ ဖိုးသူတော်ဝတ်ရုံဖြင့် နေပြီးသည့်အခါမှာတော့ ဆရာတော်သည် ရဟန်းခံကာ သင်္ကန်းပြန်ဝတ်သည်။

ယင်းသို့ သင်္ကန်းပြန်ဝတ်လိုက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော် ဦးပီရသူက “တော်တော်ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်တော့ သိသွားကြတယ်။ ရည်ရွယ် တာတော့ အဲဒီထက်မကဘူး။ နိုင်ငံရေးသမားတွေ လွတ်ရင် လွတ်၊ မလွတ်ရင် ထောင်ထဲမှာရှိတဲ့ သံဃာတွေကို သင်္ကန်းဝတ်ခွင့် ပေးရမယ်။ ကျုပ်က အဲဒီအထိ ရည်ရွယ်တာ။ အဲဒီအထိ မရောက်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သတင်းကို ကမ္ဘာကြီး က သိသွားပြီ။ ကျုပ်တို့သံဃာတွေ ထောင်ထဲမှာ ဒီလိုဒုက္ခရောက်တယ်။ ဒီလိုနေရတယ်ဆိုတာ ကမ္ဘာကြီးသိသွားရင် ကျုပ်ကျေနပ်တယ်” ဟု မိန့်ဆိုသည်။

အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လာသည့်အခါတွင် ဦးပီရသူသည် သူ၏တပည့်များအား စာချရန် အခက်အခဲများစွာရှိခဲ့သည်။ သူကိုင်နေကျဖြစ် သည့် စာအုပ်များကို ထောက်လှမ်းရေးက သူ့အခန်းအား ဝင်ရှင်းသည့်အခါတွင် တွေ့သမျှသိမ်းဆည်းသွားခြင်းကြောင့် ကိုးကားစရာ စာအုပ်များ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ သည်။ ထို့ကြောင့် တပည့်သံဃာများအား စာဝါပြန်ချသည့်အခါတွင် ရာခိုင်နှုန်း ပြည့်နားလည်အောင် ပြန်မချနိုင်တော့။ သူနှင့် စာပေကျမ်းဂန် ဝေးသွားခြင်း ကြောင့်လည်း ယခုဖြစ်သွားရခြင်းဖြစ်၏။

“ပထမဆုံး(စာဝါ)ချတဲ့ ပွဲဦးထွက်လေးတွေကတော့ အားရချင်မှ

အားရမှာပေါ့လေ။ အခုတော့ အဆင်ပြေသွားပြီ။ အဘိဓမ္မာကို ပြန်လေ့လာ ရတာပေါ့” ဟု ရှစ်နှစ်ကျော်ကြာ ကင်းကွာခဲ့သော စာဝါကို ပြန်ချရာတွင် လိုအပ်ချက်တချို့ ရှိခဲ့ပုံကို ဆရာတော်က မိန့်ဆိုသည်။

ထောင်မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာသည့်နောက်တွင် ညအိပ်ရာဝင် သည့်အခါ၌ပင် အဆင်မပြေဟု ဆရာတော်က မိန့်သည်။ ထောင်ထဲတွင် ခေါင်းအုံးဖြင့် အိပ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ အိပ်ရာခင်း၊ စောင်တို့ကို ခေါင်းအုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ ချက်ချင်းမသိသာသော်လည်း နှစ်ပေါင်းကြာလာသည့်အခါ ခေါင်းအုံးရသည့် အိပ်ရာခင်းနှင့် စောင်တို့က မာကျောလာတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယခု ခေါင်းအုံးဖြင့် ပြန်အိပ်ရသည့်အခါတွင် ခေါင်းအုံးက အလွန်ပျော့ပြီး အလွန်မှ နူးညံ့နေသလို ခံစားနေရသည်။ ဆရာတော်သည် နာရီဝက်ခန့်အိပ်လိုက်ရုံဖြင့် နှစ်ရေးလောက် အိပ်ရေးရနေတတ်သည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါတိုင်းလည်း ခေါင်းအုံးနှင့် သူက တခြားစီဖြစ်နေတတ်သည်။

“မခံနိုင်ဘူး။ တအားကောင်းလွန်းလို့ ခေါင်းအုံးကို ဖယ်ဖယ်ထုတ် တယ်။ မအိပ်တတ်ဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့မှ အိပ်တတ်သွားတာ” ဟု အပြင်ပြန် ထွက်လာခဲ့ရာတွင် အိပ်ရာဝင်သည့်အခါပင် အခက်အခဲဖြစ်ရသည်ကို ဆရာတော် က မိန့်ဆိုသည်။

အခန်း (၃၃)

အမျိုးသားရေးတရားများဟောကြားခြင်းကြောင့် အကျဉ်းကျခဲ့သည့် ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် ထောင်မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာပြီး နောက် အမျိုးသားရေးတရားများကို မဟောကြားတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ ထောင်ကျသည်အထိ ဟောကြားခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ သူ့စိတ်ထဲတွင် တာဝန်ကျေပြီဟု ယူဆမိသည်။

သို့သော် ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်း ဖွင့်လှစ်ခြင်း၊ စာကြည့်တိုက်များ ဖွင့်လှစ်ခြင်းနှင့် အမျိုးသားရေးကို ဥပဒေဘောင်ထဲမှ ကာကွယ်နိုင်ရန် အမျိုးစောင့် ဥပဒေကဲ့သို့သော ဥပဒေများ ပြဋ္ဌာန်းနိုင်ရန် ကြိုးစားခြင်းစသည့် လက်တွေ့အလုပ်များကိုသာ လုပ်ဆောင်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ ထို့အပြင် တစ်ဖက်တွင်လည်း ဆရာတော်သည် နိုင်ငံရေးတရားများကိုသာ ဟောကြားလိုတော့သည်။

ထို့ကြောင့် အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လာပြီးသည့်နောက်တွင် မန္တလေးမြို့၌ အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်တို့ အပါအဝင် အခြားသော ဘာသာဝင်များဖြင့် ဘာသာပေါင်းစုံ ငြိမ်းချမ်းရေးပွဲများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံရေးတရားများ

ဟောကြားခဲ့သည်။ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်(NLD)၏ အခမ်းအနားများသို့ တက်ရောက်ကာ နိုင်ငံရေးတရားများ ဟောကြားခဲ့သည်။

မြို့များ၊ ကျေးရွာများသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း NLD အဖွဲ့ဝင် များက ဆရာတော်ကို ပင့်ဖိတ်ကာ ဩဝါဒခံယူကြသည်။ ဆရာတော်ကလည်း သူ၏ နိုင်ငံရေးအမြင်များကို ချပြသည်။ NLD ၏ အားနည်းချက်နှင့် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာတွေကို ထောက်ပြသည်။ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးတွင် ထားရှိရမည့် ယုံကြည်ချက်၊ ရပ်တည်ချက်၊ ခံယူချက် စိတ်ထားများကို ဟောကြားခဲ့သည်။

“ကျုပ်က NLD ရဲ့ ဖူးဖူးမှုတ်ခံထားရတာ။ မန္တလေးဆိုလည်း ဒီ အတိုင်းပဲ။ နိုင်ငံရေးအခမ်းအနားတွေဆိုရင် ကျုပ်မပါရင် မပြီးသလောက်ပဲ” ဟု ဆရာတော်က မိန့်ဆိုသည်။

ထိုစဉ်အချိန်က မန္တလေးမြို့ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်သစ်ရှိ ဆရာတော် ဦးဝီရသူနေသည့် ကျောင်းဆောင်၌ပင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂဖွဲ့စည်းခြင်း ကိစ္စရပ် တို့ကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသေးသည်။ ဒကာ၊ ဒကာမတချို့က အမျိုးသားရေးတရား များ ဟောကြားပေးရန် ပင့်ဖိတ်ကြသေးသည်။ သို့သော် ဆရာတော်က လက်မခံ။ နိုင်ငံရေးတရားများသာ ဟောကြားပေးသည်။

မြစ်ကြီးနားထောင်မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာပြီးသည့်နောက် ပလ္လင် ပေါ်တွင် ပထမဆုံးပြန်လည်ဟောကြားသည့် တရားပွဲမှာ ရမည်းသင်းမြို့တွင် ဟောကြားခဲ့သည့် တရားပွဲဖြစ်သည်။ ပထမဆုံးပြန်ဟောရသည့် တရားပွဲဖြစ် သောကြောင့် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ၏ ဒကာ၊ ဒကာမများနှင့် ဆရာတော်အား မြင်ဖူးချင်သူ အများအပြားလာရောက်ကြသဖြင့် တရားနာပရိသတ်က အထူးစည် ကားသည်။

“တာဘက်တို့၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါတို့အပေါ် ပထမဆုံးလမ်းလျှောက်ရ တာ အဲဒီအကြိမ်ပဲ။ စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းတာပေါ့ဗျာ။ ပန်းတွေ၊ ပလ္လင်တွေ ပြင် ထားတာ မွှေးကြိုင်နေတာပဲ။ ထောင်ထဲ ဒီလိုဘယ်နေရမလဲ။ အဲဒါ ဝမ်းနည်း ပက်လက်နဲ့ ကျုပ်ခံစားရတာတွေ ထည့်ဟောတော့ လူတွေ ငိုကြွတ်ယ်” ဟု ပထမဆုံး ပြန်လည်ဟောကြားခဲ့ရသည့် တရားပွဲတွင် ခံစားရသည့် ခံစားမှုကို ဦးဝီရသူက ပြန်လည်မိန့်ကြားခဲ့သည်။

ပထမဆုံး ပြန်လည်ဟောကြားရသည့် တရားဟောကြားရမှုအပေါ် ဆရာတော်က ယခုလို မှတ်ချက်ပေး မိန့်ဆိုသည်။

“စပီ(Speed)က တအားလေးသွားတယ်။ အာလေးလျှာလေးဖြစ် သွားတယ်။ စကားတစ်လုံးနဲ့ တစ်လုံး အရှိန်တော်တော်ယူပြီး ဟောရတယ်။ ဟိုအရင်တုန်းက စက်သေနတ်ပစ်သလိုမျိုး မဟောနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့် ဆိုတာလည်း (ဦးဇင်းမှာ) အဖြေမရှိဘူး။”

သို့သော် တရားနာပရိသတ်ကတော့ အတော်ကွာခြားသွားတာကို ဆရာတော် သတိပြုမိသည်။ ယခင်က တရားပွဲမဏ္ဍပ်များ ငှားရမ်းမည့် သူ မရှိ။ ယခုတွင် ငှားရမ်းမည့်သူက ပေါ်သည်။ ယခင်က တရားပွဲတွင် လျှပ်စစ်မီး လာဆင်ပေးမည့်သူ မရှိ။ ယခုတွင် ပရဟိတအဖွဲ့များက လုပ်ပေးကြသည်။ တရားပွဲတွင် လိုအပ်သည့် ဖျာ၊ ကော်ဇော၊ အသံချဲ့စက်၊ ဟွန်း စသည်တို့ကို လိုသလောက်ငှားရမ်းနိုင်သည်။ စက်ပစ္စည်းများလည်း ပိုမိုကောင်းမွန်လာသည်။

ယင်းသို့ မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းကို ဦးဝီရသူက “ပြောရရင် ငရဲပြည်က နေ လှူပြည်ကို ပြန်ရောက်လာသလိုပဲ။ အကုန်လုံးက အထူးအဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေတာပေါ့” ဟု မိန့်ဆိုသည်။

အခန်း (၃၄)

ဆရာတော်ဦးဝီရသူက သူ့အနေဖြင့် နိုင်ငံရေးတရားများဟောခြင်း၊ နိုင်ငံရေးသမားများနှင့် ပေါင်းသင်းခြင်းသည် အာဏာလိုချင်လို့ မဟုတ်။ နာမည်ကြီးချင်လို့ မဟုတ်။ ဆုတံဆိပ်များလည်း လိုချင်လို့မဟုတ်။ နိုင်ငံရေးသမားနှင့်ပေါင်းပြီး နိုင်ငံရေးလုပ်ခြင်းမှာ တစ်မျိုးသားလုံး လုံခြုံစေရန်ဖြစ်သည်ဟု ဦးဝီရသူက မိန့်ဆိုသည်။

သို့သော် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ၂၀၁၂ ဇွန် နောက်ပိုင်း ရခိုင်ပြည်နယ် အရေးအခင်း ဖြစ်လာသည့်အခါမှာတော့ ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် အမျိုးသားရေး တရားများကို ပြန်လည်ဟောကြားခဲ့သည်။ တကယ်တမ်း နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ ရခိုင်ပြည်နယ်အရေးအခင်း ဖြစ်လာသည့်အခါတွင် မည်သည့်နိုင်ငံရေးပါတီ၊ မည်သည့်နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းမှ အားကိုးမရဟု ဆရာတော် ဦးဝီရသူက တွေးမိသည်။

ယင်းသို့ဖြစ်ခဲ့ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာတော်ဦးဝီရသူက “အဲဒီမှာ ကျုပ် မြန်မာ့နိုင်ငံရေးလောကရဲ့ အခြေအနေမှန်ကို သိသွားတယ်” ဟု မိန့်ဆို

သည်။ ပြီးလျှင် “ဟာ... ငါတို့နိုင်ငံကြီး ဒီလိုဆိုရင်တော့ လူမျိုးပျောက်၊ ဘာသာပျောက် ဖြစ်ရချည်ရဲ့” ဟုလည်း တွေးပူမိသည်။

“အဲဒီကနေစပြီးတော့ နိုင်ငံရေးနဲ့ မပတ်သက်တော့ဘူး။ လုံးဝကို မပတ်သက်တော့ဘူး” ဟု ဦးဝီရသူက မိန့်ကြားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်သည် ရန်ကုန်မြို့၊ ဆယ်မိုင်ကုန်း၌ ဟောကြား သည့်တရားပွဲတွင် ‘အမျိုးသားရေး ပေါ့ပေါ့မတွေးနဲ့’ ဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အမျိုးသားရေးတရားကို စတင်ဟောကြားခဲ့သည်။ ထိုတရားပွဲတွင် နိုင်ငံရေး ပါတီများ၊ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းများ၏ လိုအပ်ချက်များကို ထောက်ပြဝေဖန်သည်။ အမျိုးသားရေးပေါ့ပေါ့တွေးလို့မရ။ အမျိုးသားရေးပေါ့ပေါ့တွေးလျှင် တစ်နိုင်ငံလုံး သာသနာ့ကွယ်သည်အထိ ရောက်သွားလိမ့်မည်ဟုဆိုကာ ပွဲဦးထွက် တရားဟော လေသည်။

“လူတွေ ပူးပူးမှုတ်ထားတဲ့ ဒေါ်စုနဲ့ မင်းကိုနိုင်ကို ကျုပ်က အဲဒါနဲ့ စကိုင်တာ။ အဲဒီမှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ဒေါ်စုလိုလားသူ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမိုကရေစီလိုလားသူ မဟုတ်ဘူး။ စစ်တပ်လိုလားသူ။ စစ်အာဏာရှင်လိုလားသူ။ အဲဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဦးဇင်းကို ပုံဖော်လိုက်တာ။ အဓိကကတော့ နိုင်ငံရေးသမား တွေကြောင့်ပဲ” ဟု ဆရာတော်ဦးဝီရသူက မိန့်ဆိုသည်။

ပြီးလျှင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ တွေးမိသည်က နိုင်ငံရေးအလုပ်ကို လုပ် ချင်သူသည် ပေါများလှသည်။ သို့သော် အမျိုးသားရေးသမား မရှိ။ နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားသည့် ဘုန်းကြီးများက ပေါသည်။ သို့သော် အမျိုးသားရေး စိတ်ဝင် စားသည့် ဘုန်းကြီးမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဦးဝီရသူက အမျိုးသားရေးပဲ လုပ်တော့ မည်ဟုတွေးပြီး ခွဲထွက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူက သူနှင့် ရင်းနှီးသည့် နိုင်ငံရေးသမားများကို ရခိုင်အရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် ရိုဟင်ဂျာ မရှိကြောင်း၊ ဘင်္ဂါလီ များက ရခိုင်တိုင်းရင်းသားများကို အတုံးအရုံးသတ်နေခြင်းများကို ရှုတ်ချကြောင်း၊ ရခိုင်သူရခိုင်သားများအပေါ် စာနာကြောင်း စသဖြင့် အဖွဲ့အစည်းကို ကိုယ်စားပြု ပြီး ကြေညာချက်ထုတ်ပေးရန် အကြိမ်ကြိမ်တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ သို့သော် မီဒီယာက မေးမှသာ တစ်ဦးချင်းစီက ဖြေကြပြီ အဖွဲ့အစည်းကိုယ်စားပြု၍ မည်သည့်

ထုတ်ပြန်ချက်မှ မထုတ်ပြန်ခဲ့ဟု ဦးစီရသူက ဆိုသည်။

ထို့ထက်ဆိုးသည်က ပြည်သူများအားကိုးသည့် နိုင်ငံရေးပါတီကြီး ကိုယ်တိုင်က ရခိုင်ပြည်သူများအပေါ် ယနေ့အချိန်အထိ နှစ်သိမ့်စကားတောင် မပြောခဲ့ဘူးဟု ဆရာတော်က မိန့်ဆိုသည်။

“အဲဒီကတည်းက သူတို့ကို အထင်ကြီးခဲ့တာတွေ၊ လေးစားခဲ့တာတွေ စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်က နိုင်ငံရေးသမားဆို ဘယ်သူမှ အထင်မကြီးတော့ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မလေးစားတော့ဘူး။ သို့သော်လည်းပဲ ကိုယ့်အလုပ်တော့ ကိုယ်လုပ်နေတာပေါ့။ သူတို့ကိုတော့ မတိုက်ခိုက်ပါဘူး” ဟု ဦးစီရသူက မိန့်ကြားသည်။

အခန်း (၃၅)

ယင်းနောက်ပိုင်းတွင် ဆရာတော်သည် ယခင်ကလို အမျိုးသားရေး တရားများကို ဆက်တိုက်ဆိုသလို ဟောပြောခဲ့သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်များနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာများကို တရားပွဲများတွင် ထည့်သွင်းဟောကြားသလို မီဒီယာမှတစ်ဆင့်လည်း မကြာခဏဆိုသလို ရေးသားပြောကြားခဲ့သည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် အမျိုးသားရေးလှုပ်ရှားမှုများ ဆောင်ရွက်သည့် အဖွဲ့ဖြစ်သော ၉၆၉ လို အဖွဲ့များ၏ လှုပ်ရှားမှုသည်လည်း မြန်မာပြည်အနှံ့ ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။ ယင်းမှတစ်ဆင့် မ·ဘ·သ ဟု လူသိများသည့် အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့များလည်း မြန်မာပြည်အနှံ့ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် မ·ဘ·သ အဖွဲ့တွင် အထက်မြန်မာပြည်၏ ဦးဆောင်ဆရာတော်တစ်ပါး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် မြန်မာပြည်သူများကြားထဲတွင် အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးဆိုသည့် အယူအဆအပေါ် တစ်နည်းအားဖြင့် အမျိုး

သားရေးဝါဒအပေါ် သဘောထားကွဲလွဲမှုများ ရှိခဲ့ကြသည်။ ထောက်ခံသူများ ဘက်မှကြည့်လျှင် အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအသိ သည် ပြည်သူများကြား ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် နိုးကြားခဲ့ပြီး အမျိုးစောင့်ဥပဒေ ကဲ့သို့သော ဥပဒေများပြဋ္ဌာန်းနိုင်မှုအပေါ် အောင်မြင်မှုအဖြစ် ရှုမြင်ကြသည်။

မထောက်ခံသူများဘက်မှ ကြည့်လျှင် အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့များ၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် လူမျိုးနှင့် ဘာသာ မတူသူများကြား ပဋိပက္ခ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်နေသည်ဟု ရှုမြင်သလို အမျိုး စောင့်ဥပဒေများနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ယင်းဥပဒေသည် လူ့အခွင့်အရေးချိုးဖောက်မှုများရှိသည့် ဥပဒေတစ်ခုအဖြစ် ရှုမြင်ကြသည်။

နိုင်ငံတကာ ဘာသာရေးလွတ်လပ်ခွင့်ဆိုင်ရာ အမေရိကန်ကော်မရှင်က အမျိုးစောင့်ဥပဒေများသည် နိုင်ငံအတွင်း ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်သည့်သူများ၊ အထူး သဖြင့် ဘာသာကူးပြောင်းခွင့်နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခွင့်များကို ခွဲခြားမှုတွေ ဖြစ်စေသလို နိုင်ငံတကာ၏ ဘာသာရေးလွတ်လပ်ခွင့် သတ်မှတ်ချက်တွေကို ချိုးဖောက်ရာ ရောက်နေသည်ဟု ဝေဖန်ရှုတ်ချခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံရှိ အရပ်ဘက်လူမှုအဖွဲ့အစည်း ၉၀ ကျော်ကလည်း အမျိုး စောင့်ဥပဒေကို လက်မှတ်ထိုးကန့်ကွက်ခဲ့ခြင်းများလည်း ရှိ (မေလထုတ် အမှတ်စဉ် ၂၃ မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိသည့် မဘာသကို ဆန်းစစ်ခြင်း မျက်နှာပုံးဆောင်းပါးတွင် ဖော်ပြပြီးဖြစ်)သည်။

ထို့အပြင် နိုင်ငံရေးရှုထောင့်မှ ချဉ်းကပ်သူများကလည်း ၉၆၉ နှင့် မ.ဘ.သ.အဖွဲ့တို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို နောက်ကွယ်မှ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုက ကြိုးကိုင်နေခြင်းဖြစ်ပြီး ဆူပူအုံကြွမှုများ ဖြစ်ပေါ်စေခြင်းဖြင့် နိုင်ငံရေး အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ချင်သည်ဆိုပါက ယင်းအဖွဲ့ကို အသုံးချသွားနိုင်သည်ဆို သော အယူအဆများလည်း ရှိကြသည်။

တချို့ကလည်း မ.ဘ.သ.၏ ရည်ရွယ်ချက်များကို နှစ်သက်သဘော ကျထောက်ခံသည့်တိုင် အစွလာမ်ဘာသာဝင်များနှင့်ပတ်သက်၍ အမုန်းစကား ပြောဆိုခြင်း၊ အစွလာမ်ဘာသာဝင်များနှင့် ဆက်နွှယ်နေသည့် အဖွဲ့အစည်း၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များအား တစ်နည်းနည်းဖြင့် ထိုးနှက်ခြင်း စသည့်လုပ်ရပ်များကို မကြိုက်

ကြသည့်သူများလည်း ရှိသည်။

ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေးဆန်သည့် အရေးအခင်းများ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးသည့်နောက် ဘင်္ဂါလီနှင့် ရခိုင်တိုင်းရင်းသားများကြား တင်းမာမှုများ ရှိလာခဲ့သည်။ ယင်းတင်းမာမှုသဘောထားသည် မြန်မာပြည်အနှံ့တွင်ရှိသော အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်တချို့နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တချို့အကြားသို့လည်း ကူးစက် လာခဲ့သည်။

ရခိုင်ပဋိပက္ခဖြစ်ပြီးသည့်နောက်မှာတော့ မိတ္ထီလာမြို့တွင် အစ္စလာမ် ဘာသာဝင်နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ကြား လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေးဆန်သည့် ပဋိပက္ခ တစ်ခု ထပ်မံဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ယင်းတွင် လူတချို့သေဆုံးသည်အထိပင်ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီးနှင့် ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ ဒေသတချို့တွင်လည်း ပြဿနာ တချို့ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ရှိ မြို့နယ်တချို့၌ပင် တင်းမာမှုတို့ဖြစ်ခဲ့၏။ မန္တလေးမြို့ တွင်လည်း အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်တစ်ဦးနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦး သေဆုံးခဲ့သည် အထိ ပဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

ယင်းဖြစ်စဉ်တိုင်းတွင် ပဋိပက္ခကို စတင်သူမှာ မည်သူဖြစ်သည်ကို ပဟောဠိဆန်စွာ မေးခွန်းထုတ်ကြသည်။ တစ်ဦး၊ တစ်ဖွဲ့က တမင်ဖန်တီးနေ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝေဖန်ပြောဆိုကြသည်။ သတင်းစာနှင့် ဂျာနယ်များတွင် ဒေသခံ၊ မြို့ခံ မဟုတ်သော လူများက ပဋိပက္ခတွင် ပါဝင်ကြသည်ဟု ဆိုကြ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ယင်းဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်ပွားသည်ဆိုပါက မြန်မာအစိုးရ၏ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းမှုအပေါ် ဝေဖန်ထောက်ပြခြင်းများရှိသလို ၉၆၉ နှင့် မ.ဘ.သ အဖွဲ့ကို မထောက်ခံသည့်သူများကတော့ ယင်းအဖွဲ့များကြောင့်ဟု လက်ညှိုးထိုး ပြစ်တင်သူများကလည်း မနည်း။ အထူးသဖြင့် ဆရာတော် ဦးဝီရသူကို ပြေးမြင် ကြသည်။ ဆရာတော်ကို အစွန်းရောက်ဘုန်းကြီးဟု အမည်တပ်ကြသည်။

Justice Trustအဖွဲ့မှ ၂၀၁၅၊ မတ် ၌ ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် အစီရင်ခံစာတွင် ရခိုင်၊ မိတ္ထီလာ၊ လားရှိုးနှင့် မန္တလေးမြို့တို့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အကြမ်းဖက်မှု များသည် ၉၆၉ ခေါင်းဆောင် ဦးဝီရသူက မွတ်စလင်မုန်းတီးရေးတရားများ ဟောကြား၍ဖြစ်စေ၊ လူမှုမီဒီယာမှတစ်ဆင့် လှုံ့ဆော်ခြင်းဖြစ်စေ တိုက်ရိုက်ပါဝင် ပတ်သက်ခဲ့သည်ဟုပင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြသည်။

ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် ရိုဟင်ဂျာ မရှိဟု သမ္မတဦးသိန်းစိန်က ပြောကြားထားသည်။ ‘ရိုဟင်ဂျာ’ဆိုသည့် အသုံးအနှုန်းကို သုံးစွဲနေခြင်းကိုပင် ရခိုင်တိုင်းရင်းသားများကလည်း အပြင်းအထန်ကန့်ကွက်ထားသည်။ ယင်းအခြေအနေတွင် ကုလသမဂ္ဂသို့ မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာ လူ့အခွင့်အရေး အစီရင်ခံစာတင်သွင်းသူ မစ္စရန်ဟီလီက ရခိုင်ပြည်နယ်ရှိ ဘင်္ဂါလီများကို ရိုဟင်ဂျာဟု သုံးစွဲခဲ့သဖြင့် သူ့ကို ဦးဝီရသူက အခမ်းအနားတစ်ခုတွင် ပြည့်တန်ဆာအဖြစ်သာ သတ်မှတ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။

မစ္စရန်ဟီလီအပေါ် ဦးဝီရသူက ယင်းသို့ ခိုင်းနှိုင်းလိုက်ခြင်းကို ထောက်ခံသူများရှိသလို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သံဃာတော်တစ်ပါးအနေဖြင့် ထိုစကားလုံးကို မသုံးနှုန်းသင့်ကြောင်း(ထိုသို့ မဆဲသင့်ကြောင်း)နှင့် ဆရာတော်ဦးဝီရသူကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များပေါ် တခြားဘာသာများမှ အထင်အမြင်လွဲမှားသွားစေနိုင်သည်ဟုသော ဝေဖန်ပြောဆိုမှုများ ရှိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ဦးဝီရသူကို အစွန်းရောက်ဘုန်းကြီးအဖြစ် မြန်မာပြည်တွင်သာမက ကမ္ဘာကပါ ရှုမြင်ကြသူများက မနည်း။ တခြားတစ်ဖက်တွင်လည်း ထောက်ခံသူများက ဆရာတော်ကို အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး အာဇာနည်တစ်ဦးအဖြစ် ရှုမြင်ကြသည်။

တကယ်တော့ ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် ရဟန်းဘဝတွင် ဆရာတော်အရှင်ဆေကိန္ဒနှင့် ဆရာတော်အရှင်ဆန္ဒာဓိကတို့ကို အားကျသည်။ သူတို့လိုဖြစ်ချင်ခဲ့သည်။ သို့သော် “သူတို့ကို အားကျပေမယ့် ကိုယ်လုပ်နေရတာက လူကြမ်းဘဝဖြစ်နေတယ်။ မင်းသားဖြစ်ချင်ပေမယ့် လူကြမ်းအဆင့်နဲ့တင် ပြီးသွားတယ်” ဟု ဦးဝီရသူက သူ့ကိုယ်သူ မှတ်ချက်ပေးသည်။

အခန်း (၃၆)

မြန်မာနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲ လုပ်ချင်သည့်အခါ ဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံရေးကို အာရုံလွှဲချင်သည့်အခါတွင် ဖြစ်စေ လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေးပဋိပက္ခတို့ကို ဖန်တီးတတ်ကြသည်။ ဘာသာရေးကို အခြေခံ၍ နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲများလည်း မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ယင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဗြိတိန်နိုင်ငံ London School of Economics တွင် ဧည့်ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သူ၊ မြန်မာ့နိုင်ငံရေး အခင်းအကျင်း၊ လူ့အခွင့်အရေး၊ တိုင်းရင်းသားရေးရာတို့ကို ဝေဖန်သုံးသပ်သူတစ်ဦးအဖြစ် လူသိများသည့် ဒေါက်တာဇာနည်က ပြည်သူ့အပေါ် စေတနာမမှန်သည့် မရိုးသားသော အစိုးရတိုင်းသည် ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေးခံစားမှု၊ အမြင်မကြည်လင်မှု စသည်တို့ဖြင့် နိုင်ငံရေးအမြတ်ထုတ်လေ့ရှိသည်မှာ ယခင်ကိုလိုနီခေတ်ကတည်းက ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ဂျပန်လက်နက်ချပြီး အင်္ဂလိပ်ပြန်ဝင်လာသည့်အခါတွင် ကိုလိုနီအစိုးရ

သည် ဖဆပလပေါ်ပြုလာဖြစ်လာပြီး တိုးတက်သည့် နိုင်ငံရေးအင်အားစုကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာသည့်အခါ ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေး ပဋိပက္ခများဖြစ်အောင် ဖန်တီးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ပြည်သူလူထုကို ဘာသာ ရေးနှင့် နိုင်ငံရေး လုံးဝခွဲထားဖို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြောသလို အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီတို့၏ နိုင်ငံရေး ကမောက်ကမ မသမာလုပ်သည့်လုပ်ရပ်များကိုလည်း မြောင်ဖွင့်ချခဲ့ခြင်း များအား သူ၏ မိန့်ခွန်းဟောင်းများတွင် ပြန်လည်ဖတ်ရှု သင်ခန်းစာ ရနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

“လက်ရှိ မြန်မာပြည်မှာ မဘသ (အမျိုးဘာသာသာသနာစောင့် ရှောက်ရေးအဖွဲ့) နဲ့ (ဦး)သိန်းစိန်အစိုးရ နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရှိကတည်းက စားကွက် ကလည်း ပြည်သူအပေါ်၊ တိုင်းပြည်အပေါ် စေတနာမမှန်တဲ့ ကိုလိုနီအာဏာ ပိုင်တွေ လုပ်ခဲ့တာနဲ့ အတူတူလိုပဲ” ဟု ဒေါက်တာဇနည်က ပြောသည်။

ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းဦးဆောင်သော တော်လှန်ရေးအစိုးရ တက်လာသည့် ၁၉၆၂-မှစ၍ လူမျိုးရေး အခြေခံသည့် ပေါ်လစီ၊ ဗျူဟာတွေကို ရှေ့တန်းတင် လာသဖြင့် တိုင်းရင်းသားများနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးရနိုင်မှု အလှမ်းဝေးခဲ့သည်။ ထို့အပြင် အမြင်ကျဉ်းမြောင်းသည့် လူမျိုးရေးဝါဒီသမားများ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ တပ်မတော်အတွင်း အစ္စလာမ်ဘာသာ၊ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တို့ကို ထုတ်ပယ်ခြင်း၊ ရာထူးမပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု သူက ဆိုသည်။

“ဘာသာမတူ၊ အယူမတူတဲ့ အဖွဲ့အစည်း၊ ဘာသာရေးအသိုင်းအဝိုင်း ကြားမှာ ပြဿနာတွေ ပိုကြီးလာတာ အနှစ် ၅၀ ကျော်ခဲ့ပြီ”

ယင်းသို့ဖြစ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဦးနေဝင်း၊ ဦးစောမောင်၊ ဦးသန်းရွှေနှင့် အခုခေတ် ဦးသိန်းစိန် စသဖြင့် ခေတ်အဆက်ဆက်ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဒေါက်တာဇနည်က ဆိုသည်။

“နိုင်ငံရေးအမြင်ရှိတဲ့ လူတချို့ကလွဲရင် ပြည်သူကလည်း မျက်မှန်စိမ်း တွေ အတပ်ခံနေရတယ်” ဟု မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးတွင် လူမျိုးရေး၊ ဘာသာ ရေးကိစ္စများ ရောထွေးနေတတ်ပြီး အစိုးရကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒါကို နိုင်ငံရေး လက်နက်တစ်ခုအဖြစ် အသုံးချတတ်သည့်အကြောင်းကို ဒေါက်တာဇနည်က

ဆက်စပ်ပြောဆိုသွားသည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးဖြစ်စဉ်တို့တွင် ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေးကိစ္စတို့သည် ဆက်စပ်၍နေတတ်ပြီး နိုင်ငံရေးကို အာရုံလွှဲလိုသည့်အခါတွင် လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးပြောင်းလဲမှုကို မလုပ်လိုသည့်အခါတွင်လည်းကောင်း ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေးကို အသုံးပြုတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ရှိ နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲတွင် အမျိုးသားရေးဝါဒီတို့၏ အခန်းကဏ္ဍ ရှေ့တန်းရောက်လာခြင်းသည် နိုင်ငံရေးအတွက် အသုံးပြုရခြင်းလားဆိုသည့် သုံးသပ်မှုများရှိသည်။

ယင်းသုံးသပ်ဝေဖန်မှုကို ဆရာတော်ထံ လျှောက်ထားမေးမြန်းကြည့်သည်။ ဆရာတော်ဦးဝီရသူက ဘာသာရေးပဋိပက္ခကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံရေးပြောင်းလဲသွားခြင်းမျိုး မရှိဘူးဟုဆိုသည်။ ဖဆပလ အာဏာအသိမ်းခံရခြင်း၊ ဦးနေဝင်း အိမ်စောင့်အစိုးရတက်လာခြင်းနှင့် မဆလပါတီ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းတို့သည် ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေးပဋိပက္ခကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းလောဟု ဆရာတော်က မေးခွန်းထုတ်သည်။ အလားတူ စစ်အာဏာရှင် နဝတ၊ နအဖ အစိုးရတို့ တက်လာခြင်းသည်လည်း လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေးပဋိပက္ခကြောင့်လားဟု ဆိုသည်။

ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေးပဋိပက္ခတို့သည်လည်း အခုမှဖြစ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ လွတ်လပ်ရေးမရခင် အင်္ဂလိပ်လက်ထက်၊ ဦးနေဝင်းလက်ထက်၊ စစ်အစိုးရလက်ထက်တို့တွင်လည်း ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့်...

“ဘာသာရေးပဋိပက္ခတွေကို အကြောင်းပြုပြီး အာဏာသိမ်းမယ်ဆိုတာတွေ၊ ဒီအစိုးရသက်တမ်းရှည်မယ်ဆိုတာတွေ ကျုပ်လက်ခံဘူး။ အဲဒါတွေက ဝေဖန်လေကန်နိုင်ငံရေးသမားတွေရဲ့ ခေါက်ရိုးကျိုးနေတဲ့ အကျင့်ဟောင်းကြီးတစ်ခု၊ ဉာဉ်ဟောင်းကြီးတစ်ခု။ အဲဒါကြောင့် ဦးဇင်းလုံးဝလက်မခံဘူး” ဟုဆိုသည်။

ဦးသိန်းစိန်ဦးဆောင်သည့် အစိုးရအဖွဲ့သည်လည်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးကို လိုလားကြသော်လည်း ယခင်က အကျင့်ဆိုး၊ ဉာဉ်ဆိုးများကို ယခုအချိန်အထိ မဖျောက်ဖျက်နိုင်သေးသည့် အခြေအနေများကိုလည်း လေ့လာတွေ့ရှိရသည်ဟုဆိုသည်။ လက်ရှိ အစိုးရကိုယ်တိုင်သည်ပင် နိုင်ငံတကာ၏ဖိအားကြောင့်

ဘာသာရေးပဋိပက္ခများ ဖြစ်ပွားမည်ကို လုံးဝလက်မခံဟုဆိုသည်။

“နိုင်ငံရေးသမားတွေက ဒါကို ထဲထဲဝင်ဝင် ခြေခြေမြစ်မြစ် မသိ၊ မလေ့လာဘဲနဲ့ ဝိုင်းစွပ်စွဲနေကြတာ”ဟု တုံ့ပြန်မိန့်ဆိုသည်။

ဆက်၍ “ကျုပ်တို့ကိုင်တွယ်ရတဲ့ ပြဿနာမှန်သမျှ အဓိကရုဏ်း မဖြစ်ဘူး။ အစိုးရအကိုင်အတွယ်ညှို့လို့၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ ဝင်ခွင့်မရလို့သာ အဓိ ကရုဏ်းဖြစ်တာ။ မုဒိမ်းအမှုကြောင့်သာ အဓိကရုဏ်းဖြစ်ရရင် မန္တလေးကြေမ္မ နေပြီ”ဟု မန္တလေးတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေးဆန်သည့် ပဋိပက္ခနှင့် မန္တလေးမဘာသာအဖွဲ့မှ ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပေးခဲ့သည့် မုဒိမ်းအမှုများ ကို ရည်ညွှန်း၍ ဆရာတော်ဦးဝီရသူက မိန့်ကြားသွားသည်။

အခန်း (၃၇)

လက်ရှိ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲများ ဖြစ်လာသည့်အခါ တစ်ဖက်တွင်လည်း ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေးဆန်သည့် ပဋိပက္ခများလည်း ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ယင်းသို့ဖြစ်လာခြင်းသည် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ပိုင်း၌ နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲ မလုပ်လိုသူများက ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေး ပဋိပက္ခများကို တမင်ဖန်တီးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဝေဖန်သုံးသပ်ကြသည်။

အထူးသဖြင့် ရခိုင်ပြည်နယ်နှင့် မိတ္ထီလာတို့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ပဋိပက္ခတို့ကို အစိုးရ၏ ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးအောင်သောင်းက နောက်ကွယ်မှ ဖန်တီးခဲ့သည်ဟု စွပ်စွဲဝေဖန်ခြင်းများပင် ရှိခဲ့သည်။

ဦးအောင်သောင်းသည် ယခင်စစ်အစိုးရလက်ထက်တွင် စက်မှု(၁) ဝန်ကြီးဌာန၏ ဝန်ကြီးဖြစ်သလို ၂၀၁၀ နောက်ပိုင်း အစိုးရအပြောင်းအလဲ လုပ်ခဲ့သည့်အခါတွင်လည်း တောင်သာမြို့နယ် ပြည်သူ့လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်၊ ပြည်ထောင်စုကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးပါတီ၏ ဗဟိုအတိုင်ပင်ခံတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုပြင် ဦးအောင်သောင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေနှင့်လည်း အလွန်ရင်းနှီးသူတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု နိုင်ငံရေးသုံးသပ်သူများက ဆိုကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည် ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေးဆန်သည့် ပဋိပက္ခတို့၏ နောက်ကွယ်တွင် ဦးအောင်သောင်း ပါဝင်ပတ်သက်နေသည်ဟု ဝေဖန်ရခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းတစ်ရပ်မှာ ရခိုင်ပဋိပက္ခမဖြစ်ပွားမီ အမျိုးသား ရေးဝါဒီဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်သည့် ဆရာတော် ဦးဝီရသူနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း ကလည်း အဓိက ဝေဖန်ထောက်ပြစရာ အချက်တစ်ခုဖြစ်သည်။

အလားတူ ဆရာတော်ဦးဝီရသူကိုလည်း ယင်းပဋိပက္ခတို့၏ နောက် ကွယ်တွင် ပါဝင်ပတ်သက်နေသည်။ သူသည် အစိုးရ၏ ဘက်တော်သားတစ်ဦး ဖြစ်သလို အစိုးရစေခိုင်းသမျှကို ကြိုးဆွဲရာ ကနေရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ် လည်း ရှုမြင်သုံးသပ်ကြသည်။

သို့သော် အမျိုးသားရေးတရားများ ဟောကြားသဖြင့် အကျဉ်းထောင် တွင် ရှစ်နှစ်ကျော်ကြာ အထိန်းအသိမ်းခံခဲ့ရသည့် ဆရာတော် ဦးဝီရသူ ပြန်လည် လွတ်မြောက်လာပြီး ငါးလအကြာတွင် ဦးအောင်သောင်းက မည်သည့်ရည်ရွယ် ချက်ဖြင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သနည်း၊ မည်သည့်အကြောင်းအရာများ ဆွေးနွေးခဲ့ ကြသနည်း။

ဦးအောင်သောင်းနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာတော်ဦးဝီရသူ အား မေးမြန်းခဲ့သည်။ ဆရာတော်က ဦးအောင်သောင်းနှင့် တွေ့ဆုံရာ၌ သံဃာ တော်များ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မိဒီယာများရှေ့တွင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တွေ့ဆုံဆွေး နွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဦးဝီရသူက မိန့်သည်။

ဆွေးနွေးခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများမှာလည်း နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား များ လွတ်ပေးရေးကိစ္စနှင့် နိုင်ငံရေးအကြောင်းများသာဖြစ်ပြီး ဆွေးနွေးနေချိန်တွင် လည်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တင်းမာမှုများရှိခဲ့သည်ဟု ဆရာတော် ဦးဝီရသူက မိန့်သည်။

သို့သော် ယင်းတွေ့ဆုံမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးအောင်သောင်းကလည်း မိဒီယာတွင် ဖြေရှင်းနေရသလို ဦးပဉ္စင်းကိုယ်တိုင်လည်း မိဒီယာများတွင် မကြာ ခဏဆိုသလို ဖြေရှင်းမှုများ လုပ်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်နှစ်ကြာပြီးသည့်

အခါမှာတော့ အားလုံးလေ့လာနိုင်ရန်အတွက် ဆရာတော်က ထိုတွေ့ဆုံမှု မှတ်တမ်းခွေအား ဦးအောင်သောင်းကို အားနာနာဖြင့် အင်တာနက်တင်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

“အစတုန်းကတော့ ဦးဇင်း မတင်ဘူး။ လူတွေ လက်ညှိုးထိုးတာကို ဦးဇင်း ငုံ့ခံတယ်။ ငုံ့ခံခြင်းရဲ့ အကြောင်းက ဦးအောင်သောင်းကို အားနာလို။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ရှေ့ပိုင်းမှာ ပြောတဲ့အချက်အလက်တွေက ဦးအောင် သောင်းကို ထိခိုက်နိုင်တယ်။ နောက်ပြီး ဒီလိုဆွေးနွေးတာကြီးကို ဖွင့်ချလိုက် တယ်ဆိုရင် နောက်ဆို ဦးဇင်းအနား ဘယ်သူမှ ကပ်ရဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး” ဟု ဆရာတော်က မိန့်သည်။

ဆရာတော်သည် အဆိုပါမှတ်တမ်းခွေကို သူ၏တရားပွဲများတွင်လည်း ဖြန့်ဝေခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ (အဆိုပါ မှတ်တမ်းဖိုင်ကို <https://www.youtube.com/watch?v=zePqBnKekoM> တွင် ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုနိုင်သည်)

“အဲဒီတော့ ဦးဇင်းနဲ့ ဦးအောင်သောင်းနဲ့ ရှင်းတယ်။ ဦးအောင်သောင်း ဆီက ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မယူဘူး။ သူ့လာတုန်းက သင်္ကန်းခြင်းတစ်ခြင်းကပ် တယ်။ အဲဒါ လူသိရှင်ကြား သတင်းထုတ်ပြန်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ဦးဇင်းနောက် မှာ ဦးအောင်သောင်းရှိတယ်ဆိုတာရယ်၊ ဦးဇင်းကို ဦးအောင်သောင်းက အခုလို လျှောက်ထားလို့၊ အကြံပြုလို့ ကြီးကိုင်ဖို့ လုပ်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဦးဝီရသူက ရှင်းပြသည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူက အဆိုပါတွေ့ဆုံမှု မှတ်တမ်းခွေကို ကျွန်တော့်အား ပေးလိုက်သည်။ ယင်းမှတ်တမ်းခွေကို ဖွင့်ကြည့်သည့်အခါ သင်္ကန်းခြင်း ကပ်ခဲ့ခြင်းမှလွဲ၍ သူတို့နှစ်ဦးကြား မည်သည့် အပေးအယူမှ မလုပ်ခဲ့ကြသလို ဆရာတော်နှင့် ဦးအောင်သောင်းသည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိပုံလည်း မရ။ ဦးအောင်သောင်းက အကြောင်းအရာ မည်မည်ရရမရှိဘဲ လာတွေ့သည့် သဘောမျိုးတွေ့ရသည်။

ဆရာတော် ဦးဝီရသူသည် ဦးအောင်သောင်းကို ၂၀၁၂၊ မေ ၂၉ ရက်တွင် မန္တလေးမြို့ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ဝင်းအတွင်းရှိသော သူ၏ ဓမ္မသဟာယ ကျောင်းတွင် လက်ခံတွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာတော်က ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်သည်။ သူ့အရှေ့တွင် ရေခဲခဲတံဘူးနှင့် တစ်ရှူးဘူးတင်ထားသော စားပွဲခုံတစ်လုံးရှိသည်။ ပြီးလျှင် ဦးအောင်သောင်းက တစ်ယောက်ထိုင်စာ ဆိုဖာအခင်းငယ်တစ်ခုပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေသည်။ သူ၏နောက်တွင် သူနှင့်အတူပါလာသည့် လူကိုး ယောက်ခန့်က ဝိုင်းကာထိုင်နေကြ၏။ ထိုသူတို့၏ နောက်တွင် သံဃာငါးပါးခန့် နှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်သူတချို့ ရှိသည်။

ဦးအောင်သောင်းသည် ဆရာတော်ကို ဦးစွာဂါရဝပြုပြီးသည့်နောက် “အရှင်ဘုရား၊ ကျန်းမာ ချမ်းသာပြီးတော့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဘုရား။ ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး။ အရှင်ဘုရား မေးစရာရှိရင် မေးပါ ဟဲ...ဟဲ... ဟဲ...ဟဲ” ဟု နှစ်ဦးစလုံး ‘ဟဲ’ လိုက်ကာ စကားကို အစချီလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ဦးပီရသူက “ပထမအဆင့်ကတော့ ဦးဇင်းတို့ အထဲမှာ ရှိနေစဉ်တန်းက နိုင်ငံတော်ကောင်စီအနေနဲ့ ဒကာကြီးတို့ လွတ်မြောက် ဖို့လုပ်ပေးတာ၊ ကြိုးစားပေးတာ အသိအမှတ်လည်း ပြုတယ်။ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။ ဦးဇင်းတို့ ဒီပြန်ရောက်တဲ့အခါ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒကာကြီးတို့ နဝကမ္မအလှူငွေလည်း ရပါတယ်” ဟု မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပြည်ထောင်စု ကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်ဖွံ့ဖြိုးရေးပါတီက အကျဉ်းထောင်မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာ သည့်သံဃာတစ်ပါးစီကို ကျပ်တစ်သိန်း အလှူငွေပေးခဲ့ခြင်းကို ရည်ရွယ်၍ ပြန်လည်မိန့်ကြားသည်။

“ကုသိုလ်လည်းရပါတယ် ဘုရား၊ ဝမ်းလည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ အခြေအနေမှန်ကိုလည်း တပည့်တော် တော်တော်သိပါတယ်။ သိတဲ့အတွက် တပည့်တော် အဲဒါလေးလုပ်ပေးတာပါ။ လှူတာ၊ တန်းတာပါ။ တပည့်တော်တို့ ကတော့ ထောင်ရယ်၊ ဘာရယ်၊ ညာရယ် မဟုတ်ဘူး။ တပည့်တော်တို့ကတော့ ကြည်ညိုသင့်တဲ့၊ ကိုးကွယ်သင့်တဲ့ ဆရာတော်၊ သံဃာတော်အနေအဖြစ်နဲ့ပဲ သဘောထားပါတယ်” ဟု ဦးအောင်သောင်းက ပြန်လျှောက်ထားသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်က ဆက်၍ “ဒုတိယအဆင့်အနေနဲ့ကတော့ မြစ်ဆုံ ကိစ္စက စပြီးတော့ ဒကာကြီးတို့အစိုးရ၊ သမ္မတဦးသိန်းစိန်အစိုးရ ဆောင်ရွက်ချက် တွေအပေါ်မှာ နှစ်ထောင်းအားရရှိပါတယ်။ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကို ထောက်ခံမှုပြု

ပါတယ်။ ဒီလမ်းကြောင်းကိုလည်း မဆုတ်မနစ်တမ်း ဒီမိုကရေစီစံ မညီမချင်း၊ ဒီမိုကရေစီ မပြည့်ဝမချင်း၊ မရင့်ကျက်မချင်း လျှောက်လှမ်းဖို့ ဦးစင်းတို့ အထူးကို ဆန္ဒပြုပါတယ်” ဟု ဆိုသည်။

“အဲဒါကလည်း အရှင်ဘုရား ဒီအတိုင်းပဲသွားမှာပါ။ ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်းလည်း တပည့်တော်တို့လည်း ဆန္ဒရှိပါတယ်။ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ဖို့လည်း အစီအစဉ်မရှိပါဘူး။ တပည့်တော်ကို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်နိုင်စရာအကြောင်းတွေကိုလည်း အချိန်မီ ဟန့်တားပိတ်ဆို့ တားဆီးပြီးတော့မှ ဒီအရှိန်ရအောင်၊ ဒီမိုကရေစီ အမြစ်တွယ်သွားအောင်၊ ခိုင်မာသွားအောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ပါပဲ” ဟု နောက်ပြန်မလှည့်သည့်အကြောင်းကို ဦးအောင်သောင်းက ဆရာတော်အား ရှင်းပြသည်။

ဦးအောင်သောင်းသည် ဆရာတော်ကို ကြည့်လိုက် သူ့ရှေ့ရှိ စားပွဲခုံကို စိုက်ကြည့်လိုက်ဖြင့် စကားများကို ဆက်တိုက်ပြောသွားသည်။ သူ စကားပြောနေသည်မှာ အိပ်မေ့ချခံထားရသူတစ်ဦးက မေးသမျှကို တတွတ်တွတ်ပြောပြနေသလိုပင်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ရှေ့နောက် ယိမ်းထိုးကာ နေ၏။ အငြိမ်မနေ။ အစိုးရ၏ ဒီမိုကရေစီအပြောင်းအလဲသည် မယိမ်းမယိုင်ဘဲ ရှေ့သို့သာ ဆက်လက်ခရီးဆက်မည့်အကြောင်းကို ဆရာတော်အား ရှင်းပြနေသည်။

ပြည်သူ့ဆန္ဒသည် အဓိကဖြစ်သောကြောင့် ပြည်သူ့ဆန္ဒကို လေးစားရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြည်သူ့ဆန္ဒကို တည်မြဲရှင်သန်အောင် ကြိုးစားရမည်ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ရှင်းပြသည်။ မိမိတို့ပါတီနှင့် အစိုးရကပါ အပြောင်းအလဲကို နောက်ကြောင်းမပြန်ဘဲ ဒီအတိုင်းသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်ဟု ဦးအောင်သောင်းက ဆိုသည်။

ပြီးလျှင် သူက “အာဏာသိမ်းတာတို့၊ တပ်မတော်အစိုးရလုပ်တာတို့ တပည့်တော်တို့က စိတ်ကို မဝင်စားဘူး။ အားလည်း မပေးဘူး။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို မရောက်အောင် အကောင်းဆုံးကြိုးစားမှာပါ” ဟု ဆက်ကာပြောသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်ဦးဝီရသူက “အခုလိုကြားရတာ အင်မတန်ဝမ်းမြောက်ပါတယ်။ ဦးစင်းလည်း သာဓုခေါ်ပါတယ်” ဟု မိန့်ဆို၏။

“ရအောင်လုပ်မှာ အရှင်ဘုရား။ ရအောင် အရှင်ဘုရားတို့ရဲ့ အားကို

လည်း ယူမှာပါပဲ”

“စိတ်ချပါ။ စိတ်ချပါ”

“အရှင်ဘုရားတို့ရဲ့ အကြံဉာဏ်တွေ၊ ဆုံးမဩဝါဒတွေကိုလည်း ယူမှာပဲ။ မယူလို့လည်း မရဘူး”

“စိတ်ချပါ။ စိတ်ချပါ”

“သမိုင်းနဲ့ချီးတော့လည်း သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်တို့ရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ယူစမြဲပါ။ တိုင်းပြည်တည်ဆောက်တာတို့၊ ငြိမ်းချမ်းရေး တည်ဆောက်တာတို့ကျတော့ သံဃာတွေရဲ့ စွမ်းအားက အများကြီးပါပါတယ်။ သံဃာရဲ့ အကူအညီတွေလည်း အများကြီးပါပါတယ်။ သံဃာနဲ့ ဒကာ၊ ဒကာနဲ့ အစိုးရဆိုတာ လုံးဝကို ခွဲလို့မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့က နောက်ပိုင်းတည်ဆောက်တဲ့အခါမှာ သံဃာအား၊ ပြည်သူ့အားကို ယူမှာပါ” ဟု ရှေ့ဆက်မည့် နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်တွင် ဆရာတော်ဦးဝိရာဇာ၏ အကူအညီကို ယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ထည့်သွင်းပြောကြားသွားသည်။

ဆရာတော်သည် ထိုင်ခုံပေါ်မှနေ၍ ဦးအောင်သောင်းပြောသမျှကို စိုက်ကြည့်နားထောင်ကာ တစ်ချက်တစ်ချက် ခေါင်းညိတ်ပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ဦးအောင်သောင်းပြောနေသည်ကို မကြား၍လား မသိ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှေ့သို့ တိုးကာ နားစွင့်သည်။ ဦးအောင်သောင်း ပြောပြီးသွားသောအခါ ဆရာတော်က...

“နောက်တစ်ဆင့်ပြောချင်တာက ဦးဇင်း မြစ်ကြီးနားမှာနေတုန်းက ဒကာကြီးရဲ့ ပြောစကားကို သဘောကျပါတယ်။ ဒီအစိုးရသက်တမ်း မကုန်ခင်မှာ ထာဝရငြိမ်းချမ်းရေးကို အရယူသွားမယ်ဆိုတဲ့ ဒကာကြီးရဲ့ သန့်ဋ္ဌာန်။ အဲဒီအစည်းအဝေးစကားကို ဆောင်းပါးလေးရေးဖူးပါဘယ်”

“အဲဒီ ငြိမ်းချမ်းရေးလည်း ထာဝရငြိမ်းချမ်းရေးအစစ်အမှန်ဖြစ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ဆောင်သွားပေးဖို့ တိုက်တွန်းလိုတယ်။ ဦးဇင်းတို့က ဘယ်ဘက်ကနေ ဘယ်လိုကူညီရမလဲ။ ကြိုက်တဲ့အကူအညီကို ပြောပါ။ အဲဒီငြိမ်းချမ်းရေးကို အလုပ်လုပ်ပေးဖို့ အသင့်ပါ” ဟု ဆက်ကာ မိန့်သည်။

သူတို့အနေနှင့် ငြိမ်ချမ်းရေးရဖို့ ကြိုးပမ်းနေပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးမရပါက

ဒီမိုကရေစီကို ကောင်းမွန်စွာ ကျင့်သုံးနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု သည်လည်း အကန့်အသတ်သာ ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်းကို ဦးအောင်သောင်းက ဆက်၍ ရှင်းပြသည်။

ထို့ပြင် ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးနေပုံ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲများတွင် တွေ့ကြုံရသည့်အခက်အခဲနှင့် သူ ပါဝင်ပတ်သက်မှုတို့ကို ရှင်းပြသည်။ ပြီးလျှင် ယခုအခါ ဇနီးဖြစ်သူ၏ ကျန်းမာရေးနှင့် အသက်ကြီးလာသည့်အတွက်ကြောင့် ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲများတွင် မပါဝင်နိုင်တော့ဘဲ ပါတီကိစ္စနှင့် လွှတ်တော်ကိစ္စ တွေသာ လုပ်နေသည့်အကြောင်းနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ စင်ကာပူသို့ ၂၈ ကြိမ်မြောက် အဖြစ် သွားရောက် ဆေးကုသမှုခံယူရမည့်အကြောင်းတို့ကို ဆက်ပြောသွားသည်။

လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့များ ငြိမ်းချမ်းရေးရရှိပါက အနာဂတ်တွင် သူတို့၏ ဘဝအာမခံချက်နှင့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးရာတွင် ထည့်သွင်းဆွေးနွေးလျှင် မည်သို့ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော် မေးသည်။

“ပေးမှာပဲ။ တပည့်တော်တို့က အာမခံတယ်။ ဘာမှမပူနဲ့၊ ဥစ္စာစီးပွား၊ ရာထူးစည်းစိမ်အတွက် မပူပါနဲ့၊ အာမခံတယ်။ ဒါတွေလည်း ပြောပြီးသား။ သူတို့လည်း သိပါတယ်။ သို့သော်လည်း သူတို့မှာ ပြင်စရာ၊ ဆင်စရာတွေ ရှိမယ်ထင်ပါတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာဆိုတော့ ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေ ရွှေရဦးမယ်၊ ပြောင်းရဦးမယ်၊ ခွဲရဦးမယ်၊ ပိုရဦးမယ်၊ ရောင်းရဦးမယ်၊ အကြွေးတွေ တောင်းရဦး မယ် စသဖြင့် ဘာညာပေါ့လေ”

“အဲဒါတွေကတော့ နောက်ဆုံးအဆင့်ပေါ့ ဒကာကြီးရယ်။ နှစ်ဘယ် လောက်ကြာကြာ သူတို့လုပ်လုပ် အဓိကနံပါတ်တစ်ကတော့ အပစ်အခတ်ရပ်စဲပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကြည်ဖြူနေပြီဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးဇင်းတို့က ကျေနပ်ရမှာပဲလေ။ နောက်ပိုင်း အရွှေ့အပြောင်း မြို့ထဲအထိဝင်တာ၊ ဘာညာကတော့ တဖြည်းဖြည်းမှ လုပ်ယူရမှာပေါ့”

“ဦးဇင်းဖြစ်စေချင်တာက ဒကာကြီး စောစောက ပြောသလိုပဲ တော ထဲမှာနေတာက သူတို့အတွက် လုံခြုံမှုရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မငြိမ်းချမ်းဘူး။ ပြည်သူ့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ သူတို့ဘဝဟာ ဘယ်လောက်အထိအောင် ငြိမ်းချမ်းလဲဆိုတဲ့ အသိလေးရသွားအောင် ဦးဇင်းတို့က ဆွယ်ဖို့ကောင်းတယ်။

ပြည်သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်အောင် ဆွယ်ဖို့ကောင်းတယ်” ဟု ဆရာတော်က မိန့်သည်။
ထိုအခါ ဦးအောင်သောင်းက ထိုသို့လုပ်ပေးသည့်အကြောင်းကို ပြန်
လည်လျှောက်ထားသည်။

ဓမ္မသဟာယကျောင်းဆောင်တွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့် ဦးအောင်
သောင်းတို့၏ စကားသံများကိုသာ ကြားနေရသည်။ ကျန်သူအားလုံးက သူတို့
နှစ်ဦး၏ စကားသံများကို နားထောင်နေကြ၏။ ကျောင်းဆောင်အတွင်း လူ
၁၄ ယောက်ခန့် ရှိလာပြီး သံဃာမှာလည်း ၁၀ ပါးခန့် ဖြစ်လာသည်။ တချို့
က ကျောင်းဆောင်အဝင်ပေါက်တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ ချောင်းကြည့်နေသလို
လုပ်နေသည်။

နံရံဘေးတွင် ကပ်ထားသည့် မတ်တတ်ရပ်ပန်ကာတစ်ခုက ကျောင်း
ဆောင်အတွင်းရှိ လူများကို အအေးဓာတ်ရစေရန် ဘယ်၊ ညာလှည့်ကာ တာဝန်ကို
အစွမ်းကုန်ထမ်းဆောင်နေ၏။ ပန်ကာလေကြောင့် ဗီရိုတွင် ချိတ်ထားသည့်
ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ဓာတ်ပုံပါ ပြက္ခဒိန်က လှုပ်ရှားကာနေပြီး ဆရာတော်
ဦးဝီရသူနှင့် ဦးအောင်သောင်းတို့၏ ပြောစကားများကို နားထောင်နေသလိုပင်။

ဦးဝီရသူက “စောစောက ဒကာကြီးပြောသလိုပဲ ဦးဇင်းတို့ရဲ့ အားကို
ယူမယ်၊ အကူအညီယူမယ်ဆိုတော့။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း တရားဝင်ဖြစ်
အောင်၊ ဦးဇင်းကိုက အမျိုးသားရေးဝါဒ၊ အမျိုးသားရေးဝါဒဆိုတော့ အမျိုးသား
အကျိုးစီးပွားအတွက်ဆိုလို့ရှိရင် မွတ်စလင်နဲ့လည်းပူးပေါင်းပြီး လုပ်လို့ရတယ်။
ဟုတ်ပြီနော်။ ဒကာကြီးတို့နဲ့တင် မဟုတ်ပါဘူး။ မွတ်စလင်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းလုပ်မှ
အမျိုးသားအကျိုးစီးပွား ဖြစ်ထွန်းနိုင်မယ်ဆိုရင် ဦးဇင်းတို့က မွတ်စလင်တွေနဲ့
ပေါင်းပြီး လုပ်လို့ရတယ်” ဟု မိန့်ဆိုပြီး ဆက်၍..

“အမုန်းခံ၊ အမိုက်ခံမှ ပြည်သူ့ကောင်းစားမယ်ဆိုလို့ရှိရင်လည်း
ဦးဇင်းတို့က NLD ပါတီကို ဝေဖန်ဖို့လည်း မခဲယဉ်းပါဘူး။ ဦးဇင်းကို မုန်း
ရင် မုန်းပါစေ။ ပြည်သူက မုန်းရင် မုန်းပါလေ့စေ။ ဒါပေမဲ့ ပြည်သူလူထု
ကောင်းစားဖို့ ဦးဇင်းတို့ အမုန်းခံပြီး လုပ်သွားမှာပါ။ အဲဒီတော့ ချစ်သူဟာကွက်
ကို ဦးဇင်းတို့က ထောက်ပြတတ်တယ်။ ပြိုင်ဘက်တို့၊ မုန်းသူတို့ ဘာတို့ရဲ့
ကောင်းကွက်တွေကို ဦးဇင်းတို့က ချီးကျူးပြတယ်။ ဒါ ဦးဇင်းရဲ့ဝါဒလည်း

မဟုတ်ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဝါဒလမ်းစဉ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ လမ်းစဉ်ကို ကျင့်သုံးတဲ့အတွက်ကြောင့် ဘယ်သူနဲ့မဆို ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတာ တရားဝင်ကြေညာထားပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ်။ ကောင်းပါတယ်။ ကောင်းတာတွေလည်းပြောပါ။ မကောင်းဘူးဆိုရင်လည်း ပြော။ ဒါအမှန်ပါပဲ” ဟု ဦးအောင်သောင်းက ထောက်ခံသည်။

“ဘုန်းကြီးတို့က တစ်ဖက်သတ် ရပ်တည်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဆရာတော်က ဆက်မိန့်သည်။

နှစ်ဦးသား မျက်နှာလွဲကာ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး စကားသံ ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပန်ကာက ‘တဝီးဝီး’လည်ဆဲ။ အနီရောင်အင်္ကျီ လက်ရှည်နှင့် အနက်ရောင်လုံချည် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ဓာတ်ပုံကလည်း လှုပ်ရှားကာနေဆဲ။

“ဆရာတော်ဘုရား ကျန်းမာရေးရော ကောင်းလား” ဟု ဦးအောင်သောင်းက မေးသည်။

ဆရာတော်သည် ဦးအောင်သောင်းကို ပြန်ကြည့်ပြီး “ကောင်းပါတယ် ဒကာကြီး၊ သွေးတွေ၊ ဆေးတွေလည်း စစ်ပြီးထားပါပြီ။ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး။ ဘာလက္ခဏာမှ မရှိဘူး” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“အသားအရေကတော့ တော်တော်လေးလှပါတယ်။ စိုစိုပြည်ပြည်လေး ဖြစ်နေတယ်။ ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာဖို့ ဆုတောင်းပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်တို့က အများကြီးလိုလားပါတယ်။ ဆရာတော်ရဲ့ အကြံအား၊ ဉာဏ်အား အတွေ့အကြုံ စသဖြင့် လိုတာရှိရင်လည်း အားကိုးပါတယ်” ဟု ဦးအောင်သောင်းက ပြောသည်။

ထို့နောက် သမ္မတဦးသိန်းစိန်၏ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဦးဝီရသူက အခုလို မေးမြန်းသည်။

“ဟိုတစ်ခါ သမ္မတကြီး ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးကြားတော့ ဦးဇင်တော်တော်တောင်စိုးရိမ်သွားတယ်”

ဦးအောင်သောင်းက ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ဖိပြရင်း “သူက Pacemaker လေး ဒီမှာ ထည့်ထားတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဟိုးအရင်

တုန်းကလည်း မူးလဲတတ်ဖူးတယ်။ ဒါကလည်း သာမန်ပါပဲ။ မူးလဲတယ်ဆို တာလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မသိလို့ ဖြစ်သွားတာ” ဟု သမ္မတဦးသိန်းစိန်၏ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ တခြားဘာရောဂါမှ ထွေထွေထူးထူးမရှိကြောင်း ရှင်းပြသွားသည်။

“ဦးဇင်းတို့ စိုးရိမ်တာကတော့ သမ္မတကြီးကို ပြည်သူလူထုအတွက် စိုးရိမ်တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့ဆို မြစ်ဆုံကိစ္စ သမ္မတကြီးရဲ့ဆောင်ရွက်ချက်က ကမ္ဘာ့ အသိအမှတ်ပြု ဖြစ်နေတာ။ အသိအမှတ်ပြုခံရလောက်အောင် ကြီးပမ်းထားတာ။ လက်ရှိ အကျိုးတရားတွေကလည်း အများကြီးဆိုတော့ သမ္မတကြီး မရှိခဲ့တော့ရင် ဆိုတဲ့ အတွေး ဦးဇင်းဝင်သွားတာ” ဟု ဆရာတော်က မိန့်ဆိုသည်။

“အဲဒီလိုတော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး။ ဒါကတော့ တစ်ဖွဲ့လုံးက ဆုံးဖြတ် တာပါ။ အမည်ခံတာကတော့ သမ္မတပေါ့။ ဒါက နည်းပညာပိုင်းဆိုင်ရာ တင်ပြချက်တွေအရ ဒါက ဒီလိုလုပ်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး လုပ်ရတာပါ။ သမ္မတက တကယ်တော့ နည်းပညာပိုင်းဆိုင်ရာအရ သူမသိပါဘူး။ နည်းပညာပိုင်းဆိုင်ရာ အားနည်းချက်ရှိတယ်။ အဲဒီအားနည်းချက်ကို ပြည်သူသိတယ်။ ကမ္ဘာက သိ တယ်။ ပြီးတော့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ပျက်စီးမှု။ နည်းပညာအားနည်းတဲ့အတွက် မြစ်ကြီးနားမြို့ကြီး နာရီဝက်အတွင်း တစ်မြို့လုံး ရေလွှမ်းသွားမယ်” ဟု ဦးအောင် သောင်းက ဆိုသည်။

သူက ဆက်၍ “သဘောအားဖြင့်တော့ ရေတွေဟာ ပင်လယ်ထဲကို ဒီအတိုင်းဆင်းသွားမယ့်အစား ထိန်းထားခြင်းအားဖြင့် တပည့်တော်တို့ တိုင်းပြည် အတွက် ကောင်းတယ်။ ရေအားလျှပ်စစ်လုပ်လို့ရတယ်။ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်လို့ ရတယ်။ ရေပေါပေါများများ သုံးလို့ရတယ်။ ဒလဟောစီးသွားခြင်းအားဖြင့် မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်တွေ ပျက်သွားမယ်။ ရေက အားသိပ်များတော့ ဘယ်သူမှ မထိန်းနိုင်ဘူး။ အင်္ဂလန်ပြည်ဆိုရင် သိမ်းမြစ်ဆိုရင် ထိန်းထားတယ်။ ထိန်းထား တော့ ဘာမှပြဿနာမရှိဘူး။ အိုးအိမ်တွေနဲ့ လှလှပပနဲ့ မြစ်ကို သာယာလှပတဲ့ မြစ်အဖြစ် ဖန်တီးပစ်လိုက်တယ်” ဟု ဆိုသည်။

ပြီးလျှင် ဦးအောင်သောင်းသည် မြစ်ဆုံတွင် ဆည်မဆောက်သင့်သည့် အကြောင်း၊ မေခ၊ မလီခတွင် တည်ဆောက်မည်ဆိုပါက အဆင်ပြေနိုင်ကြောင်း

နှင့် ဆည်များ တည်ဆောက်သည့် သဘောသဘာဝအကြောင်းတို့ကို ၁၀ မိနစ်ကြာ မနားတမ်း ပြောသွားသည်။ သူသည် ဆည်များအကြောင်း ပြောရာတွင် အာဝဇွန်းရွှင်လှသည်။ လေးလေးလံလံနှင့် စကားပြောနေရာမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြင့် အသက်ဝင်လာသည်။ အစောပိုင်းကထက် ပို၍ အသံကျယ်လာသည်။

သူ့စကားဆုံးသွားသည့်အခါ ဆရာတော်က “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ အမြတ် ထွက်သွားတော့ သမ္မတကြီးက ပြည်သူ့မေတ္တာ ရရှိသွားတာပေါ့။ ဟဲ...ဟဲ... ဟဲ...။ အဲဒီကနေစပြီးတော့ ‘ဟာ...ဟယ်’ဆိုပြီးတော့ ဦးဇင်းအံ့ဩတယ်။ သဝဏ်လွှာကို ထောင်ထဲမှာပဲ တီဗီက ကြည့်လိုက်ရတာ။ တန်းပြီးတော့ သာဓုသုံးကြိမ်ကို အကျယ်ကြီးခေါ်တာ။ ဘေးခန်းတွေ ကြားအောင်လို့ ဆိုပြီး တော့” ဟု မိန့်သည်။

ဦးအောင်သောင်းသည် ‘ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ’ ဟု လိုက်ရယ်ကာ “ကောင်း တာလည်းရှိသလို မကောင်းတာလည်းရှိတယ်။ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတွေ လျော် ရမယ်။ အများကြီးလျော်ရမယ်။ ကုန်ကျစရိတ်တွေ ရှိတယ်။ တရုတ်နဲ့ မျက်နှာ ပျက်တာပေါ့” ဟု ဆိုပြီး “ကောင်းပါပြီ ဘုရား” ဟု ပြောကာ ဦးအောင်သောင်း က ပြန်ဖို့ပြင်သည်။ သူ့နောက်တွင် ထိုင်နေကြသူများကလည်း ချက်ချင်း ပြန်ဖို့ပြင်သည်။

သို့သော် ဆရာတော်က အော်တိုမှတ်တမ်းရေးပေးရန် ခဏစောင့်ခိုင်း လိုက်သည်။ ဦးအောင်သောင်းကို ဆရာတော်က သူ ပထမဆုံးထုတ်ထားသည့် စာအုပ်နှင့် တရားရွှေလက်ဆောင်ပေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် သံဃာတချို့က ကျောင်းဆောင်ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အတွင်းထဲသို့ ခေါင်းလေးများပြုကာ ကြည့်နေကြသည်။

ထိုသို့စောင့်နေစဉ် ဆရာတော်ဦးဝီရသူက သူ၏ ငြိမ်းချမ်းရေးအစီအစဉ် ကိုလည်း အမြည်းသဘောပြောပြမည်ဟုဆိုကာ ဦးအောင်သောင်းနှင့်ဆက်၍ ဆွေးနွေးကြသည်။

အခန်း (၃၈)

ဦးစွာ ဆရာတော်က ပြည်ထောင်စုစနစ် ဖော်ဆောင်မှသာ ငြိမ်းချမ်းရေးအစစ်အမှန်ရမည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်း ပြောသည်။ ပြည်ထောင်စုစနစ်မှာ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်ကတည်းက ရှိခဲ့ပြီး ဘုရားအလောင်းလည်း ကျင့်သုံးခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ ပြည်ထောင်စုစနစ် သွားသည့်အခါတွင်လည်း ဆိုဗီယက်ယူနီယံကဲ့သို့ သွား၍ မရ။ ပြည်ထောင်စုစနစ်ကို ချဉ်းကပ်သည့်အခါတွင် စနစ်မှန်ရမည် ဟု ဆိုသည်။

“အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဆိုရင် ငြိမ်းချမ်းတယ်။ တိုးတက်တယ်။ သူက တစ်ပါတီစနစ်နဲ့ သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမိုကရေစီနဲ့သွားတာ။ အဲဒီတော့ ငြိမ်းချမ်းချင်ရင် ပြည်ထောင်စုစနစ် ဖော်ရမယ်။ ပြည်ထောင်စုစနစ်ကိုလည်း တစ်ပါတီစနစ်နဲ့ မသွားရဘူး။ ဒီမိုကရေစီစနစ်နဲ့ သွားရမယ်။ ဒီမိုကရေစီစနစ်နဲ့ သွားမှ ပြည်ထောင်စုစနစ်ရောက်မယ်ဆိုရင် ရင်ကျက်မှုလိုတယ်။ ပြည့်ဝဖို့လိုမယ်။ စံမီဖို့လိုတယ်”

ယင်းသို့ ပြည့်ဝရင့်ကျက်ပြီး စံမီရန်အတွက် အစိုးရတစ်ဦးတည်းလုပ်၍ မရနိုင်ဘဲ ပြည်သူလူထု၊ နိုင်ငံရေးအင်အားစုများနှင့် တိုင်းရင်းသားလက်နက်

ကိုင်းများပါ ဝိုင်းဝန်းကူညီရမည်ဟု ဆရာတော်က ဆိုသည်။

“အဲဒီတော့ ဒီမိုကရေစီစစ်မှန်မှ ပြည်ထောင်စုစနစ် ဖော်ဆောင်လို့ ရမယ်။ ပြည်ထောင်စုစနစ်ဖော်ဆောင်မှ ထာဝရငြိမ်းချမ်းရေးရမယ်လို့ ဦးဇင်း ယုံကြည်တယ်” ဟု ဆရာတော်ဦးဝီရသူက သူ၏ ထာဝရငြိမ်းချမ်းရေးရရှိရန် လုပ်ဆောင်ရမည့်အချက်များကို ဆက်တိုက်ရှင်းပြသွားသည်။

ထိုအခါ ဦးအောင်သောင်းက ပြည်ထောင်စုစနစ်၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြည်ထောင်စုစနစ် ပုံစံမျိုးစုံရှိသည့်အကြောင်းကို ပြောပြပြီး မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပြောဆိုဆွေးနွေးနေကြသည့် ရှစ်ပြည်ထောင်စနစ်ကို ရှင်းပြသည်။ ထို့အပြင် အမေရိကန်တွင်လည်း ပြည်ထောင်စုစနစ်ကို ရောက်ဖို့ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော် စောင့်ခဲ့ရသည်ဟု ဥပမာပေး ပြန်လည်ဆွေးနွေးသည်။

“အသေးစိတ်တွေကို ဆွေးနွေးတာက တစ်ပိုင်းပေါ့။ ဦးဇင်းတို့က အလောတကြီးလည်း မတောင်းဆိုပါဘူး။ ဒီမိုကရေစီစနစ်ကို စံမီအောင်၊ ရင့်ကျက်အောင်၊ ပြည့်ဝအောင်လုပ်ပြီးမှ ဒါကို စဉ်းစားကြဖို့လိုမယ်” ဟု ဆရာ တော်က ဆိုသည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့် ဦးအောင်သောင်းတို့သည် မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ် ရေးရရှိရန် ကြိုးပမ်းစဉ်အခါက ဆွေးနွေးလက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြသည့် ပြည်ထောင်စု စနစ်အကြောင်းကို အပြန်အလှန်ဆွေးနွေးကြသည်။ ပြီးလျှင် တိုင်းရင်းသားဒေသ များ ခွဲထွက်ဖို့ ကြိုးပမ်းရာမှ အာဏာသိမ်းသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားခြင်းကို ဦးအောင်သောင်းက ရှင်းပြသည်။

ထိုအခါ ဦးဝီရသူက “ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်နဲ့ ခွဲထွက်ခွင့်ကိုတော့ ကွဲပြားအောင် ပြောရမယ်လေ။ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့် တောင်းတာဆိုရင်တော့ လက်ခံရမယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ခွဲထွက်ပြီး နိုင်ငံ ထူထောင်မယ်ဆိုတာကိုတော့ ဦးဇင်းလက်မခံဘူး” ဟု ပြောနေစဉ် သူ၏ ဒကာတစ်ဦးက ဦးအောင်သောင်းကို ဧည့်သည်မှတ်တမ်းစာအုပ်နှင့် ဘောလံပင်လာပေးသဖြင့် ပြောလက်စ စကားကို ရပ်လိုက်သည်။

ဦးအောင်သောင်းသည် ဧည့်သည်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို သူ့မျက်နှာအနား ကပ်ကာ စာအုပ်တွင် ရေးထားသည့် စာကြောင်းငါးကြောင်းခန့်ကို ရှေ့ရှေ့စပ်စပ်

ဖတ်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ လက်မှတ်ထိုးသည်။ သူ့လက်မှတ်ထိုးနေစဉ် ကင်မရာများ တဖျပ်ဖျပ် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။

ဧည့်သည်မှတ်တမ်းတွင် လက်မှတ်ထိုးပြီးသောအခါ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဦးဝီရသူထံ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းပေးသည်။ ဆရာတော်က လှမ်းယူရင်း “ဆိုကြပါစို့၊ ဦးဇင်းတို့နိုင်ငံကို ဟိုက ခွဲထွက်၊ ဒီက ခွဲထွက်နဲ့ အလယ်က အူမကြောင်းလေးပဲ ကျန်မယ်ဆိုတာမျိုးတော့ ဦးဇင်းတို့လည်း လက်မခံပါဘူး” ဟု ဆက်လက်မိန့်ဆိုသည်။

သို့သော် တိုင်းရင်းသားဒေသရှိ ပြည်သူများက တန်းတူညီမျှမှု၊ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရရှိမှု၊ ငြိမ်းချမ်းရေးတည်ဆောက်မှုနှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုတို့အတွက် သူတို့စိတ်တိုင်းကျ တည်ဆောက်ချင်သောကြောင့် ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့် တောင်းသည်ဆိုပါက သဘောတူရမည်ဟု ဆရာတော်က ဆိုသည်။

ထိုအခါ ဦးအောင်သောင်းက “အခုတော့ သူတို့က အရာရာမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လုပ်ချင်တဲ့ သဘောလေးတွေ တွေ့ရတယ်။ တချို့ ပြည်နယ်တွေကတော့ မပါပါဘူး” ဟု ပြောသည်။

“အရာရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်လုပ်ခွင့်ကတော့ ပေးရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တပ်မတော်ကတော့ ပြည်သူ့တပ်မတော်တစ်ခုပဲ ရှိရမယ်။ ကိုယ်ပိုင်သေနတ်ကိုင်ခွင့်ပေးလို့တော့ မဖြစ်ဘူးလေ” ဟု ဆရာတော်က မိန့်၏။

ဦးအောင်သောင်းသည် ဦးဝီရသူ မိန့်ကြားနေသည်ကို ခေါင်းငုံ့ကာ နားထောင်နေသည်။ ဆရာတော် စကားဆုံးသွားသောအခါ “ကောင်းပါပြီ ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့အားလုံး ဝမ်းသာပါတယ် ဘုရား” ဟု ဆိုကာ ပြန်မည်လုပ်သည်။ သူ့နောက်တွင် ထိုင်နေကြသည့် သူ့တပည့်များကလည်း ပြန်ရန်ပြင်ကြသည်။

သို့သော် ဦးဝီရသူက “ဦးဇင်းရဲ့ အခက်အခဲလေးတွေလည်း ပြောဦးမယ်” ဟုဆိုကာ ဆရာတော်က ဆက်လက်မိန့်သည်။

“တင်ပါ့ဘုရား” ဟုဆိုပြီး ဦးအောင်သောင်းသည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ မိန့်ဆိုမည့်စကားကို ဆက်လက်နားထောင်ပေးသည်။

အခန်း (၃၉)

“နံပါတ်တစ်က ပတ်စ်ပို့ လုပ်တာ မရဘူး။ အကြောင်းမပြန်ဘူး။ ဘယ်ကိုမှ စုံစမ်းလို့လည်း မရဘူး။ သုံးလပိုင်းက လုပ်ထားတာ ပေါ့နော်”

“ဘယ်သွားမလဲ၊ ဘယ်ကြွမလဲ ဘုရား”

“ပင့်တဲ့နိုင်ငံတွေကတော့ အများကြီးပဲ ဒကာကြီး။ ဒါပေမဲ့ လိုရမည်ရ လုပ်ထားတာ။ မသွားသေးဘူး။ စာချဉ်းမှာ။ စာချဉ်း ဝါကျွတ်မှ သွားမယ်။ အခုလောလောဆယ် ပတ်စ်ပို့ အရင်လုပ်ထားတာ”

“အဲဒီလိုတော့ မရဘူး ဘုရား။ သွားမှ ရမှာ။ တစ်ပတ်အတွင်း နှစ်ပတ်အတွင်း။ နို့မို့ဆို ပတ်စ်ပို့ကို ပြန်လဲနေရမယ်”

“သူက သုံးနှစ်သက်တမ်းရှိတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒကာကြီး”

ဦးအောင်သောင်းက “မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ အခု မပေးဘူးထင် တယ်” ဟု ထပ်မံရှေ့တက်ကာ သူ့တပည့်များအား ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ပေးတယ်။ ပေးတယ်” ဟု ဆရာတော်က ထပ်မံမိန့်ဆိုသည်။

ထိုအခါ ဦးအောင်သောင်းသည် နောက်သို့ထပ်မံလှည့်ကြည့်ပြီး “မပေးဘူးထင်တယ်” ဟု သူ့တပည့်များကို မေးသည်။ သူ့နောက်တွင် ထိုင်နေသည့် တပည့်တစ်ဦးက “ပေးတယ်” ဟု လှမ်းပြောမှ “သုံးနှစ်ပေးလား၊ ဪ...” ဟု ဆိုကာ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဦးအောင်သောင်း၏နောက်တွင် လူတချို့ မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။ ဓမ္မသဟာယကျောင်းတွင် မတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေကြသည့် သံဃာများလည်း မူလကထက် ပိုများလာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပျှံကာ ကြည့်နေကြသည့် သံဃာတချို့လည်း ရှိသည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူက ဆက်၍ “နောက်တစ်ခုကတော့ အထက်ပိုင်းကို အများကြီးပြုပြင်ပြောင်းလဲပြီး အောက်ပိုင်းက အမှုအကျင့် မပြောင်းလဲသေးတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဒကာကြီးတို့လည်း ဩဝါဒပေးတဲ့အခါ ထည့်ပြီးတော့ ဆုံးမပေးပေါ့” ဟု မိန့်သည်။

ထိုအခါမှ ဦးအောင်သောင်းသည် ဦးဝီရသူကို မော့ကြည့်ပြီး အောက်ခြေအပိုင်းကို ဩဝါဒများ ပေးနေသည့်အကြောင်းနှင့် အောက်ခြေပိုင်းကို ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲရန်မှာ အခက်အခဲရှိပြီး တဖြည်းဖြည်းလိုက်ပြင်ရမည်ဖြစ်သည်ဟု ပြန်ဖြေသည်။

ဦးဝီရသူက တရားပွဲများကျင်းပရာတွင် ဒေသအာဏာပိုင်များ၏ ခွင့်ပြုချက်လက်မှတ်ကို အဆင့်ဆင့်တောင်းခံရသည်။ မိမိတရားပွဲများသည် ဒေသခံအာဏာပိုင်ခွင့်ပြုချက် လက်မှတ်ရရှိရန် ပိုမိုခက်ခဲသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် သာသနာနှင့် လူမျိုးကို ဖျက်ဆီးမည့် အရက်ခိုင်ဖွင့်ခွင့်လိုင်စင်ကိုတော့ အလွယ်တကူချပေးတတ်သည်ဟုဆိုသည်။ ယင်းလှုပ်ရှားမှုများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာထွန်းကားပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုးများ အုပ်ချုပ်သည့် ဒီမိုကရေစီနီပင်အနေဖြင့် မဖြစ်သင့်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

“အရှင်ဘုရားတို့ကတော့ အတော်ကို သတိထားရပါစာယ်။ နာမည်ကလည်း ကြီးတာကို။ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် တပည့်စော်တို့ကတော့ အတွင်းကျ

ကျသိနေလို့။ များသောအားဖြင့် ယူဆထားကြတာက အရှင်ဘုရားတို့ဟာ အစိုးရကို ဆန့်ကျင်နေတဲ့အဖွဲ့တွေ၊ ဆန့်ကျင်ရေးတရားဟောမယ့် ဘုန်းကြီးလို့ သူတို့က သဘောပေါက်နေကြတယ်။ အမှန်ကတော့ အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ တဖြည်းဖြည်းသိအောင်တော့ လုပ်ရမှာပေါ့ ဘုရား” ဟု ဦးအောင်သောင်းက ပြန်လည်လျှောက်ထားသည်။

အရက်ဆိုင်ဖွင့်ခွင့်လိုင်စင်ကို အလွယ်တကူချပေးခြင်းဖြင့် ဝန်ထမ်းများ အတွက် နေ့တွက်ကိုက်သော်လည်း ဆရာတော်၏ တရားပွဲကို ခွင့်ပြုမိန့်ပေးရခြင်း သည် ပြဿနာတက်ပြီး အလုပ်ပြုတ်သွားနိုင်သည့် အခြေအနေများရှိသည်ဟု ဦးအောင်သောင်းက ရှင်းပြသည်။

ထို့ပြင် ဆရာတော်၏ ပင်ကိုစိတ်ရင်းကို လူအများ နားလည်လာရန် အတွက်မှာ အချိန်စောသေးသည်ဟု ထပ်ပြောသည်။

“ဦးဇင်းတို့ကတော့ ငါနဲ့မတူ ငါ့ရန်သူဆိုတဲ့ မူဝါဒကိုတော့ လုံးဝ လက်မခံဘူး။ လုံးဝလည်း မကျင့်သုံးဘူး။ တိုင်းပြည်ကောင်းစားရေးအတွက်ဆို ရင် ရန်သူနဲ့ ပူးပေါင်းရ၊ ပူးပေါင်းရ။ ဦးဇင်းတို့က နိုင်ငံရေးလုပ်မယ်။ အစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေးမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါက ဦးဇင်းရဲ့ မူဝါဒပဲ” ဟု ဆရာတော်က ဆိုသည်။

“နိုင်ငံရေးဆိုတာကလည်း National Politic (အမျိုးသားနိုင်ငံရေး) ပေါ့။ ဦးဇင်းတို့က Power Politic တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လိုလည်း မလိုချင် ဘူး။ လုပ်လည်း မလုပ်ချင်ဘူး။ ဦးဇင်းတို့က National Politicကို မြင့်မြတ် တယ်ထင်လို့ လုပ်နေတာ။ ဝါသနာပါလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ကလဲ့စားချေချင်လို့ လည်း မဟုတ်ဘူး။ နာမည်ကြီးချင်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး” ဟု သူက ဆက်လက် မိန့်သည်။

နောက်ထပ် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ တင်ပြသည့်အချက်မှာ သမ္မတ၏ လွှတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ ဦးပဉ္စင်းနှင့်တကွ သံဃာတော်တချို့နှင့် နိုင်ငံရေးသမားများ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လာသော်လည်း ၎င်းတို့၏ အမှုတွဲနောက်လိုက် တပည့်၊ ဒကာများ ကျန်နေသေးသည်ဟုဆိုသည်။ မန္တလေး အကျဉ်းထောင်တွင်လည်း သံဃာ ၂၆ ပါး ကျန်နေသေးသည်။ အခြားသော

အဖွဲ့အစည်းများ၏ နောက်လိုက်များလည်း ကျန်နေသေးရာ ၎င်းတို့အား လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးဖို့ ရှိ၊ မရှိ ဆရာတော်က မေးသည်။

၎င်းတို့အား လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးဖို့ စဉ်းစားနေကြောင်းနှင့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးဖို့ အစီအစဉ်ရှိကြောင်း ဦးအောင်သောင်းက ပြန်ဖြေသည်။

နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဦးဝဏ္ဏမောင်လွင်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား မရှိတော့ကြောင်းနှင့် အကျဉ်းထောင်အတွင်း ကျန်ရှိခဲ့သည့်သူများမှာ အကျဉ်းသားများသာဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည့်စကားမှာ ထောင်ထဲတွင် ကျန်ခဲ့သည့်သူများအတွက် လွတ်မြောက်ရေးလမ်း ပိတ်သွားသည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

ထိုအခါ ဦးအောင်သောင်းက “အရှင်ဘုရားတို့နဲ့ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း တပည့်တွေ၊ သားတွေ၊ ဒကာတွေ ရှိနေသေးတယ်။ ဒါတွေကို လွတ်ပေးပါလို့ ပြောလိုက်ရင် ရှင်းပါတယ်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားလွတ်ပေးပါဆိုတော့ အစိုးရကို သိပ်ထိခိုက်တယ်။ ကမ္ဘာမှာလည်း ထိခိုက်တယ်။ အဲဒီလို ထိခိုက်တာကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”ဟု ရှင်းပြသည်။

အစိုးရသည် တည်ဆဲဥပဒေတွေကို ကျူးလွန်သည့်သူများကိုသာ အရေးယူခြင်းဖြစ်ပြီး ယင်းသို့အရေးယူရာတွင် နိုင်ငံရေးသမားလည်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ယုံကြည်ချက်သက်သက်၊ နိုင်ငံရေးလုပ်ခြင်းသက်သက်ဖြင့် ထောင်မချကြောင်းနှင့် ယင်းမှာ အစိုးရ၏ မူဝါဒဖြစ်ကြောင်း သူက ဆက်လက်ရှင်းပြသည်။

“ယုံကြည်ချက်အကျဉ်းသားချင်းအတူတူ ဦးဇင်းတို့လွတ်ပြီး ဦးဇင်းတပည့်တွေ မလွတ်ဘူး။ ဂမ္ဘီရလွတ်ပြီး သူ့တပည့်တွေ မလွတ်ဘူး။ လွတ်တဲ့သူက ကိုယ်သာ လွတ်ပြီး စိတ်မလွတ်ဘူး။ ကျန်ခဲ့တဲ့သူကလည်း ဆရာလွတ်ပြီး တပည့်မလွတ်ဘူးဆိုရင် ပိုတောင် စိတ်ဒုက္ခခံစားရသေးတယ်”ဟု ဆရာတော်က မိန့်သည်။

ထိုအခါ ဦးအောင်သောင်းက “အရှင်ဘုရားတွက်တာလည်း မှန်ပါတယ်။ အစိုးရဘက်ကလည်း စုပြုံပြီးတော့ လွတ်လေ့လွတ်ထမရှိဘူး။ ဘယ်အစိုးရမှလည်း လေးကြိမ်တိတိ မလွတ်ဘူး။ ဒီအစိုးရတစ်ဦးတည်းရှိတယ်။ မြန်မာသက်တမ်းမှာ၊ မြန်မာ့သမိုင်းမှာ၊ သူ့ဘက်ကနေ ထွက်စရာတွေ အများ

ကြီးရှိတယ်” ဟု ပြောသည်။

ဦးဝီရသူနှင့် ဦးအောင်သောင်းတို့၏ ဆွေးနွေးမှုသည် တစ်ဦးပြောတာကို တစ်ဦးက နားထောင်နေတာမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ အပြန်အလှန် စကားရည်လှည့်သည့် သဘော ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စကားလှည့်သလိုမျိုး ပင် ဖြစ်သွားတတ်သည်။ မတ်တတ်ရပ်ကာ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည့် သံဃာတွေ ကလည်း ပိုများလာသည်။ ဆရာတော် ဦးဝီရသူက ဆက်၍ မိန့်သည်။

“ဦးစင်းက ရာခိုင်နှုန်းပြည့် တစ်သုတ်လုံးလွတ်ပေးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအဖွဲ့တွေရဲ့ လွတ်မြောက်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အာမခံချက် တစ်ခုခု လိုချင်တာ”

ဦးအောင်သောင်းက ခေါင်းခါကာ...

“အာမခံချက်တော့ မပေးဘူး ဘုရား”

ယခင်ကဆိုလျှင် ပြည်ထောင်စုနေ့တွင် လွတ်ပေးမည်ဆိုသည့် ကတိ စကားမျိုးပြောသဖြင့် ထောင်ထဲက လူများအတွက် အားရှိသည်။ မျှော်လင့်ချက် ရှိသည်။ သို့သော် ယခုနောက်ပိုင်းတွင် အားလုံးက ရေင့်နှုတ်ပိတ်နေကြသဖြင့် ထောင်ထဲက လူများအတွက် အင်အားလုံးဝမရှိတော့သလို အပြင်ရောက်လာသည့် သူအတွက်လည်း မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကတိစကားတစ်ခု ပေးနိုင်ရင် ပိုကောင်းမည်ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

လွတ်တော့ လွတ်မည်၊ မည်သည့်အချိန် လွတ်မည်ဆိုတာကိုတော့ ပြောမရသလို အစိုးရဘက်တွင်လည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမဖြစ်အောင် လုပ်ရသေး သည်ဟု ဦးအောင်သောင်းက ပြောသည်။

“အရှင်ဘုရားတို့ ကျူးလွန်ခဲ့တုန်းကတော့ ကျူးလွန်ခဲ့ကြတယ်။ သို့ သော်လည်း ဇွတ်အတင်းကြီး ကျူးလွန်တာတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပါ။ ဇွတ်အတင်း ကြီးလွတ်ပေးပါ ဆိုတာမျိုးကတော့ အစိုးရဘက်က လုပ်ပေးဖို့ နည်းနည်းအခက် အခဲရှိတယ်” ဟု ဆက်ကာ ပြောသည်။

ပြစ်မှုတူ၊ ပုဒ်မတူ၊ ပြစ်ဒဏ်တူသော်လည်း အကြီးပိုင်းတွေကိုသာ လွတ်ပေးသည်။ ဖခင်လွတ်ပြီး သားမလွတ်သလို ဘုန်းကြီးလွတ်ပြီး ဒကာ မလွတ်သလိုဖြစ်နေသည်ဟု ဦးဝီရသူက ဥပမာပေး မိန့်ကြားသည်။

ဦးအောင်သောင်းသည် ဦးပဉ္စင်းပြောတာကို ပြုံးကာကြည့်နေပြီး “အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့်တော့ မှန်သလိုလိုပဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ” ဟု သွားပေါ်အောင်အထိ ပြုံးကာ ပြောသည်။

ထိုသို့ အကြီးပိုင်းသာ လွတ်ပြီး နောက်လိုက်အမှုတွဲများ မလွတ်ခြင်း အတွက် လွတ်လာသူနှင့် ကျန်ခဲ့သူကြား ခံစားရမည့် ခံစားချက်ကို ကိုယ်ချင်းစာ ပေးရန်ပြောပြီး...

“ဦးဇင်းဆိုရင် တစ်ခါတစ်ခါဆို စိတ်လုံးဝ မလွတ်လပ်ဘူးဗျာ။ (သူတို့) မိသားစုတွေကို ကြည့်ရင် စိတ်ဆင်းရဲတယ်။ သင်္ကြန်သီချင်းတွေကြားရင် တအားငိုချင်တယ်။ အထဲမှာ ခံစားရတာတွေကို သိနေလို့လေ”

ထို့ကြောင့် ဦးပဉ္စင်းအနေဖြင့် အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လာသော် လည်း ကိုယ်သာလွတ်ပြီး စိတ်မလွတ်သလို ခံစားရသည်။ ထောင်ထဲတွင် ကျန်ခဲ့သည့်သူများဆိုလျှင် စိတ်ရော၊ ကိုယ်ပါ မလွတ်လပ်ဘူးဟု ဆရာတော်က ဆိုသည်။

ထို့ပြင် ဥပဒေတစ်ခုတည်းမှာပင် ခွဲခြားသလိုဖြစ်နေသည်။ လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့်တစ်ခုတည်းမှာကို အထက်လူ ခံစားရပြီး အောက်လူ မခံစားရဟု ဆက်ပြောသည်။

သမ္မတသည် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးနိုင်သည်။ သို့သော် လိုသူကို ပေးမည်၊ ညီတူညီမျှ ပေးမည်ဆိုသည့် ဥပဒေမရှိ။ သမ္မတက နိုင်ငံရေးအခြေ အနေကိုကြည့်ပြီး ပေးမှာဖြစ်သည်။ သမ္မတသည် စိတ်ပျော့ပျောင်းသည့်သူတစ်ဦး ဖြစ်သလို မေတ္တာ၊ စေတနာထားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် “တောင်းဆို စိုင်းတော့ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တောင်းဆိုလေ ကြာလေဖြစ်လိမ့်မယ်။ အသာ ထေးနေလိုက်။ လာမယ်” ဟု ဦးအောင်သောင်းက ပြောသည်။

နောက်တစ်ခုမှာ အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ကျန်နေသေးသည့် ယုံကြည် ချက်ကြောင့် အကျဉ်းကျနေသောသူများ၏ စာရင်းကို တင်ပြခိုင်းသည်။ လွတ် ပေးမည်ဟု ကတိပေးသည်။ ထို့ကြောင့် အကျဉ်းသားစာရင်းများ တင်ပြသည်။ သို့သော် အခုအချိန်ထိ မလွတ်မြောက်လာသေးဟု ဦးပီရသူက မိန့်သည်။

“အဲဒီကတိစကားတွေဆိုရင် အစိုးရဝန်ကြီးတွေက ပျက်ကွက်တာ

ပေါ့” ဟု ဆရာတော်က မိန့်သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ချက်ချင်းလွတ်မယ်၊ မလွတ်မယ် မပြောဘူးလေ။ စာရင်းသာတောင်းတာ။ သူတို့မှာ စိစစ်စရာတွေရှိတယ်။ တစ်ခါတည်းလုပ်ဖို့ကတော့ အခက်အခဲရှိတယ် ဘုရား” ဟု ဦးအောင်သောင်းက ပြန်ပြောသည်။

“အခက်အခဲရှိတာတော့ သိပါတယ်။ ဦးအောင်မင်းပြောသလို ကတိစကားလေးရရင် ဦးစင်းတို့ကျေနပ်တယ်။ အဲဒါကို ဒကာကြီးတို့ အစိုးရ အကြီးအကဲတွေ...” ဟု ဆရာတော်ဦးဝီရသူ ပြောနေစဉ် ဦးအောင်သောင်းက ကြားဝင်ကာ...

“ဒါတွေက အတိအကျပြောလို့မရဘူး။ သမ္မတရဲ့အပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်။ သမ္မတရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားနဲ့ ဆန္ဒအရတော့ လုပ်မှာပဲ။ တပည့်တော်တို့မှာလည်း ကျွေးထားမွေးထားရတာ ဆန်ကုန်တယ်။ စရိတ်ကုန်တယ်။ နောက်ပြီး လူမှန်းလည်း များတယ်။ အကုန်လွတ်ချင်တာ။ ထားကို မထားချင်ဘူး” ဟု ပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဘုရား၊ အချိန်တွေလည်း ကြာပြီ၊ နောက်တစ်ခေါက် လာခဲ့ဦးမယ်” ဟု လျှောက်ပြီး ဦးအောင်သောင်းက ပြန်ဖို့ပြောသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်ဦးဝီရသူက “ဝမ်းမြောက်ပါတယ်။ ဒကာကြီးတို့ လျှောက်ချင်တဲ့ ဒီမိုကရေစီပန်းတိုင်လည်း အမြန်ရောက်ပါစေ။ ငြိမ်းချမ်းရေး ပန်းတိုင်လည်း အမှန်ရောက်ပါစေ” ဟု ဆုတောင်းပေးသည်။

ဦးအောင်သောင်းသည် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်သောအခါ သူထိုင်နေသည့် အခင်းကို သူ့တပည့်တစ်ယောက်က လာသိမ်းပေးသည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့် ဦးအောင်သောင်းတို့ တွေ့ဆုံခြင်းသည် ယင်းအကြိမ်မှာ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။ ယင်းနောက်ပိုင်းတွင် “လူချင်းရေး၊ ဖုန်းအဆက်အသွယ်၊ စာအဆက်အသွယ်၊ လူကြုံပါးတာမျိုးရေး မလုပ်ဖြစ်ဘူး။ အဲဒီ ဝေဖန်ကြတာတွေကြောင့်လည်း ပါတာပေါ့” ဟု ဆရာတော် ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

အခန်း (၄၀)

ဆရာတော်ဦးဝီရသူ၏ ထောင်တွင်းအတွေ့အကြုံများကို ရှေ့ပိုင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် အကျဉ်းထောင်အတွင်း ဆရာတော်နှင့် အတူနေခဲ့ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အသံက ကျန်နေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အကျဉ်းထောင်အတွင်း ဆရာတော် ဦးဝီရသူ မည်ကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့သည်၊ မည်သို့ သဘောထားရှိသည်၊ ၎င်းတို့ကို မည်သို့ ဆက်ဆံခဲ့သည် စသည့် အကြောင်းအရာတို့ကို သိရှိနိုင်စေရန်အတွက် ဆရာတော်နှင့် မြစ်ကြီးနားအကျဉ်းထောင်တွင် အနီးကပ်ဆုံးနေခဲ့သည့် ဦးမျိုးခင်(ယခင် ရန်ကင်းမြို့နယ် အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် ပါတီဝင်)နှင့် သာကေတမြို့နယ် အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် ပါတီဝင် ဦးအောင်မြင့်တို့ကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့သည်။

မြစ်ကြီးနားထောင်တွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံကို ဦးမျိုးခင်က အခုလို ပြန်လည်ပြောပြသည်။

ဦးမျိုးခင်သည် ၂၀၀၉၊ ဇွန် တွင် ကျန်းမာရေးအသည်းအသန်ဖြစ်ကာ ဗန်းမော်ထောင်မှ မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရသည်။ သူသည် ရန်ကင်းမြို့နယ်၏ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် ပါတီဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မကြာခဏဆိုသလို ထိန်းသိမ်းခံရသည်။ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချခံရသည်။ ယခုလည်း ၂၀၀၇ ကုန်ကျေးနှုန်းကျဆင်းရေးအတွက် ဆန္ဒပြလမ်းလျှောက်ရာမှ အဖမ်းခံရပြီး လေးနှစ်ခွဲ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချ အပြစ်ပေးခံထားရသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဗန်းမော်ထောင်တွင် ခြောက်လကြာနေပြီးနောက် ကျန်းမာရေးကြောင့် မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။ မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ ရောက်သည့်အခါ လူရွှင်တော်သရုပ်ဆောင် ဦးဇာဂနာနှင့် တစ်ခန်းတည်း တစ်လကြာနေခဲ့သည်။ ပြီးနောက် တခြားတိုက် တစ်ခုသို့ (စတိုတိုက်) ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ရောက်ပြီး ခြောက်လကြာသည့်အခါ ဆရာတော်တစ်ပါး ထောင်ပြောင်းလာမည်ဆိုသည့် သတင်းတစ်ခု ကြားရသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးမျိုးခင်က ဦးဇာဂနာထံ စာရေးပြီး လှမ်းမေးသည်။

“အေးလေ အဲဒါတောင် မသိဘူးလား။ နာမည်ကြီး ဆရာတော်လေကွာ။ အလိုက်တာ။ ဆရာတော်ဝီရသူ” ဟု ပြန်ဖြေကြောင်း ဦးမျိုးခင်က ဆိုသည်။

ထိုအခါမှ မန္တလေးထောင်မှ မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာမည့် ဆရာတော်၏အမည်ကို ဦးမျိုးခင်သိသွားသည်။

နောက်တစ်ရက်ညတွင် သူ၏ အရှေ့ဘက် ဓားလွယ်ခုတ်အခန်းသို့ ဆရာတော်ဦးဝီရသူ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ကိုမျိုးခင်သည် ဆရာတော် ဦးဝီရသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဦးဇာဂနာက နာမည်ကြီးဆရာတော်ဟု ဆိုထားခြင်းကြောင့် ဦးမျိုးခင်၏ စိတ်ထဲတွင် အသက်ကြီးကြီး၊ ခန့်ခန့်ကြီးဟု တွေးထင်ထားရာ ယခုကိုယ်တိုင်တွေ့ရသောအခါ ကိုယ်တော်သေးသေးလေး ဖြစ်နေ၏။ ကလေးမျက်နှာလေးဖြင့်။

ထို့ကြောင့် ဦးမျိုးခင်က...

“ဆရာတော် အသက်ဘယ်လောက်လဲ”

ဆရာတော်ဦးဝီရသူက...

“ဒကာကြီးက ဘယ်လောက်ရှိပြီလို့ထင်လဲ”

“တပည့်တော့ ထင်တာကတော့ ကိုယ်တော်အသက် ၃၀ လောက်လို့ ထင်တယ်”

“၃၉နှစ်”

“ကိုယ်တော်က အရွယ်တင်တာပေါ့။ တပည့်တော်ရော ဘယ်လောက် လို့ ထင်လဲ”

“ဒကာကြီးလည်း ၄၀ ကျော်လောက်ပေါ့”

“ကိုယ်တော်မှားနေပြီ၊ ၅၂”

ဤသို့ဖြင့် ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့် ဦးမျိုးခင်တို့ တစ်ဦးကို တစ်ဦး မိတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

“အဲဒီမှာ စပြီး ခင်သွားကြတာ။ ခင်ပြီး နေရင်းနေရင်းနဲ့ သူ့အကြောင်း လေး သိလာတယ်။ ဆရာတော်က ထောင်ထဲမှာ ဝိနည်းနဲ့အညီ တကယ်နေတာ။ လုံးဝရဟန်းတစ်ပါးလို ထောင်ထဲမှာ ဝိနည်းနဲ့ တကယ်ပြည့်စုံတဲ့ ကိုယ်တော်ပါ” ဟု မြစ်ကြီးနားထောင်တွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့်အတူ ထောင်ကျဖူးသူ ဦးမျိုးခင်က ဆိုသည်။

ဆရာတော်သည် စကားပြောညင်သာသည်။ တရားထိုင်သည်။ ပုတီးစိပ်သည်။ ထောင်ထဲတွင် သံဃာတစ်ပါး၏ ဝိနည်းနှင့်အညီ နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးမျိုးခင်က ဆရာတော်ကို ကြည်ညိုသည်။ ဆရာတော်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးလာသည့်အခါ ထောင်ကျခဲ့ရသည့် အကြောင်းရင်းကို မေးကြည့်သည်။

ဆရာတော်က ကျောက်ဆည်အရေးအခင်းနှင့် ဆက်စပ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ သူဟောကြားခဲ့သည့် တရားများအကြောင်း ပြောပြသည်။ ဦးမျိုးခင်သည် ဆရာတော်၏ တရားများကို မနာဖူးသည့်တိုင် ဟောကြားခဲ့သည့် တရားအမည် များကိုတော့ ကြားဖူးနေသည်။

“အဲဒီအခါကျမှ သူဟာ အမျိုးသားရေးဝါဒီ ဆရာတော်ဆိုတာ သိတယ်” ဟု ဦးမျိုးခင်က ဆိုသည်။

မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ ဆရာတော်ဦးဝီရသူ ရောက်လာမည်ဆိုသောအခါ

အကျဉ်းကျနေသည့် အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် သူဌေးတစ်ဦးက စိုးရိမ်မှု ဖြစ်နေသည်။ တချို့က သူနှင့် ဆရာတော် ထိပ်တိုက်တိုးမည်ကို စိုးရိမ်ကြသည်။ သို့သော် ဆရာတော်က အမျိုးသားရေးဝါဒီဖြစ်သည့်တိုင် လူပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်တွင် ကြည့်ပြီးမှ ဆက်ဆံသည်ဟု ဦးမျိုးခင်က ဆိုသည်။

“ဒါပေမဲ့ ပြေလည်သွားကြတယ်။ သူ(အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်)လည်း ဝမ်းသာပြီးတော့ ဆရာတော်ကို ဆွမ်းတွေ ဘာတွေ လှူတယ်။ ထောင်ထဲမှာတော့ ဆရာ၊ ဒကာပုံစံမျိုးနဲ့ ညီညီညွတ်ညွတ်နေကြပါတယ်” ဟု မြစ်ကြီးနားထောင်ထဲ တွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့် အကျဉ်းကျနေသည့် အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်တို့ အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်ပုံကို ဦးမျိုးခင်က ရှင်းပြသည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို အလွန်လေးစားသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ၏တရားများတွင် ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်းကို ထည့်ဟောကြား တတ်သည်။ တစ်ခါက ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် တရားရုံးတွင် အမှုရင်ဆိုင်နေ စဉ် တရားရုံးသို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဓာတ်ပုံကို ယူသွားသည်။ တရားသူကြီး က လက်မခံသည့်အခါ “ဒါ ဗိုလ်ချုပ်ပုံ” ဟု ဆိုပြီး အကြီးအကျယ်စကားများ ခဲ့ဖူးသည်ကို ဆရာတော်မှ ပြောပြဖူးကြောင်း ဦးမျိုးခင်က ဆိုသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို ငယ်ငယ်ကတည်းက (ဆရာတော်) က ဖတ်ထားတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ရိုးသားမှုရယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ တည်ကြည်မှုရယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ စည်းရုံးမှုရယ်၊ ပေးဆပ်တဲ့ စေတနာနဲ့ ဦးဆောင်တာတွေကို အရမ်း လေးစားတယ်” ဟု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ဆရာတော်က လေးစားရသည့် အချက်များကို ဦးမျိုးခင်က ရှင်းပြသည်။

ပြီးလျှင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို လည်း လေးစားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဦးဝီရသူက ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသမီးဖြစ်ခြင်းနှင့် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ခြင်းတို့ ကြောင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လေးစားသည်။ အားကိုးသည်ဟု ဦးမျိုးခင်က ဆိုသည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အကြောင်းကို မကြာခဏပြောကြားတတ်သလို အပြင်သို့ ရောက်ပါကလည်း ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ထောက်ခံသွားမည်ဟု ဆိုသည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နှင့်ပတ်သက်၍ ဦးဝိရသူက ယခုလိုပြောသည် ဟု ဦးမျိုးခင်က ဆိုသည်။

“ဒေါ်စုသာ မရှိရင် နိုင်ငံက ပိုပြီးနက်ရှိုင်းတဲ့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်သွား မယ်။ ဦးမျိုးခင်ရေ၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ဟာ ဦးစင်းတို့နိုင်ငံမှာ နှစ် ၁၀၀ မှ ပေါ်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကောင်းနော်။ အဲဒါကိုမှ ဦးစင်းတို့ ဒီမိုကရေစီရအောင် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဦးစင်းတို့ ညံ့ရာကြမယ်” လို့ ဆိုတတ်သည်။

ဆရာတော်ဦးဝိရသူ တရားဟောသည့်အခါတွင်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်းအကြောင်းနှင့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အကြောင်းတို့ကို ထည့်သွင်း ဟော ကြားလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် NLD အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဦးမျိုးခင်ကလည်း ဆရာတော်၏ သဘောထားကို ထိုသို့သိရ၍ ဝမ်းသာသည်။

“ဆရာတော်ဟာ အစ္စလာမ်ဘာသာကို မုန်းလို့မဟုတ်ဘူး။ ကာကွယ် တဲ့အနေနဲ့ ဟောပြောနေတာ။ ပြောမယ်ဆိုရင် မီးဘေးရှောင် မလောင်ခင်တား။ အဲဒီစကားမျိုးနဲ့။ တခြားဘာသာကို တိုက်ခိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်သင့်ဖြစ် ထိုက်တာကို သူဟောတာ” ဟု ဦးမျိုးခင်က ဆိုသည်။

သူက ဆက်၍ “အဲဒီလိုဟောတာကို အတွေးအခေါ်မတူတဲ့သူတွေက ဆရာတော်က သူများဘာသာကို တိုက်ခိုက်တာလို့ အထင်လွဲတာရှိတယ်။ အစ်ကိုအနေနဲ့ကတော့ ဆရာတော်က အမုန်းစကားပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အမှန် စကားကို ပြောနေတာ။ ကြာလေ ဆရာတော်စိတ်ဓာတ်ကို သိလာလေပဲ။ ဒါ ပေမဲ့ အစ်ကိုတို့က အစွန်းမရောက်ပါဘူး။ ဆရာတော်လည်း အစွန်းမရောက်ဘူး။ (ထောင်ထဲမှာ) အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် ကိုအောင်မြင်ကလည်း ဆရာတော်နဲ့ ရင်းနှီးတယ်။ ဆရာတော်နဲ့ စကားပြောဆိုနေကြတာပဲ။ ငြိမ်းချမ်းနေတာပဲ” ဟု ဆိုသည်။

မြစ်ကြီးနားထောင်တွင် ထောင်ပိုင်များကလည်း ဆရာတော်ကို လေးစား ကြသည်။ ဥပုသ်နေ့များ၊ အခါကြီးရက်ကြီးများတွင် ထောင်ပိုင်က ဆရာတော်ကို တရားဟောပေးရန်နှင့် ဝိပဿနာပြပေးရန် လာရောက် အကူအညီတောင်းတတ် သည်။ ဆရာတော်ကလည်း အမြဲတမ်းကူညီပေးသည်။ ယင်းသို့ ကူညီပေးတာ နှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာတော်က ဦးမျိုးခင်ကို ယခုလို မိန့်တတ်သည်။

“ဒါက ဒကာကြီး၊ ဆရာတော်က အာဏာပိုင်တွေကို ထောက်ခံတာ မဟုတ်ဘူး။ အကျဉ်းသားတွေရဲ့ အသိတရား ထောင်ထဲမှာနေတဲ့ အချိန်တွေ အလကားဆုံးရှုံးသွားမှာစိုးလို့ ဘုန်းကြီးတတ်တဲ့ ဝိပဿနာတရားနဲ့ ကုသိုလ်ရ အောင် လုပ်တာ။ အာဏာပိုင်ကို ထောက်ခံတာ မဟုတ်ဘူး။ အကျဉ်းကျတာ တိုင်းရင်းသားတွေ ကျနေတာ။ အဲဒီတော့ သူတို့ကုသိုလ်ရအောင် သူတို့လည်း အပြင်ထွက်သွားရင် တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးရှိမယ့် အားတွေဖြစ်အောင်” ဟု ဆိုသည်။

ထောင်ထဲတွင် ဆရာတော်ဟောကြားသည့် တရားများမှာလည်း အကျဉ်းကျနေသူများ အပြင်ရောက်သည့်အခါ တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးရှိအောင် စိတ်ဓာတ်တွေကို ပြုပြင်ပေးသည့် တရား၊ အပြင်တွင် ဆက်လက်မမိုက်ကြရန်၊ မိဘကျေးဇူးသိတတ်စေရန်နှင့် လူထုနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနိုင်စေရန် စသည့် အကြောင်းအရာများကိုသာ ဟောကြားလေ့ရှိသည်ဟု ကိုမျိုးခင်က ပြောသည်။

ဆရာတော်သည် တရားဟော၊ တရားပေး သွားသည့်အခါတွင်ဖြစ်စေ၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ ထောင်ဝင်စာလာတွေသည့်အခါတွင်ဖြစ်စေ အစားအသောက်နှင့် အလှူပစ္စည်းများ ရရှိလာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဆရာတော်သည် အားလုံး ကိုလိုက်ဝေသည်။ အကုန်လှူဒါန်းသည်ဟု ဦးမျိုးခင်က ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးမျိုးခင်က “ဆရာတော် ရောက်လာတာ နောက်ကျတယ်။ ဆရာတော်လာမှ တပည့်တော်တို့ ပါးစပ်တွေ ရှယ်စားရတာ” ဟု ဆရာတော်ကို နောက်ပြောင်တတ်သည်။

“သူ့ကို ကြည်ညိုတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ပေါတယ်။ တစ်ခါပို့ရင် နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ လာပို့လိုက်ရင် ဟဲဗီး။ အဲဒီ ဟဲဗီးလာလည်း အားလုံး မရှိတဲ့သူ့ကို လိုက်ဝေတာ” ဟု သူက ဆိုသည်။

ထောင်ထဲတွင် ဆရာတော်သည် မနက်စောစော အိပ်ရာမှ ထသည်။ ပြီးလျှင် သူ့အခန်းအတွင်း တရားထိုင်သည်။ ထိုအချိန်များတွင် ဆရာတော် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်ဆိုးသောကြောင့် အလိုက်တသိဖြင့် အသံတိတ်ကာ နေရသည်ဟု ဦးမျိုးခင်က ဆိုသည်။ ဆရာတော် လှုပ်တော့မှသာ အော်ချင်တိုင်း အော်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ဆရာတော်သည် စာဖတ်သည်။ စာရေးသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာစာအုပ်တွေကိုလည်း အကျဉ်းကျဒကာများထံ လှူဒါန်းသည်ဟု ဦးမျိုးခင်က ဆိုသည်။

“(ထောင်ထဲမှာ)ကြာလာတော့ မွန်းကျပ်မှုဒဏ်ကို ခံရတယ်။ နိုင်ငံရေးသမားအချင်းချင်းလည်း ပဋိပက္ခတွေ နည်းနည်းတော့ ရှိကြတာပဲ။ အဲဒီလိုရှိတဲ့အခါ ဆရာတော်က ကြားမှာ ဝင်ထိန်းတယ်။ တရားပြုပြီး ညီညီညွတ်ညွတ် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတယ်” ဟု မြစ်ကြီးနားထောင်ထဲတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော ဆရာတော်ဦးဝီရသူ၏ လုပ်ရပ်များကို ဦးမျိုးခင်က ပြန်ပြောပြသည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် စာပေကျမ်းဂန် နှံ့စပ်သည်။ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ရှိသည်။ သူပြောလိုက်သည့်စကားလုံးများတွင် ကာရန်များပါကာ ကဗျာဆန်ခြင်းမှာ လုပ်ယူ၍ မရသော မွေးရာပါအရည်အချင်းဟု ဦးမျိုးခင်က မှတ်ချက်ပြုသည်။ စကားပြောသည့်အခါတွင်လည်း အချက်အလက် အကိုးအကားဖြင့် ပြောတတ်သည်ဟုဆိုသည်။

“ဆရာတော်က နိုင်ငံရေးကို သုံးသပ်တတ်တယ်။ ဘုန်းကြီးဆိုပြီး အထင်သေးလို့မရဘူး။ (သူ)အဓိက ဆွေးနွေးတာကတော့ မြန်မာနိုင်ငံကို စစ်အာဏာရှင်လက်အောက်က လွတ်မြောက်ဖို့အတွက်ကိုပဲ ဆွေးနွေးတယ်” ဟု ဆရာတော် ဦးဝီရသူတွင် နိုင်ငံရေးယုံကြည်ချက်နှင့် နိုင်ငံရေးသုံးသပ်နိုင်သည့် အရည်အချင်းရှိကြောင်းကို ကိုမျိုးခင်က ပြောသည်။

အကျဉ်းကျနေသူတို့သည် ည ၉ နာရီ ထောင်မပိတ်ခင်အချိန်တွင် သီချင်းများ ဆိုတတ်ကြသည်။ တော်လှန်ရေးနေ့နှင့် အာဇာနည်နေ့ကဲ့သို့သော နေ့မျိုးတွင်လည်း သီချင်းများ ဆိုကြသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်က သီချင်းများ ရေးစပ်ပေးတတ်သည်ဟု ဦးမျိုးခင်က ဆိုသည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူက နိုင်ငံရေးသမားများအပေါ် ယုံကြည်မှုမရှိဟု ပြောဆိုခြင်းများရှိရာ ယင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့ သဘောထားကြောင်း ဦးမျိုးခင်အား မေးကြည့်ရာ သူက “သူ အထင်ကြီးလေးစားတဲ့ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းတွေရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်၊ ရပ်တည်ချက်၊ ပြောဆိုချက်တွေကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျသွားတာဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါက ကိုယ့်အမြင်ပါ။ သူပြောတယ်။ အားကိုးချင်ပေမယ့် အားကိုးလို့မရရင်တော့ အားကိုးလို့ရတဲ့သူကို အားကိုးရမှာပဲ” ဟု သုံးသပ်

ပြောကြားသည်။

ထို့အပြင် ယခုလက်ရှိတွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိရာ လက်ခံ သဘောတူသူများ ရှိသလို လက်မခံဘဲ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်းများလည်း ရှိသည်။ ယင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးမျိုးခင်က ယခုလို ပြန်လည်ဖြေကြားသည်။

“ဆရာတော်လုပ်နေတာက သူက ကိုယ့်ထက်လည်း ပိုပြီးတော့ အသိပညာပိုကြွယ်ပါတယ်။ ကိုယ်က သူထက် အသက်ကြီးတယ်။ အတွေ့ အကြုံရှိတယ်ဆိုပေမယ့် အသိပညာကတော့ ကိုယ့်ထက် ထက်မြက်တယ်။ ကိုယ့်ထက် အသက်ငယ်ပေမယ့် ကိုယ့်ထက် အသိဉာဏ် ပိုထက်မြက်တယ်။ အဲဒီတော့ သူလုပ်တဲ့ ၉၆၉ တို့ဆိုတာ ဆရာတော်က အလကားလုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လက်ရှိ မြန်မာနိုင်ငံအနေအထားနဲ့ ဖြစ်လာမယ့် အကျိုးဆက် တွေကို သူမြင်လို့ သူကြိုတင်လုပ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားတယ်”

အခန်း (၄၁)

မြစ်ကြီးနားအကျဉ်းထောင်၌ ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းတွင် နေထိုင်ခဲ့ပြီး ဆရာတော်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးသည့် အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် ဦးအောင်မြင့်ကလည်း ဆရာတော်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည့်အကြောင်းကို အခုလို ရှင်းပြသည်။

ဦးအောင်မြင့်သည် အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်၊ သာကေတမြို့နယ် စည်းရုံးရေးအဖွဲ့ဝင်၊ ဆက်သွယ်ရေးတာဝန်ခံတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ၂၀၀၇ ရွှေဝါရောင်တော်လှန်ရေးလှုပ်ရှားမှုတွင် အဖမ်းခံခဲ့ရပြီး မြစ်ကြီးနားအကျဉ်းထောင်တွင် ထောင်လေးနှစ် ချခံခဲ့ရသူဖြစ်၏။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူ မန္တလေးအိုးဘိုထောင်မှ မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည့်အခါတွင် ဦးအောင်မြင့်နေသည့် အခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းသို့ ဆရာတော် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ ဆရာတော်ရောက်လာသည့်အခါ စားသောက်ဖို့ ဘာမှ ပါမလာ။ ထို့ကြောင့် ဦးအောင်မြင့်အပါအဝင် ဦးမျိုးခင်၊ ဦးသီဟသက်စင်၊

ဦးမျိုးမင်းသန်းတို့က သူတို့တွင်ရှိသည့် စားသောက်စရာများကို စုပေါင်းကာ ဆရာတော်ထံ ဆွမ်းကပ်ကြသည်။

ထို့နောက် ဆရာတော်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေစဉ် နောက်ရက် ချက်ဖို့၊ ပြုတ်ဖို့ ကိစ္စများကို ဆွေးနွေးကြ၏။ ဦးအောင်မြင့်က ချက်ပြုတ်ရေးကို တာဝန်ယူလိုက်သည်။ ဆရာတော်ဘုဉ်းပေးလိုသည့် စားစရာများကို ဦးအောင်မြင့်က ဈေးမှ မှာယူချက်ပြုတ်ပေးသည်။ ကျန်သူများက ဆရာတော်ကို ဆွမ်းကပ်ပေးမည့် တာဝန်ကို ယူကြသည်။

“သူတို့က ဆွမ်းကပ်တယ်။ ကျွန်တော်က အစွလာမ်ဆိုတော့ မလုပ် တတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က ချက်ပြုတ်ပေးတယ်။ ဆရာတော်က ကျွန်တော့်ကို ၁၄ ရက်၊ ၁၅ ရက်စာ ဈေးမှာတယ်” ဟု မြစ်ကြီးနားထောင်တွင် ဆရာတော် ဦးဝီရသူကို ဆွမ်းချက်ပြုတ်ပေးသူ အစွလာမ်ဘာသာဝင် ဦးအောင်မြင့်က ဆိုသည်။

ဦးအောင်မြင့်က ဆရာတော်မှာသည့် အသား၊ ငါး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် တို့ကို ထောင်ဝန်ထမ်းများ ဈေးသွားသည့်အခါ တစ်ပါးတည်း ဝယ်ခိုင်းလိုက် သည်။ ဈေးမှ ဝယ်လာပြီးသည့်အခါ သူက ဟင်းတွေကို ချက်ပြုတ်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ပေးသည်။ ပြီးလျှင် ထောင်ဝန်ထမ်းမှတစ်ဆင့် ဖိုကြီးတွင် ချက်ခိုင်းသည်။

ထိုသို့လုပ်ပေးစေရန် ဝန်ထမ်းများကို ကော်ဖီမစ်ပေးရသည်။ ချက်ပြုတ် ပြီးစီးသွားပါက ချက်ထားသည့် ဟင်းလျာ၏ အပေါ့၊ အငန်တို့ကို ဦးအောင်မြင့်က မြည်းကြည့်ရသည်။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပါက နံနက် ၁၁ နာရီမခွဲမီ ဦးသီဟ သက်ဇင်နှင့် ဦးမျိုးမင်းသန်းတို့က ဦးဝီရသူကို ဆွမ်းကပ်ကြ၏။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် အမျိုးသားရေးတရားများကို ဟောကြား သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အစွလာမ်ဘာသာဝင်များအကြောင်းကို ဟောကြား သည်။ ထိုသို့ဟောကြားမှုများကြောင့်လည်း ထောင်သွင်းအကျဉ်းခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ် သည်။ သို့သော် မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ ဆရာတော်ဦးဝီရသူ ရောက်လာသည့် အခါတွင် အစွလာမ်ဘာသာဝင် ဦးအောင်မြင့်အတွက်တော့...

“ကိုယ်က အစွလာမ်ဖြစ်ပေမယ့် နိုင်ငံရေးသမားတွေဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်လိုမှတော့ မခံစားရပါဘူး။ အလေးထားစရာအကြောင်း မရှိဘူး။ ကိုယ်

ယုံကြည်ရာ ကိုယ်လုပ်တာပဲလေ။ ဆရာတော်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို အတော်ခင် ပါတယ်။ ကိုအောင်မြင့်၊ အချိန်မရွေး မစိုးရိမ်တိုက်ကို လာခဲ့လို့တောင် ပြော တယ်” ဟု ဆိုသည်။

ဦးအောင်မြင့်သည် ညဘက် တီဗီကြည့်ချင်သည်ဆိုပါက အခန်းထဲမှ နေ၍ မှန်ကို သံတိုင်ကြားတွင် ထောင်ထားကာ အဆောင်ထဲတွင် ဖွင့်ထားသည့် တီဗီကို မှန်မှတစ်ဆင့်ကြည့်သည်။ ဆရာတော်ဦးဝီရသူ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ဆရာတော်က သူ့အခန်းထဲတွင် တီဗီတစ်လုံး ထည့်ထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းရှိ ဦးအောင်မြင့်ဘက်သို့ တီဗီကို လှည့်ပေးထားသည်။ ထို့ကြောင့် ညဘက်ရောက်လျှင် ဦးအောင်မြင့်သည် သူ့အခန်းမှနေ၍ ဆရာတော် ဖွင့်ထားသည့် တီဗီကို ကြည့်ရသည်။

“ကျွန်တော်အခန်းကနေ ကြည့်လို့ရအောင် ကျွန်တော့်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး ပြပေးထားတယ်။ တန်းပိတ်လိုက်ပေမယ့် သံတိုင်တွေကြားက ကြည့်လို့ရတယ် လေ။ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပေးထားတော့ ထိုင်ကြည့်နေလို့ရတယ်။ ဆရာတော် က ကျွန်တော်အပေါ် တော်တော်ကောင်းပါတယ်” ဟု ဦးအောင်မြင့်က ဆိုသည်။

ဆရာတော်သည် မနက်ဆိုလျှင် အခန်းအပြင်ထွက်ကာ တရားလိုက်ပြ သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်တန်းပေးသည်။ ပြီးလျှင် ဆွမ်းစားသည်။ ညဘက် ရောက်လျှင် စာရေးနေတတ်သည်ဟု မြစ်ကြီးနားထောင်တွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ ၏ နေ့စဉ်အလုပ်များကို ဦးအောင်မြင့်က ပြောပြသည်။

ဆရာတော်သည် ထောင်ဝင်စာလာဖို့သည့် အစားအစာများနှင့် တရား ဟော၊ တရားပြသည့်အခါ ရလာသည့် ပစ္စည်းများကို ထောင်ထဲရှိ အကျဉ်းကျနေ သူများအား လိုက်လံဝေငှလေ့ရှိသည်ဟု ဦးအောင်မြင့်က ဆိုသည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် မန္တလေးအကျဉ်းထောင်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များကို အိုးဘိုထောင် ပေါက်ကွဲသံများဟုဆိုကာ သူကြုံတွေ့ခဲ့ရ သည်များကို ပြန်ပြောပြတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူနှင့် ဆရာတော်သည် အဆောင်နားရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ သွားကာ နှစ်ယောက်တည်း ရယ်မော စရာများ ပြောနေတတ်သည်ဟု ဦးအောင်မြင့်က ဆိုသည်။

သူက “သူနဲ့ ကျွန်တော် အတွဲများတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ဆိုရင် ပြော

လိုက်၊ ဆိုလိုက်၊ ရယ်လိုက်၊ မောလိုက်နဲ့ပဲ” ဟု ပြောသည်။

မြစ်ကြီးနားထောင်ထဲတွင် ဆရာတော်ဦးဝိရာဇာနှင့် ဦးအောင်မြင့်တို့သည် အမျိုးသားရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်အကြောင်းအရာမှ မဆွေးနွေးဖြစ်။ တချို့က ဆရာတော်ဦးဝိရာဇာသည် အစ္စလာမ်မုန်းတီးရေးများ ရှိသည်ဟု ပြောကြ၊ ဆိုကြသည့် အသံများကို ဦးအောင်မြင့် ကြားသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးအောင်မြင့်က ဆရာတော်အား “ဦးဇင်းရာ၊ ကျွန်တော်တို့က နိုင်ငံရေးသမားတွေဆိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမယ်ဆိုရင် ဘာသာရေးအရ မရှုပ်ချင်ဘူး။ ဦးဇင်းလည်း ဦးဇင်းကြိုက်ရာလုပ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်ကြိုက်ရာ ကိုးကွယ်မယ်။ ဘယ်သူမှ မနှောင့်ယှက်ကြေး။ ကျွန်တော်တို့ ပုတ်လည်း မပုတ်ခတ်ဘူး။ ကိုယ်ယုံကြည်ရာ ကိုယ်လုပ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဦးတည်ချက်က ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲ ဝင်မယ်။ ဒီမိုကရေစီရဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းထဲမှာ ဒါပဲရှိတယ်လို့ပြောတော့ ဆရာတော်က သဘောကျတယ်” ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးခဲ့သည့်အကြောင်းကို ရှင်းသည်။

မြစ်ကြီးနားထောင်မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာပြီးသည့်နောက်တွင် ဆရာတော်သည် အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာအရေးနှင့် သက်ဆိုင်သည့် လှုပ်ရှားမှုများ၊ ဆောင်ရွက်ချက်များနှင့် ဟောပြောစည်းရုံးမှုများ လုပ်ဆောင်လျက်ရှိရာ ယင်းလုပ်ရပ်များနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့ သဘောထားရှိကြောင်း ဦးအောင်မြင့်ကို မေးကြည့်ရာတွင်...

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒါဟာ သူ့ရဲ့လုပ်ပိုင်ခွင့်ပဲလေ။ ကိုယ်လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတာကို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်လုပ်ကြမှာပေါ့။ ဘာမှ ကျွန်တော်တို့က ပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ကိုယ်သန်ရာ၊ ကိုယ်သန်ရာ လုပ်ကြတာပဲနော်။ မှန်တယ်၊ မှားတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဝေဖန်ပိုင်းခြားပြီးတော့ လုပ်ကြပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်လုပ်တာမှန်တယ်လို့ ထင်ရင် လုပ်မှာပဲ။ ဘာကိုမှ ကျွန်တော် အစွဲအလမ်းမထားဘူး။ ဦးတည်ရာအတူတူပဲ။ အဲဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်း သွားလို့ရတယ်။ ကျွေးကောက်ပြီး ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာမျိုး မလုပ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒီမိုကရေစီပဲ” ဟု ပြန်လည်ဖြေကြားလေသည်။

ဦးအောင်မြင့်သည် မြစ်ကြီးနားထောင်မှ လွတ်မြောက်လာပြီးသည့်

နောက်ပိုင်း ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့် တစ်ကြိမ်မှ မတွေ့ရသေး။ ထောင်ထဲတွင် သူနှင့် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ အလွန်ခင်မင်သည့်အကြောင်း၊ ဆရာတော် သဘောကောင်းသည့်အကြောင်း၊ သူနှင့် နှစ်ယောက်သား ရယ်စရာများ ပြောနေတတ်ကြောင်းကို ဦးအောင်မြင့်က တဖွဖွပြောနေသည်။ ထိုသို့ပြောလိုက်တိုင်းလည်း သူ့မျက်နှာသည် ပြုံးကာ ကြည်နူးနေတတ်သည်။

“ဦးဇင်းကို လေးစားပါတယ်။ ထပ်တွေ့ချင်တယ်။ မတွေ့ဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ မရောက်ဖြစ်ဘူး။ အခု သားဆီ သွားမယ်လို့ စဉ်းစားနေတာ။ ဟိုပင်မှာ ရှိတယ်။ သားဆီသွားရင်းနဲ့ မန္တလေး ဝင်မယ်။ ပြီးရင် မစိုးရိမ်တိုက်ကိုတော့ သွားဦးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ဆရာတော်ကို တွေ့ရင်လည်း ကျွန်တော်က သတိရတဲ့အကြောင်း ပြောပေးပါဗျာ” ဟု ဦးအောင်မြင့်က ဆိုသည်။

အခန်း (၄၂)

အမျိုးသားရေးတရားများဟောကြားမှုဖြင့် ထောင်ကျခဲ့သူ၊ မန္တလေး အိုးဘိုအကျဉ်းထောင်နှင့် မြစ်ကြီးနားအကျဉ်းထောင်တို့တွင် ရှစ်နှစ် ကျော်ကြာ အကျဉ်းချခံခဲ့ရသူ၊ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လာ ပြီးသည့်နောက် တရားပွဲများတွင် အမျိုးသားရေးတရားများ၊ တစ် နည်းအားဖြင့် မွတ်စလင်မုန်းတီးရေးဆန်သည့် ဟောပြောချက်များ ပြောဟောနေသူ မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်တိုက်သစ်မှ ဆရာတော် ဦးဝီရသူနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ယနေ့အချိန်တွင် ထောက်ခံမှု၊ ဝေဖန်ပြောဆိုမှုမျိုးစုံရှိကြသည်။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေသော်လည်း ကောင်း၊ ဆွေမျိုးအရင်းအချာသော်လည်းကောင်း ဆရာတော်နှင့် ပတ်သက်လျှင် သဘောထားမတိုက်ဆိုင်၍ စကားများတတ်ကြ သည်။ ပြဿနာဖြစ်တတ်ကြသည်။

တချို့ကလည်း လေဖမ်းဒန်းစီးကာ ကိုယ်ထင်ရာ ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဆဲရေးတိုင်းထွာ စော်ကားကြသည်။ ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ မီဒီယာများကလည်း ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အများစုက အဆိုးများကိုသာ ပုံဖော်ရေးသားကြသည်။ တချို့ကလည်း ‘သူက ကောင်းတာမှ မလုပ်တာ’ ဟု စောဒကတက်ကြသည်။

ရခိုင်ပဋိပက္ခ၊ မိတ္တီလာ၊ မန္တလေးပဋိပက္ခသည်ပင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူက ဖန်တီးသယောင်ယောင် ရေးသားဖော်ပြကြသည်များလည်း ရှိသည်။ တချို့သော ပြည်တွင်းသတင်းစာ၊ ဂျာနယ်များမှ သတင်းသမားတချို့က ဆရာတော် ဦးဝီရသူ အကြောင်း ‘ရေးစရာလားကွ’ ဟုပင် တုံ့ပြန်သည့် အသံများပင် ကြားဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပတွင် စိတ်ဝင်စားမှု၊ ဝေဖန်ပြောဆိုမှု အများစုဖြစ်နေသည့် အထက်မြန်မာပြည် မ·ဆ·သ ဦးဆောင်ဆရာတော် ဦးဝီရသူ (မစိုးရိမ်) ကို မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်းမှ အင်တာဗျူးရန် စီစဉ်လိုက်ကြသည်။ ဆရာတော် ထံ တယ်လီဖုန်းမှတစ်ဆင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်လိုက်သည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့် တိုက်ရိုက်တွေ့သဖြင့် အင်တာဗျူးချင်သည့် အကြောင်းပြောလိုက်ရာ “ဦးဇင်းက ကရင်ပြည်နယ်ကို ရောက်နေတယ်။ နောက် တစ်ရက်ညတော့ ကြာအင်းဆိပ်ကြီးမှာရှိမယ်။ အဲဒီမှာ နှစ်ညဟောဖို့ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာတော့ နားတဲ့အချိန် ဗျူးလို့ရပါတယ်။ ဒကာတို့ဘယ်လို လာမလဲ” ဟု ဆရာတော်က အသံလေးလေးဖြင့် ဖြည်းဖြည်းအေးအေး ပြန်ဖြေသည်။

ကြာအင်းဆိပ်ကြီးသို့လိုက်လာပြီး အင်တာဗျူးမည့်အကြောင်း ပြောလိုက် သည့်အခါ “အေး...ကောင်းပြီ၊ လာခဲ့” ဟု အင်တာဗျူးကို အလွယ်တကူလက် ခံပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူကို အင်တာဗျူး ရန်အတွက် ကရင်ပြည်နယ်၊ ကြာအင်းဆိပ်ကြီးမြို့နယ်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၄၃)

ဆရာတော်ကို အင်တာဗျူးဖို့အတွက် မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်းမှ ကျွန်တော်နှင့် သတင်းထောက် ကိုခင်မောင်မြင့်တို့ ကြာအင်းဆိပ်ကြီးသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တရားပွဲကျင်းပသည့်နေရာက ကြာအင်းဆိပ်ကြီးမြို့နယ်၊ ချောင်းဝကျေးရွာတွင်ဖြစ်သည်။ တရားပွဲကျင်းပမည့်ချောင်းဝကျေးရွာရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသည့်အချိန်တွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူပင် မရောက်သေး။ ဆရာတော်ကို သွားကြိုနေကြတုန်းဖြစ်၏။

ညနေ လေးနာရီခန့်တွင် ဆရာတော်ကို သွားရောက်ကြိုဆိုကြသူများ ပြန်လာကြသည်။ ဆိုင်ကယ်များ၊ ကားများတွင် သာသနာ့အလံများ လွှင့်ထူထားသည်။ အမျိုးသားရေးသီချင်းများကိုလည်း ဆောင်းဘောက်ကြီးများဖြင့် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖွင့်ထားကြသည်။ ဆိုင်ကယ်နှင့် မော်တော်ယာဉ်တန်းအလယ်တွင်တော့ ဆရာတော်ဦးဝီရသူ၏ မော်တော်ယာဉ်က လိုက်ပါလာသည်။

ဆရာတော်ကို သွားရောက်ကြိုဆိုကြသည့် ဆိုင်ကယ်နှင့်ကားများ ဘုန်းကြီးကျောင်းအတွင်းသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် သစ်ပင်ရိပ်များ အောက်တွင် အသီးသီး ရပ်နားလိုက်ကြသည်။ ဆရာတော်ဦးဝီရသူ၏ မော်တော်ယာဉ်ကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆောင်အဝင်၀ ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် လက်အုပ်ချီကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာလေ၏။

ဆရာတော်သည် နန္ဒင်းရောင်သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းထားသည်။ ကြိုဆိုနေကြသော သံဃာများကို လက်အုပ်ချီ၍ ပြုံးပြနုတ်ဆက်သည့်အခါ သူ၏ ဖြူဖွေးနေသော အပေါ်ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းသည် အဖွေးသားပေါ်လာသည်။ ဆရာတော်သည် ငယ်ရွယ်သည့်အသွင်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဆရာတော်ဦးဝီရသူကို အပြင်တွင် ပထမဆုံးမြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဆောင်ပေါ်သို့တက်သည့် လျှောက်လမ်းတွင် ပိုက်ဖျာတချို့ ခင်းပေးထားသည်။ ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် ထိုပိုက်ဖျာပေါ်မှ မလျှောက်ဘဲ ဖျာဘေးဘက်မှ လျှောက်ကာ ကျောင်းဆောင်ပေါ်သို့ တက်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆောင်ပေါ်တွင် ဒကာ၊ ဒကာမတချို့ ရောက်နေကြသည်။ သံဃာတချို့လည်း ရှိ၏။ အားလုံး၏ ထိပ်ဆုံးတွင်တော့ ဆရာတော်ဦးဝီရသူ အပါအဝင် သံဃာခုနစ်ပါး ထိုင်နေကြသည်။

ခဏအကြာတွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူက သြဝါဒမိန့်ကြားကာ မိတ်ဆက်စကားဆိုသည်။ ပြီးလျှင် ချောင်းဝကျေးရွာဘုန်းကြီးကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့် တခြားသော ဆရာတော်တစ်ပါးက မိတ်ဆက်သြဝါဒ မိန့်ကြား၏။ ဆရာတော်များက ဒကာ၊ ဒကာမများအား မိတ်ဆက်သြဝါဒ မိန့်ကြားပြီးသည့်နောက် အခမ်းအနားကိုသိမ်းကာ အနားယူကြသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူကို အင်တာဗျူးဖို့ ရောက်နေသည့်အကြောင်း ဒကာတစ်ဦးမှတစ်ဆင့် လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဆရာတော်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို ခေါ်တွေ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုခင်မောင်မြင့်သည် ဆရာတော်ကို ဦးစွာကန်တော့လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ နာမည်၊ မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်းနှင့် အင်တာဗျူးလိုသည့် အကြောင်းအရင်းကို လျှောက်ထားလိုက်၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သည်

မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်းတွင် ‘မာသကို ဆန်းစစ်ခြင်း’ ဆိုသည့် ဆောင်းပါးကို ရေးသားရန်အတွက် အင်တာဗျူးလိုက်လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းသို့လျှောက်ထားနေစဉ် ဆရာတော်၏ တပည့်၊ ဒကာများက ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအား မီဒီယိုရိုက်သည်။ ကင်မရာတဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။ တချို့က ဖုန်းကင်မရာလေးများဖြင့် မှတ်တမ်းတင်သည်။ ဆရာတော် ဦးဝီရသူ၏ အနီးတွင် သံဃာတချို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့လျှောက်ထားမှုကို နားစွင့်ကာ နေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကြသည်။ ဆရာတော်က ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဖြစ်၏။ ဆရာတော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကြားတွင် စားပွဲ တစ်လုံးခြားထားသည်။ ကျွန်တော်တို့လျှောက်ထားပြီးသောအခါ ဆရာတော်က “ကြိုက်တာမေးပါ။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ မီဒီယာသတ်လို့ မသေတာဆိုလို့ ဦးဇင်း တစ်ပါးပဲရှိတယ်” ဟု စတင်မိန့်ကြားသည်။

မီဒီယာသမားများသည် သူ့ထံ အင်တာဗျူးလာကြသည်။ မေးချင်းတာ မေးကြသည်။ ပြီးလျှင် ရေးချင်တာ ရေးကြသည်ဟု ဆရာတော်က မိန့်သည်။

ဆရာတော်သည် မီဒီယာသမားများကို ယုံကြည်မှုရှိပုံမရ။ ကျွန်တော် တို့ကိုလည်း ယုံကြည်မှု ရှိဟန်မတူ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဆောင်းပါးရေးမည့် အကြောင်းအရာနှင့် ဘာကြောင့်ရေးရသည့်အကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ အင်းစိန် ရွာမကျောင်းရှိ မာသအဖွဲ့ရုံးတွင်လည်း အင်တာဗျူးခွဲပြီးသည့် အကြောင်းကို ထပ်မံလျှောက်ထားလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်က ညဘက်တရားဟောရန်ရှိသည့် အကြောင်းနှင့် မနက်ဖြန်နေ့ခင်းဘက်တွင် အင်တာဗျူးလုပ်ကြမည့် အကြောင်းကို ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလို့ရရန် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် စီစဉ်ပေးဖို့နှင့် စားသောက်ဖို့အတွက် ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိ ဒကာများအား မှာကြားသည်။

ကြာအင်ဆိပ်ကြီးမြို့တွင်လည်း တည်းခိုရန် နေရာမရှိသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းဝဘုန်းကြီးကျောင်းရှိ ဓမ္မာရုံတစ်ခုတွင် တည်းခိုရသည်။

အခန်း (၄၄)

ညဘက်တွင် ဆရာတော် ဦးဝီရသူ၏ တရားပွဲကျင်းပမည်ဖြစ်သော ကြောင့် နေဝင်သွားသည်နှင့် တရားနာပရိသတ်သည် တရားပွဲ ကျင်းပမည့်နေရာသို့ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြသည်။ ပထမနှစ်ရက် တွင် ဆရာတော်နှစ်ပါးက ဟောကြားပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ကျန် နှစ်ရက်တွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူက ဆက်လက်ဟောကြားပေး သွားမည်ဖြစ်သည်။

ယနေ့ညတွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ ဟောကြားမည်ဖြစ်၏။ နယ်ဝေးမှ လာရောက်မည့် တရားနာပရိသတ်အတွက် တရားပွဲကျင်းပရာ နေရာမှ ထော်လာ ဂျီများဖြင့် အကြိုအပို့ လုပ်ပေးသည်။ ထော်လာဂျီ လေး၊ ငါးစီးမှာ အနားမရ။ တရားနာပရိသတ်ကို တစ်ဖွဲ့ပြီး တစ်ဖွဲ့ ကြိုနေရသည်။

တရားပွဲကျင်းပမည့်နေရာက ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့ မြေကွက်လပ်ကျယ် တွင်ဖြစ်သည်။ သံဃာစင်ကို ညောင်ပင်တစ်ပင်၏ အောက်တွင် ပြင်ထားသည်။ သံဃာစင်နှင့် အလှမ်းဝေးသည့် တရားနာပရိသတ်အတွက် ပရိဂျက်တာတစ်ခု

လည်း ဆင်ထားသည်။ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင်တော့ လေးပေမီးချောင်းများ ထွန်းထားသည်။ လျှပ်စစ်မီးမရသဖြင့် တရားပွဲကျင်းပသည့်နေရာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မီးစက်မောင်းထားရာ မီးစက်အသံမှာ 'တဒုန်းဒုန်း' မြည်နေ၏။

ည ရှစ်နာရီခန့်မှာတော့ ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် တရားပွဲကျင်းပရာ သံဃာစင်ပေါ်သို့ ကြွချီလာတော့သည်။ လက်ထဲတွင် ဘုန်းကြီးယပ်တောင်ကို ကိုင်ထားပြီး မျက်လွှာကိုချကာ ဣန္ဒြေကြီးစွာဖြင့် တဖြည်းဖြည်းချင်းကြွသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မျက်လွှာကို ပင့်ကာ ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်သည်။ အင်္ကျီအဖြူဝတ်ထားသော အမျိုးသားတချို့က ဆရာတော်၏ အရှေ့မှ သွားသည်။ ဆရာတော်ကို အမျိုးသားနှစ်ဦးက ထီးဖြူမိုးပေးကာ ဘေးနှစ်ဖက်မှ လိုက်၏။

လျှောက်လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ တရားနာပရိသတ်က ဆရာတော်ကို ဖူးမြော်ကန်တော့ကြသည်။ တရားပွဲသို့ လာရောက်သည့် ပရိသတ်မှာ တစ်ထောင်ခန့် ရှိမည်။ တရားဟောစင်ပေါ် ရောက်သည့်အခါတွင် ဆရာတော်သည် ပလ္လင်ပေါ်သို့ တန်းမတက်ဘဲ စင်ပေါ်တွင် ခူးထောက်ကာ ဦးသုံးကြိမ်ချ ဘုရားကန်တော့သည်။ ပြီးမှ ပလ္လင်ပေါ်သို့ တက်၏။

တရားဟောပလ္လင်တွင် ပန်းများ ချိတ်ဆွဲထားသလို ဆရာတော်အရှေ့ရှိ ငွေဖလားများထဲတွင်လည်း ဂန္ဓမာပန်းများ၊ နှင်းဆီပန်းများကို ထိုးစိုက်ကာထားသည်။ ဆရာတော်ထိုင်နေသည့် ပလ္လင်ဘေးနှစ်ဖက်တွင် ထီးဖြူတစ်ခုစီ မိုးပေးထား၏။

ဆရာတော်နှင့် တရားနာပရိသတ်တို့သည် နမောတဿ သုံးကြိမ်ရွတ်ဆိုကာ ဘုရားကန်တော့သည်။ ငါးပါးသီခံယူသည်။ သရဏဂုံရွတ်ဆိုကြသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် တရားပွဲအခမ်းအနားကို ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူကို ယခုအကြိမ်က ပထမဆုံးမြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သလို ဆရာတော်၏ တရားကိုလည်း ယခုအကြိမ် ပထမဆုံးနားရခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော်သည် အမျိုးသားရေးတရားများကို မည်သို့မည်ပုံ ဟောကြားမည်ကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ခန့်မှန်းပုံဖော်နေမိသည်။ ဆရာတော်၏ အသံသည် မည်သို့ရှိမည်နည်း၊ ဟောကြားမည့်ပုံစံမှာ လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ဟောကြားလေမည်လား စသဖြင့် ခန့်မှန်းတွေးဆနေခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် တရားစဟောသည့်အခါတွင် ဆရာတော်၏ အသံက ဖြည်းဖြည်းအေးအေးနှင့် စကားတစ်လုံးချင်းစီ ထွက်လာသည်။ အသံကိုလည်း နှိမ်ကာထားသည်။ မျက်လွှာကိုချထား၏။ ဘုန်းကြီးယပ်တောင်နှင့် မိုက်ကို တွဲကာ ကိုင်ထား၏။ ဆရာတော် တရားဟောသည့် လေသံက မူလတန်းကလေးတွေကို စာချပေးနေသလိုပင်။

“ဇာတ်တော်အခြေခံတဲ့ တရားတွေကို ပေးရင် အိမ်ရောက်လို့ တစ်ယောက်ယောက်က ဒီကနေ့ ဘာတရားနာခဲ့သလဲလို့ မေးရင် ဖြေနိုင်တဲ့သူ အတော်ရှားတယ်။ သူတို့ဖြေတတ်တဲ့ ပုံစံ၊ ဖြေနေကျပုံစံအတိုင်း ပြောရရင် ‘ဘာဇာတ်တော်ဆိုလားပဲ အေ’ ဘယ့်နှယ်တုံး၊ အဲဒီလို ပြောလေ့ပြောထ မရှိဘူးလား” ဟု ဆရာတော်က မေးသည်။

“ရှိပါတယ် ဘုရား” ဟု တရားနာပရိသတ်က အသံပြိုင် ပြန်ဖြေကြသည်။

“အဲဒါကြောင့် အများ မမေ့အောင် တရားတော်ရဲ့ အမည်ကို မြန်မာလို ပြောပါမယ်။ ‘ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါးနှင့် ဉ္စိဉ္စ တရားတော်’။ ပြောကြည့်ပါဦး ဘာတရားတုံး”

“ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါးနှင့် ဉ္စိဉ္စ တရားတော်ပါ ဘုရား”

“ဟုတ်တယ်။ လွင်တီးခေါင်ပြင်မှာ ပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေကို ကြည့်ပါ။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တခြားသစ်ပင်တွေ မရှိရင် လေမုန်တိုင်း တိုက်တဲ့ အခါ အမြစ်ပါကျွတ်ထွက်တယ်။ တောထဲတောင်ထဲမှာ အခုလို သစ်ပင်လေးတွေ စုစု စုစုနဲ့ ဆက်စပ်၊ သိပ်သိပ်သည်းသည်း တည်ရှိနေတော့ လေမုန်တိုင်းတိုက်တဲ့ အခါ တစ်ပင်တလေတောင် သေတယ်လို့ မရှိဘူး” ဟု ဟောကြားသည်။

“တစ်ဦးကောင်း၊ တစ်ယောက်ကောင်းအနေနဲ့ အင်အားကြီးမားသော်လည်း ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တခြားသော အပင်မျိုးတွေ မရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် လေမုန်တိုင်းဒဏ် မခံနိုင်ဘူး။ သေပွဲဝင်ကြရရှာတယ်။ ဆွေမျိုးဆိုတာ များမှကောင်းတာ။ လူမပြောနဲ့ သစ်ပင်တွေတောင် များမှ ကောင်းတာ။ တောစိုးသစ်ပင်ကြီးလောက် ကြီးမားပါစေ။ တစ်ယောက်တည်းခွဲ၊ တစ်ပင်တည်းခွဲ ရပ်တည်နေလို့ကတော့ သေရမှာပဲ။ သစ်ပင်တွေ အများကြီးရှိတော့၊ ဆွေမျိုးတွေ အများကြီးရှိ

တော့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ် မလုံခြုံဘူးလား”

“လုံခြုံပါတယ် ဘုရား”

“သစ်ပင်တစ်ပင်တည်းရပ်တည်နေတော့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ် လုံခြုံသေးလား”

“မလုံခြုံပါဘူး ဘုရား”

“ဒါဆိုရင် လုံခြုံဖို့အတွက် ဆွေမျိုးတွေ အမြဲတမ်းအင်အားကောင်းဖို့ မလိုဘူးလား”

“လိုပါတယ် ဘုရား”

“အဲဒီလို အင်အားကောင်းနေဖို့အတွက် ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါးကို ထမ်းရွက်ကြဖို့လိုမယ်။ အဲဒီ ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါးက ဘာလဲဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဦးရေ မလျော့ပါးရေး ဒို့အရေး”

ဆရာတော်ဦးဝီရသူက ယင်းသို့ အရှေ့မှ တိုင်ပေးသွားသောအခါ တရားနာပရိသတ်က နောက်မှ လိုက်ကာ ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါးကို လိုက်ဆိုကြ လေသည်။

“နောက်တစ်ခုက ဗုဒ္ဓဘာသာအိမ်ခြေ မလျော့ပါးရေး ဒို့အရေး၊ နံပါတ်သုံး ဗုဒ္ဓဘာသာနယ်မြေ မလျော့ပါးရေး ဒို့အရေး” ဟု ဆိုကာ ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါးနှင့် ၉၆၉ တရားတော်ကို ဆရာတော်ဦးဝီရသူက အစချီ၍ ဟော ကြားလေတော့သည်။

ဆရာတော်သည် တရားနာပရိသတ်ကို မေးခွန်းမေးကာ တရားဟော ကြားသွားခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ တရားနာပရိသတ်ကလည်း ဆရာတော်မေးသမျှကို အပြန်အလှန် သံပြိုင်ဖြေကြားသည်။

“ဗုဒ္ဓဘာသာဦးရေ မလျော့ပါးရေးအတွက် အားလုံးမှာ တာဝန်မရှိ ဘူးလား”

“ရှိပါတယ် ဘုရား”

“အဲဒီအထဲမှာ မိန်းကလေးတွေ အဓိက မကျဘူးလား”

“ကျပါတယ် ဘုရား”

“မိန်းကလေးတွေ လင်ယူမှားခဲ့ရင် လူဦးရေ မလျော့ဘူးလား၊ လျော့

မလား”

“လျှော့ပါတယ် ဘုရား”

“ကိုယ့်ဘက်က လျှော့ရင် တစ်ယောက်တည်း။ သူ့ဘက်ကကျတော့ အများကြီး တိုးမသွားဘူးလား”

“တိုးသွားပါတယ် ဘုရား”

မိန်းကလေးများ ကလေးမွေးသည့်အခါတွင် ကိုယ့်အမျိုး ဖြစ်မလာဘဲ သူ့အမျိုးသာ ဖြစ်သွားမည့်အကြောင်း၊ ကိုယ့်အိမ်သားသာ လျှော့ပြီး သူ့အိမ်သားက တိုးသွားမည်သာဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားသည်။ ထိုအခါ အချိန်တစ်ချိန် ရောက်သည့်အခါတွင် ကိုယ့်လူမျိုးထက် လူဦးရေ ပိုများလာမည်၊ ထိုသို့ ပိုများလာပါက မလုံခြုံဖြစ်လာမည်ဟု ဆက်လက်ဟောကြားသည်။ ဆရာတော်က ယင်းသို့ပြောသွားသည့်တိုင် သူ့လူမျိုးဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ရည်ညွှန်းကြောင်း မပြောသေး။

“ဦးဇင်းတို့ လူမျိုးတွေဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို အလေးအနက် မထားကြဘူး။ သူတို့တွေကျတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးဟာ တပ်ရင်းတစ်ရင်းအင်အားနဲ့ ညီမျှတယ်လို့ သတ်မှတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဖို့အတွက် စီမံကိန်းတွေ ချ၊ ဆုငွေတွေ ထုတ်၊ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ပံ့ပိုးပေးခဲ့ကြတာ”

ထို့ကြောင့် ဆယ်တန်းကျောင်းသူ၊ ဘွဲ့ရ၊ ဘွဲ့လွန် အဆင့်မြင့် မိန်းကလေးတွေ ရပါက ဆုငွေကို အဆင့်အလိုက် သတ်မှတ်ထားပြီး လခ၊ နှစ်စဉ်ကြေး၊ ထောက်ပံ့ငွေ သတ်မှတ်ထားသည်ဟု ဟော၏။ တစ်ယောက်တည်းပါ သွားသဖြင့် ဘာမှ မဖြစ်လောက်ဘူးဆိုကာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် အမှုမဲ့၊ အမှတ်မဲ့ မနေဖို့အတွက်လည်း ဟောသည်။

ထို့နောက် ရှမ်းပြည်နယ်၊ တီကျစ်မြို့တွင် မိန်းကလေးတစ်ဦး မွတ်စလင်ဘာသာဝင်တစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ပြီး ကလေးကိုးယောက်မွေးခဲ့သည့် အကြောင်းနှင့် အခုအချိန်တွင် မိသားစုဦးရေမှာ ၄၇ ယောက်အထိ ရှိသွားပြီဖြစ်သည်ဟု ဟောသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းပါသွားခြင်းက ၄၇ ဦးအထိ တိုးပွားလာလျှင် ၁၀ ယောက်၊ အယောက် ၁၀၀၊ တစ်ထောင်၊ တစ်

သောင်းအထိ တိုးလာပါက မည်သို့ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်းကို တွက်ချက်မိန့်ကြား သွားသည်။

ထို့အပြင် မော်လမြိုင်မြို့မှ ကျိုက်မရောလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ကျေးရွာ ပေါင်း ၁၇ ရွာတွင် ၁၅ ရွာမှာ မွတ်စလင်ကျေးရွာများ ဖြစ်သွားပြီဟု မိန့်သည်။ (ဆရာတော်ဦးဝီရသူက မွတ်စလင်ကို ကုလားဟု သုံးနှုန်းပါသည်) ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် အရေးကြီးသည်ဟု ဆို၏။ ကိုယ့်သမီးက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်သည့်အတွက် အိမ်ထောင်ဘက်ကိုလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သာ ဖြစ်ရမည်။ ဘာသာတူ၊ လူမျိုးတူရမည်ဆိုသည့် သံမဏိစည်းကမ်းကို သတ်မှတ်ပြီး ယင်း စည်းကမ်းကို အထိအခိုက်အပွန်းအပဲ့ ခံ၍မရဟု ဆရာတော်က ဟောကြား လေသည်။

ဆရာတော်ဟောကြားခဲ့သည့် ဥပမာအချက်အလက်တွေဟာ တကယ် ရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘယ်လိုရသနည်း။ မြန်မာမိန်းကလေးကို ယူနိုင်ပါက ဆု ချီးမြှင့်သည်။ ထောက်ပံ့ကြေးပေးသည်ဟု ဆိုခြင်းကလည်း ဘယ်လိုအထောက် အထားနှင့် ပြောသနည်းစသဖြင့် ဆရာတော်၏တရားကို နားထောင်ရင်း ကျွန် တော်တွေ့နေမိသည်။

ဆရာတော်သည် ဖြည်းဖြည်းအေးအေးဖြင့်ပင် တရားကို ဆက်ကာ ဟောကြားသည်။

“ကိုယ့်တိုင်းရင်းသားတွေ အများကြီးပဲ၊ ကရင်ကြိုက်လား၊ ကချင်ကြိုက် လား၊ မွန်ကြိုက်လား၊ ကယားကြိုက်လား။ ကယားထဲမှာတောင် အနွယ်တွေ ရှိသေးတယ်။ ယူစမ်းပါ။ ကိုယ့်တိုင်းရင်းသားကိုယူ။ ခေါင်းခေါက်ပြီးတောင် ယူလိုရတယ်။ ပေါလွန်းလို့” ဟု ဟောကြားသည်။

“အမေဖြစ်တဲ့သူက ချမ်းချမ်းသာသာနေချင်လို့ သူဌေးသားကို ရွေးယူ။ ပေးစားဖို့ မသင့်ဘူးလား”

“သင့်ပါတယ် ဘုရား”

“ဆင်းဆင်းရဲရဲနေချင်လို့ ဆင်းရဲသားကို ရွေးယူတော့ရော သဘောတူဖို့ မလိုဘူးလား၊ လိုလား”

“လိုပါတယ် ဘုရား”

“ဒူပေနာပေခံချင်လို့ အရက်သမားကို ရွေးသည်။ သဘောတူဖို့...”

တရားနာပရိသတ်က မသင့်ပါဘူးဟု ပြန်ဖြေသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်က...

“မသင့်ဘူးတဲ့နော်။ ဟုတ်ပြီ”

“ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကိုယ် လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးချင်လို့ ရွေ့လို ဥထားချင်လို့ ဘိန်းစားကို ရွေးယူချင်ရင်ရော သဘောတူဖို့”

“မတူပါဘူး ဘုရား”

“မတူဘူးတဲ့ အောင်မာ”

တရားနာပရိသတ်တချို့က ရယ်ကြသည်။

“အရက်သမားကိုယူရင် လူမျိုးပျောက်မလား”

“မပျောက်ပါဘူး ဘုရား”

“သာသနာကွယ်မလား”

“မကွယ်ပါဘူးဘုရား”

“ကုလားကို ယူရင် (မွတ်စလင်)လူမျိုး”

“ပျောက်ပါမယ် ဘုရား”

“ဘာသာရော”

“ပျောက်ပါမယ် ဘုရား”

“အရက်သမားနဲ့ ကုလား (မွတ်စလင်) ကြိုက်တာနဲ့ ပေးစားပါ။ ဘယ်သူရွေးမလဲ”

“အရက်သမားရွေးပါမယ် ဘုရား”ဟု တရားနာပရိသတ်က ပြန်ဖြေသည်။ ဆရာတော်က ဆက်၍...

“ဘိန်းစားနဲ့ ကုလားရော”

“ဘိန်းစားရွေးပါမယ် ဘုရား”

“ဆင်းရဲသားနဲ့ ကုလား”

“ဆင်းရဲသားယူပါမယ် ဘုရား”ဟု ဆရာတော် ဆက်တိုက်မေးသွားသည့်အတိုင်း တရားနာပရိသတ်က ဆက်တိုက် လိုက်ဖြေပေးသည်။

ထိုသို့ ဆက်တိုက်မေးနေစဉ် ဆရာတော်ဦးဝိရသူက ခွေးနှင့် ယှဉ်ကာ

ဘယ်သူ့ယူမလဲဟု ရုတ်တရက်မေးလိုက်လေသည်။ တရားနာပရိသတ်က ထို မေးခွန်းကို ပြန်မဖြေတော့ဘဲ ရယ်ကြတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက် တော့ ထိုမေးခွန်းက ရယ်စရာမဟုတ်ဟု ထင်သည်။

တခြားဘာသာဝင်များကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ထိုးနှက်လိုက် ခြင်းဟု ယူဆသည်။ ထိုသို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဘာကြောင့် ပြောလေသနည်း။ မနက် အင်တာဗျူးသည့်အခါ မေးကြည့်မည်ဟု ကျွန်တော်တွေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် အတူရှိနေသည့် ကိုခင်မောင်မြင့်ကလည်း “ဟာ...ကြမ်းတယ် ဟေ့”ဟု ရေရွတ်လိုက်သေးသည်။

ကျွန်တော်တို့အနီးတွင် ရှိနေသည့် မိန်းကလေးတချို့က “တော်ပြီ၊ ဘယ်သူမှ မယူတော့ဘူး။ အဖျိုကြီးပဲ လုပ်တော့မယ်”ဟု သူတို့အချင်းချင်းပြော ကာ ရယ်နေကြသည်။

ခွေးနှင့်ယူပါက အမျိုးပျက်နိုင်သော်လည်း ဘာသာရေးမပျက်နိုင် သည့်အကြောင်းကို ယခုလို ဆက်ဟောသည်။

“လင်တော်မောင်ခွေးကြီးက ကိုယ့်ဇနီးသည် လူမိန်းမကြီးကို ဘုရား ရှိခိုးရင် တားမလား”

“မတားပါဘူး ဘုရား”

“တားလို့ရော ရမလား”

“မရပါဘူး ဘုရား”ဟု တရားနာပရိသတ်က သံပြိုင်ပြန်ဖြေကြသည်။

ထို့ကြောင့် တရားနာပရိသတ်အနေနှင့် ကြိုက်တာကို ရွေးဟု ဆရာ တော်က ထပ်မိန့်ပြန်သည်။ ခွေးမျိုးကောင်း မရှိပါက နိုင်ငံခြားမှ မှာပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ တချို့ခွေးများဆိုရင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါက လူထက်ပင် အရပ်ပို မြင့်သေးကြောင်း၊ ခွေးကပင် ပိုမို၍ အစွမ်းထက်နေဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း စသဖြင့် ဆရာတော်က ဆက်တိုက်ဆိုသလို ဟောကြားသွားသည်။

“ခွေးနဲ့ပဲ လက်ထပ်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးများရှိရင် ဘုန်းကြီးဆီ လွှတ်လိုက်ပါ။ စိန်နဲ့ မြ လက်ဖွဲ့မယ်။ ကြားဖူးလား စိန်နဲ့မြ။ ဘာကြော်ငြာလဲ။ မွေ့ရာ”ဟု လေသံအေးအေးနှင့် စကားတစ်ခွန်းချင်း၊ တစ်လုံးချင်းစီ ပီပီသသ မိန့်ဆိုဟောကြားသွားသည်။

တရားနာပရိသတ်က တဟားဟား ရယ်မောကြသည်။ ဆရာတော်က တော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ တရားပရိသတ်ထဲတွင် အသက်အရွယ်ကြီးသည့် အဘိုး၊ အဘွားများ ပါကြမည်။ မိန်းမငယ်လေးများ၊ အပျိုလေးများပါသည်။ မယ်သီလရှင်များကလည်း တရားနာပရိသတ်၏ ထိပ်ဆုံးတွင်ရှိ၏။ စောစောက ဆရာတော်၏ ဟောကြားချက်များသည် ထိုတရားပရိသတ်အတွက် အားနာဖို့ ကောင်းသည်။ မျက်နှာပူစရာဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးထုကို စော်ကားလိုက်သလိုပင် ဖြစ်နေမလားလို့ ကျွန်တော်တွေးမိသည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူက မိဘတွေအနေနှင့် ကိုယ့်သမီးကို အိမ်ထောင် ရက်သားရွေးချယ်ဖို့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သင်ပေးရမည်၊ အရိပ် တကြည့် ကြည့် အမြဲတမ်းအကဲခတ်ရမည်ဟု ဆက်ဟောသည်။

ထို့နောက် ယနေ့မိန်းကလေးများ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ကျောပေါ်၊ လည်ဟိုက်၊ အောက်တို 'အပေါ်ဗလာ၊ အောက်တစ်ထွာ'ဟု ဆိုကာ ဆရာတော်က ဟောကြားထောက်ပြသည်။

ဆက်၍ ဆရာတော်ဦးဝီရသူက အိမ်၊ ခြံမြေရောင်းသည့်အခါတွင် လည်း မိမိလူမျိုး၊ မိမိဘာသာဝင်တွေကိုသာ ရောင်းချသင့်သည်။ မည်သို့ပင် ဈေးကောင်းကောင်းပေးဝယ်သည့်တိုင် တခြားဘာသာဝင်များအား မရောင်းချ သင့်ကြောင်းနှင့် ထိုသို့ရောင်းချမိသဖြင့် ရွာလုံးကျွတ် လူမျိုးရော၊ ဘာသာပါ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို ဆရာတော်က ဥပမာ သုံး၊ လေးခုပေး ကာ ဟောကြားသည်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါးနှင့် ဥပမာ တရားဟု ဆိုသောကြောင့် ဥပမာ ၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့် ဥပမာ သည် ငြိမ်းချမ်းရေးသင်္ကေတသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆရာ တော်က ဆက်၍ဟောသည်။ ဥပမာ ဆိုင်များတွင်သာ ဈေးဝယ်ကြဖို့ကိုလည်း မိန့်၏။

တိုင်းရင်းသားရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုကို တိုင်းရင်းသားတွေသာ ထိန်းနိုင်မှာ ဖြစ်ပြီး တိုင်းရင်းသားရိုးရာပျောက်ကွယ်သွားပါက သာသနာလည်း ကွယ်သွား မည်ဖြစ်သောကြောင့် 'အမျိုးသားရေး သွေးမအေးဘဲ အမြဲတစေနွေးပါစေ'ဟု ဟောကြား၏။

တရားပွဲအဆုံးသတ်မှာတော့ ဆရာတော်က “တရားနာပရိသတ် အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ရေ၊ ၉၆၉ ဂုဏ်တော်များကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်လျက်၊ ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါးကို တာဝန်ကျေပွန်စွာထမ်းလျက် အမျိုးဘာသာသာသနာ အကျိုး သယ်ပိုးနိုင်သော၊ အမျိုးဘာသာသာသနာ၏ အန္တရာယ်၊ ရန်စွယ်များကို ခုခံနိုင်စွမ်းသော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးများ၊ အရှင်ကောင်း၊ အရှင်မြတ်များ ကိုယ်စီကိုယ်စီဖြစ်ကြပါကုန်သော်” ဟု ဟောကြားကာ တရားနာပရိသတ်က သာဓုသုံးကြိမ်ရွတ်ဆိုပြီး တရားပွဲကို ရုပ်သိမ်းလိုက်လေတော့သည်။ တရားပွဲသည် နှစ်နာရီခန့် ကြာလေ၏။

မနက်ဖြန်တွင် မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်းမှ ကျွန်တော်နှင့် ကိုခင်မောင်မြင့်သည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူအား အင်တာဗျူးမည်ဖြစ်၏။ အင်တာဗျူးမေးခွန်းများတွင် ယခုဟောကြားသွားသည့် ဟောပြောချက်တချို့ကို ထောက်ပြကာ မေးမည်ဟု ပြင်ဆင်ထားလိုက်ကြသည်။

အခန်း (၄၅)

နောက်နေ့ နံနက် ရှစ်နာရီခွဲတွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့် အင်တာဗျူးခွင့် ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ကိုခင်မောင်မြင့်သည် ဆရာတော်ရှိသည့် ချောင်းဝကျေးရွာ၊ မင်္ဂလာဓမ္မသုခ(ရှမ်း) ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွားလိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်တွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့် အာဂန္တုသံဃာတချို့ ရှိသည်။

ပြီးလျှင် ဦးဝီရသူ၏ တပည့်၊ ဒကာတို့လည်း ရှိ၏။ တချို့က ကင်မရာများလွယ်ထားပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံ ရိုက်ကူးဖို့ ပြင်နေကြသည်။ ဆရာတော်၏ တပည့်သံဃာတစ်ပါးကတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ နာမည်နှင့် မဂ္ဂဇင်းအမည်တို့ကို မေးမြန်းသည်။ ပြီးလျှင် သူသည် အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ပြန်ထွက်လာပြီး “ခဏလေးနော် ဆရာတော်လာလိမ့်မယ်” ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်တို့ကို ခဏစောင့်ခိုင်းသည်။

ခဏအကြာတွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် အခန်းထဲက ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ဦးစွာ ဆရာတော်ကို ရှိခိုးကန်တော့လိုက်သည်။ ဆရာတော်သည် နှာချေကာ နှာစေးနေ၏။ သူ့ရှေ့တွင်ရောက်နေသည့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို သက်သောင့်သက်သာနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထိုင်ကြဖို့ ဆရာတော်က မိန့်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အင်တာဗျူးလိုသည့် အကြောင်းအရာကို ဆရာတော်ထံ ထပ်မံလျှောက်ထားပြီး အင်တာဗျူးကို စလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် မဘာသအကြောင်းကို ရေးမည်ဖြစ်သောကြောင့် မဘာသ မည်သို့ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို အရင်ဆုံးရေးလိုက်သည်။ (၂၀၁၅၊ မေ ထုတ် အမှတ်စဉ်- ၂၃ မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်းတွင် ‘မဘာသကို ဆန်းစစ်ခြင်း’ဆိုသည့် အမည်ဖြင့် မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါး ဖော်ပြပြီးဖြစ်သည်)

ဆရာတော်က ရခိုင်အရေးအခင်းဖြစ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ၉၆၉ ကွန်ရက်များ ပေါ်လာသည်။ မိတ္ထီလာနှင့် အခြားသော ဒေသများတွင်လည်း ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေးဆိုင်ရာ ပဋိပက္ခများ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့သို့သော အဓိကရုဏ်းများ မပေါ်ပေါက်လာစေရန်၊ ပေါ်ပေါက်လာပါက အမြန်ဆုံးထိန်းသိမ်းနိုင်စေရန်ဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်များနှင့် မဘာသကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟုရှင်းပြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် အမျိုးဘာသာသာသနာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး ကိစ္စသည် ဘယ်လောက်အထိ အရေးပါသလဲဟု ထပ်မေးကြည့်သည်။

“သူတို့က မိန်းမများများယူတယ်၊ ကလေးများများမွေးတယ်။ လူများများ စုတယ်။ ယူသမျှမိန်းမကိုလည်း ဘယ်ဘာသာဝင်ဖြစ်ဖြစ် သူတို့ယဉ်ကျေးမှု၊ သူတို့ အဓိကအာဏာနဲ့ပဲ သူတို့ဘာသာပဲ လုပ်ရမယ်။ အဲဒါတွေက အပြင်းထန်ဆုံးသော စိုးရိမ်မှုတွေပဲ” ဟု မွတ်စလင်ဘာသာဝင်များကို ညွှန်းဆိုကာ ဆရာတော်က မိန့်သည်။

ထို့အပြင် ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် ဖြစ်ပွားနေသည့် ပဋိပက္ခတို့ ပြည်မသို့ ကူးစက်မလာအောင် ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့်လည်း လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

မဘာသအဖွဲ့၏ အမျိုးဘာသာသာသနာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု

ရည်ရွယ်ချက်များ ပြည့်မီစေရန် တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းများနှင့် ဓမ္မစကားလမ်းများ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ဖြစ်လာစေရန် ဆောင်ရွက်နေခြင်း၊ အသိဉာဏ် ပညာပေး ဟောပြောပွဲများ၊ တရားပွဲများကို ကျင်းပခြင်းနှင့် ဥပဒေနှင့်ပတ်သက် သည့် အသိပညာပေးသင်တန်းများ၊ ဟောပြောပွဲများ ဖွင့်လှစ်သင်ကြားပေးခြင်း တို့ကို ဆရာတော်က ဆက်လက်ဖြေကြားပေးသည်။

“နောက်တစ်ခုက အမျိုးစောင့်ဥပဒေပေါ့။ အဲဒါနဲ့လည်း ကာကွယ် စောင့်ရှောက်လို့ ရနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်လို့ ဦးစင်းတို့ အမျိုးစောင့်ဥပဒေကို အသည်းအသန်ကြိုးစားနေကြတာ” ဟု မဘာသ၏ အဓိကလုပ်ဆောင်နေသည့် လုပ်ငန်းများကို ဦးဝီရသူက မိန့်ကြားသည်။

အထက်ပါလုပ်ငန်းများအနက် ဟောပြောမှုနှင့် အသိဉာဏ်ပေးမှု လုပ် ငန်းတွေကို နေ့တိုင်းလိုလို လုပ်ကိုင်နိုင်ပြီး ဒုတိယအများဆုံး လုပ်နိုင်သည့် လုပ်ငန်းမှာ နွေရာသီယဉ်ကျေးမှု ရက်ရှည်သင်တန်းနှင့် ကျောင်းဖွင့်ရာသီတွင် ဆန်းဒေးစကားလမ်းလို သင်တန်းများကို တစ်နိုင်ငံလုံး အတိုင်းအတာနှင့် ကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့်လုပ်နိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆရာတော် ဦးဝီရသူက မိန့်ဆိုသည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူက ကျွန်တော်တို့မေးသည့် မေးခွန်းများကို တိုတို နှင့်လိုရင်းကိုသာ ဖြေသည်။ အင်တာဗျူးဖြေနေသည့် သူ၏အသွင်က မေးခွန်း လွယ်သဖြင့် ‘မျက်စိမှိတ်တောင်ဖြေလိုက်ဦးမယ်’ ဟူသည့် ကျောင်းသားကြီးတစ်ဦး ၏ အသွင်မျိုးဖြင့် ဂရုမစိုက်သလို အေးအေးဆေးဆေးပင် ဖြေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်လာသည့် မေးခွန်းတွေကို ဆက်၍ မေးသည်။

“အမျိုးဘာသာသာသနာ စောင့်ရှောက်ရေးဟာ နိုင်ငံအတွက် လိုအပ် တယ်ပေါ့လေ။ သံဃာတော်တွေကလည်း မိန့်တယ်၊ လူတွေကလည်း ပြော တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီအပေါ်မှာ ဝေဖန်နေကြတာတွေက ဘာကြောင့်လို့ ဆရာတော် မြင်ပါသလဲ”

“နံပါတ်တစ်ကတော့ နိုင်ငံရေးသမား တော်တော်များများဟာ လက် တွေ့မကျဘူးဗျ။ သူတို့က သူတို့အသိုင်းအဝိုင်း အဖြစ်အပျက်လေးလောက် မြင်ပြီးတော့ ဒါတွေကို မလိုအပ်ဘူးဆိုပြီးတော့ ခါးခါးသီးသီးငြင်းတာ။ တကယ် တမ်းကျတော့ ဦးစင်းတို့က ပြည်သူလူထုနဲ့ အမြဲတမ်း ထိတွေ့နေတဲ့အခါကျတော့

ဒီပြဿနာတွေက ဦးဇင်းတို့မှာ အမြဲတမ်း ခေါင်းစားရတဲ့ ပြဿနာတွေပါ။ အဲဒါကြောင့် ဦးဇင်းတို့နဲ့ သူတို့နဲ့ ကွာတာပေါ့။ သူတို့က ပြည်သူတွေနဲ့ မနီးစပ်ဘူး။ လက်တွေ့မကျဘူး။ ဦးဇင်းတို့က ပြည်သူတွေနဲ့ နီးစပ်တယ်။ နေ့စဉ်ထိတွေ့မှုရှိတယ်။ ဦးဇင်းတို့က လက်တွေ့ကျတယ်။ အဲဒီအပိုင်းမှာ သူတို့နဲ့ ဦးဇင်းတို့ရဲ့ အမြင်မတူဘူးဖြစ်သွားတာပေါ့” ဟု ဆရာတော်က နံပါတ်တစ် အချက်ကို ဆက်တိုက်မိန့်ဆိုသွားသည်။

နောက်တစ်ခုမှာ ဦးဇင်းတို့ကို အစိုးရလက်ကိုင်တုတ်ပုံစံမျိုးအဖြစ် အထင် လွှဲအောင် လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ တကယ့်လက်တွေ့တွင် အစိုးရ အကြံပြုသဖြင့် မဘာသအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ခြင်းလည်း မဟုတ်သလို အစိုးရထံတွင် အကူအညီတောင်းခဲ့ခြင်းမျိုးလည်း မရှိခဲ့ဘူးဟု ဆရာတော်က ဖြေသည်။

“ဦးဇင်းတို့က ဘယ်ပါတီဝင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကုလား(မွတ်စလင်)နှိပ်စက်ရင် ကူညီမှာ။ ဘယ်လူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ဘာသာဝင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကုလား (မွတ်စလင်) နှိပ်စက်ရင် ကူညီမှာ။ ဦးဇင်းတို့ တိုင်းရင်းသား ၁၃၅ မျိုးနဲ့ ၁၃၅ မျိုးပြောတဲ့ ဘာသာစကား၊ တိုင်းရင်းသား ၁၃၅ မျိုး ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာတရား။ ဒါတွေကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာ” ဟု ဆရာတော်က ဆိုသည်။

အမျိုးဘာသာသာသနာကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေသည်ဟုဆိုသော် လည်း တစ်ဖက်တွင် မွတ်စလင်မုန်းတီးရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်သလိုမျိုးဖြစ်နေတာ ကြောင့် မွတ်စလင်မုန်းတီးရေးဝါဒလို ဖြစ်မနေဘူးလားဟု လျှောက်ထားသည်။

“ဦးဇင်းတို့က အမုန်းတရားကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး အလုပ်လုပ်နေတာ လည်းမဟုတ်ဘူး။ အမုန်းတရားကို အခြေခံပြီးတော့ အလုပ်လုပ်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဦးဇင်းတို့က အမျိုးဘာသာသာသနာလုံခြုံရေးပဲ”

“အဲဒီတော့ ဘုရားက ဒေဝဒတ်မကောင်းကြောင်းတွေ ဟောခဲ့တယ်။ ဘုရားက ဒေဝဒတ်ကို မုန်းလို့မဟုတ်ဘူး။ ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ပရိသတ်ကို သင်ခန်းစားယူစေချင်လို့။ ဦးဇင်းတို့က ကုလားအကြောင်းတွေ ဟောတယ်။ ကုလားကို မုန်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ ကုလားကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဆင်ခြင်စေချင်လို့။ အဲဒီလိုမှ ဦးဇင်းတို့က သာဓကတွေ မပြဘဲနဲ့ နေရင်

ဘယ်သူက ဆင်ခြင်ကြမှာလဲ။ ဘယ်သူမှ မဆင်ခြင်ဘူးဆိုရင် အမျိုးဘာသာ သာသနာကို ဘယ်သူက စောင့်ရှောက်မှာလဲ”

“အဲဒါဆိုရင် ဦးဇင်းတို့ အဖွဲ့ကရော ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲ။ အဲဒီတော့ အစ္စလာမ်ကို တိုက်ခိုက်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မွတ်စလင်ကို ဆန့်ကျင်နေတာ လည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်သာသနာ စော်ကားခံနေရတာတွေကို ချပြပြီးတော့ လိုက်နာစေချင်လို့၊ ဆင်ခြင်စေချင်လို့” ဟု ဆရာတော်ဦးဝီရသူက မိန့်ဆိုသွားသည်။

အင်တာဗျူးနေစဉ် ဆရာတော်၏ ဒကာများက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ၏ မေးသမျှ၊ ပြောသမျှကို ဖီဒီယိုရိုက်ကာ မှတ်တမ်းထားသည်။ ကင်မရာဖြင့် လည်း ရှေ့က ရိုက်လိုက်၊ နောက်က ရိုက်လိုက်နှင့် ရှုထောင့်မျိုးစုံက ရိုက်၏။ ဆရာတော်ဦးဝီရသူကို အင်တာဗျူးလျှင် ထိုသို့မှတ်တမ်းတင်ခံရမည်ကို သိရှိ ထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲတွင်တော့ မည်သို့မျှ မခံစားရ။

အခန်း (၄၆)

အမျိုးဘာသာသာသနာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်းသည် ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်းလက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်မှုအပိုင်းတွင် ကွဲလွဲမှုရှိနေခြင်း၊ တချို့သော တရားပွဲများကို အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက ခွင့်ပြုမိန့်ပေးသော်လည်း မဘာသအဖွဲ့များက တားဆီးမှုများ ပြုလုပ်နေခြင်း၊ ယင်းကဲ့သို့ တားဆီးမှုများကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ပြီး ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းသွားရန် ရှိ၊ မရှိ စသဖြင့် မေးခွန်းများကို ဆရာတော်ထံ လျှောက်ထားလိုက်သည်။

မဘာသအဖွဲ့သည် အရပ်ဘက်အဖွဲ့အစည်းဖြစ်သလို ပေါ်ပေါက်လာသည်မှာလည်း မကြာသေးသောကြောင့် စည်းကမ်းပိုင်းဆိုင်ရာ သေသပ်မှုတွင် အားနည်းချက်ရှိသည်ဟုဆိုသည်။ မဘာသဥက္ကဋ္ဌ ဆရာတော်ကြီးအပါအဝင် မိမိကိုယ်တိုင်သည်ပင် လုပ်ချင်တာများပြီး အနားတွင် ဝန်းရံသူနည်းသဖြင့်

လုပ်ချင်သလောက် မလုပ်နိုင်သည့် အခြေအနေဖြစ်နေသည်ဟု ဆရာတော်က မိန့်သည်။

“ပိုဆိုတာက ဦးဇင်းတို့၊ ဆရာတော်ကြီးတို့နဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ မျိုးချစ် အဖွဲ့တွေ ပေါ်လာတာပေါ့။ သူတို့က ဦးဇင်းတို့ သြဝါဒခံလည်း မဟုတ်ဘူး။ တသီးတသန့် ပေါ်လာတာဆိုတော့ သူတို့ ရေးချင်တာရေး၊ ပြောချင်တာတွေ ပြောဆိုတော့ ဒီအပိုင်းမှာလည်း ထောက်ပြစရာလည်း ဖြစ်နေတာပေါ့” ဟု ဆရာတော်က မိန့်၏။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရှောင်ကြဉ်ဖို့ရန်အတွက်မှာ ထိုသူ၏ အမူ အကျင့်များကို ပြောပြီးမှ ရှောင်ကြဉ်ရသည့်သဘော ဖြစ်သောကြောင့် အမျိုး ဘာသာသာသနာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအတွက် နိုးကြားအောင် လှုပ်နှိုးရ သဖြင့် ဥပမာ၊ သာဓကများ မပါမပြီး ထည့်သွင်းဟောကြားနေခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုသည်။ အမျိုးစောင့်ဥပဒေများ ပေါ်ပေါက်လာပါက ဥပမာ၊ သာဓက များ ထည့်သွင်းဟောကြားရန် မလိုတော့ဘဲ လက်တွေ့ပိုင်းဆိုင်ရာ ယဉ်ကျေးမှု သင်တန်း၊ ဓမ္မစကားလုံး၊ ဥပဒေပညာ၊ စည်းရုံးဟောပြောမှုတွေကိုသာ လုပ်သွားရ တော့မှာဟု ဆိုသည်။

ဦးဝီရသူက “ပထမအဆင့်ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ပြောတဲ့သူတွေ ပြောတာကို ဦးဇင်းတို့က အထိုက်အလျောက် နားလည်ပေးပါတယ်။ ဒုတိယ အဆင့်ကိုရောက်သွားပြီဆိုရင်တော့ ပြောတဲ့သူတွေလည်း ပြောမှာ မဟုတ်တော့ ဘူး” ဟု မိန့်ကြားသည်။

တရားပွဲများကို မဘာသမှ ပိတ်ပင်ထားဆီးသည်ဟု ပြောဆိုနေကြရာတွင် အမှန်တကယ်အားဖြင့် မဘာသမှ ညွှန်ကြားချက်လည်း မဟုတ်သလို မူလည်း မရှိဟုဆိုသည်။ အသိဉာဏ်ပေး ဟောပြောပွဲဖြစ်စေ၊ ဆရာတော်၊ သံဃာတော် များ၏ ဟောပြောပွဲဖြစ်စေ မတားဆီးသင့်ဟုဆိုသည်။

တချို့သောနေရာများတွင် တရားဟောခွင့် ပိတ်ပင်ခံရခြင်းများ ရှိတတ် ပြီး မိမိကိုယ်တိုင်သည်ပင် တရားဟောပြောခွင့် မရသည့်နေရာ များရှိသည်။ လက်ရှိမှာပင် မရမ်းကုန်းမြို့နယ် ၂ ရပ်ကွက်တွင် ကျင်းပသည့် တရားပွဲတွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ တစ်ပါးတည်းကိုသာ ကွက်ချန်ခဲ့သည်ဟု ဆရာတော်က

မိန့်ကြားသည်။

ယင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာတော်ဦးပီရသူက ယခုလို မိန့်ကြားသည်။

“ လူတွေ အကုသိုလ်တိုးမှာစိုးလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး။ တချို့က နိုင်ငံရေးအမြင်နဲ့ ဖွဲ့ကြတယ်။ ဖွဲ့ကြတော့ လူတွေ အကုသိုလ်တိုးတာပဲ အဖတ် တင်တယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဒေသအာဏာပိုင်နဲ့ သံဃာအဖွဲ့အစည်းနဲ့ပဲ ဆိုင်တာ။ မဘာသနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ”

မဘာသအဖွဲ့အနေဖြင့် ကြေညာချက်ထုတ်ပြန်ခြင်း၊ ဆန္ဒပြခြင်း ကိစ္စရပ် များနှင့်ပတ်သက်၍ လက်ပံတောင်းတောင်ရှိ သိမ်တော်အရွှေခံလိုက်ရခြင်း၊ ဒေါ်ခင်ဝင်းအသတ်ခံရခြင်း စသည့်ကိစ္စမျိုးတွင် မဘာသက ပါဝင်ပတ်သက်ခြင်း မပြုဘဲ သမ္မတထောက်ခံပွဲလို လှုပ်ရှားမှုများတွင် ဦးဆောင်လှုပ်ရှားနေခြင်းသည် မဘာသနှင့် အစိုးရကြား အပေးအယူများ ရှိနေမလားဆိုသည့် ဝေဖန်ချက်အပေါ် ဆရာတော်အမြင်ကို မေးကြည့်သည်။

ယင်းသို့ပြောဆိုနေခြင်းမှာ ဘာသာတရားကို အမှန်တကယ် နားမလည် တာကြောင့်ဟု ဆရာတော်က ဆိုသည်။ သိမ်ကို ဖျက်မည်ဆိုပါက နိုင်ငံတော် သံဃမဟာနာယက အမိန့်ကို တောင်းခံပြီးမှ ဖျက်ရသည်။ ယခုမှာ ဖျက်ဆီးတာ မျိုးမဟုတ်ဘဲ နေရာရွှေပေးတာဖြစ်သည်။ တရားနည်းလမ်းကျသည့် အလုပ်ဖြစ် သည်။ ကျမ်းဂန်များတွင်လည်း ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အပြု သဘောဖြင့် လုပ်သည်ဆိုပါက ခွင့်ပြုရမည်ဟု ဆိုသည်။

ဒေါ်ခင်ဝင်းအသတ်ခံရမှုနှင့် ပတ်သက်၍လည်း မဘာသအဖွဲ့သည် လူမျိုးကြားနှင့်ဖြစ်သည့် အန္တရာယ်များတွင်သာ ဝင်ပါခြင်းဖြစ်ပြီး သန့်သုခ နှင့် ဒေါ်ခင်ဝင်းတို့လို ဗုဒ္ဓဘာသာအချင်းချင်းဖြစ်သည့် ကိစ္စရပ်များတွင် ဝင်မပါ ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် လူမှုရေးအရ မဘာသဗဟိုနှင့် မန္တလေးမဘာသက ဒေါ်ခင်ဝင်းအတွက် သွားရောက်လှူဒါန်းမှု ပြုလုပ်သလို ဒဏ်ရာရသည့် ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင်ကိုလည်း လှူဒါန်းမှုပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ အိအိုင်စီရုံး အခြေစိုက်ရန် လုပ်ခဲ့စဉ်က မဘာသအနေဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကန့်ကွက်ခဲ့ကြသလို ဝိုက်ကတ်ကိစ္စတွင်လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့် ကွက်ခဲ့သည်။ ယင်းကိစ္စတို့မှာ အစိုးရကို ကန့်ကွက်ခဲ့ရသည့် ကိစ္စရပ်များဖြစ်

သည်။ ယင်းသို့သော မဘာသာ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို စာနယ်ဇင်းများက “မျှမျှ တာတ ရေးကြလို့လား။ ဦးဇင်းဆိုရင် အစိုးရကို ကျောင်းမှန်၊ ကန်မှန်းသိအောင် ဆုံးမမယ်လို့ ပြောထားတာ။ အဲဒါကို စာနယ်ဇင်းတွေက အရေးတယူ လုပ် ကြလား” ဟု ဆရာတော်က မေးခွန်းပြန်ထုတ်သည်။

မိဒီယာများအနေဖြင့် အထင်လွဲနိုင်သည့်အပိုင်းများကို အကုန်ချပြပြီး အမြင်မှန်ရနိုင်သည့် အပိုင်းကိုတော့ လုံးဝ ဖုံးကွယ်ထားခြင်းဖြင့် မျက်စိတစ်ဖက်ကို မြင်အောင်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်ကို ကွယ်အောင်လုပ်ထားသဖြင့် “အဲဒါ စာနယ် ဇင်းတွေမှာ တာဝန်ရှိတာပေါ့။ မဘာသာ ဆောင်ရွက်ချက်ကတော့ မျှတပါတယ်” ဟု ဦးဝီရသူက ပြန်လည်ဖြေကြားသည်။

အခန်း (၄၇)

မွတ်စလင်တို့သည် မိန်းမယူပြီးသည့်အခါတွင် ကလေးများများ မွေးတတ်ကြသည်။ မုဒိမ်းကျင့်တတ်ကြသည် စသဖြင့် အမျိုး ဘာသာသာသနာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တချို့က ပြောဆိုတတ်သည်။ အလားတူ ဆရာတော် ဦးဝီရသူကိုယ်တိုင် လည်း သူ၏တရားများတွင် ထည့်သွင်းဟောကြားတတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းသို့သော အဖြစ်အပျက်များကို မည်သည့်နေရာတွင် မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို စာရင်းပြုစု မှတ်တမ်းတင် ထားတာ ရှိပါသလားဟု မေးကြည့်သည်။

၂၀၁၄ နောက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်အမှုများကို အပြည့်အစုံ စာရင်း ပြုစုထားနိုင်သော်လည်း ယခင်အမှုများကိုတော့ မှတ်တမ်းတင်ထားနိုင်ခြင်း မရှိဘူးဟုဆို၏။ သူကိုယ်တိုင်ရေးထားသော ‘အာဖရိက ငါးခု’ဆိုသည့် စာအုပ် တွင် မွတ်စလင်၏ စော်ကားခြင်းခံရသည့် မိသားစု ၁၀ စု၏ အဖြစ်အပျက်ကို မှတ်တမ်းတင် ရေးသားထားတာရှိသည်ဟု ဆရာတော်က ဆို၏။

“နောက်တစ်ချက်က မုဒိမ်းကျင့်တာတွေကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေထဲမှာ လည်းရှိနေကြတာပဲ။ မွတ်စလင်ထဲမှာလည်းရှိသလို ဗုဒ္ဓဘာသာတွေထဲမှာလည်း သက်ငယ်မုဒိမ်းတွေတောင် ရှိပါတယ်။ (ယင်းသို့ပြောနေစဉ် ဆရာတော်က ပေါတယ်၊ ပေါတယ်ဟုဆိုကာ ခေါင်းညိတ်သည်) ဒါဆွေမျိုးသားချင်တောင် မရှောင်ဘူးလေ။ အဲဒီလိုမျိုးတွေ ရှိနေကြတော့ မဘာသက ဗုဒ္ဓဘာသာအချင်း ချင်းကျတော့ မဖော်ဘဲနဲ့ မွတ်စလင် မုဒိမ်းကျင့်တာ၊ လူသတ်တာတွေကိုပဲ ဖော်နေရတာက ဘာကြောင့်လဲ” ဟု ကိုခင်မောင်မြင့်က မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က လတ်တလော ကမာရွတ်တွင်ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် သက်ငယ် မုဒိမ်းနှင့် ပဲခူးတွင် ဖြစ်ခဲ့သည့် ဆရာဝန်လင်မယားနှစ်ဦးက အိမ်ဖော်ကလေးငယ် ကို နှိပ်စက်သည့် အကြောင်းတို့ကို ဥပမာပေး ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့မေးတဲ့ ဆိုလိုရင်းကို သိပါတယ်။ ဣတိုင်းလည်း ဦးဇင်းကို မေးနေကျပါ။ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်မှာလည်း ဦးဇင်းကို အဲဒီစကားတွေနဲ့ ရန်တွေ့နေကျ။ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ အမေရိကန်က သတင်းဌာနတစ်ခုကလည်း အဲဒါမေးတာပဲ။ နောက် မြန်မာ့အရေး လေ့လာနေတဲ့ လယ်ရီဂျာဂင်ကလည်း အဲဒါပဲ မေးတာပဲ”

“ဦးဇင်းတို့က လူမျိုးတူ မုဒိမ်းအမှုကို အလုပ်တစ်ခုအနေနဲ့ မလုပ်ပါ ဘူး။ အဲဒါကို ဦးဇင်းတို့ အလုပ်တစ်ခုလို မလုပ်ပါဘူး” ဟု ဆရာတော်က အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြသည်။

ဆရာတော်က ဆက်၍ မိန့်သည်။ “ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဦးဇင်းတို့က အမျိုးဘာသာသာသနာကို စောင့်ရှောက်တာ။ သွေးသားအရ ကျူးလွန်တာက တော့ ဘယ်လူမျိုးမဆို ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးဇင်းတို့ သိစေချင်တာက ကမ္ဘာ ကြီးက ကရုဏာသက်နေတဲ့ လူနည်းစုဆိုတာက အခု ကမ္ဘာကြီးက အထင် အမြင်လွဲနေကြတဲ့ လူအများစုကို မုဒိမ်းဘယ်လိုကျင့်နေသလဲဆိုတာကို သိစေ ချင်လို့ပါ”

“လောကကြီးမှာ အိမ်ရှင်ကသာ ဧည့်သည်ကို အနိုင်ကျင့်ရိုးထုံးစံ ရှိတယ်။ ဦးဇင်းတို့နိုင်ငံကျတော့ ဧည့်သည်က အိမ်ရှင်ကို အနိုင်ကျင့်နေကြတာ။ အိမ်ရှင်က ဧည့်သည်ရဲ့ အနိုင်ကျင့်ခြင်းကို ခံနေရတာ။ ဗမာက ကုလားမကို ကျင့်တဲ့ မုဒိမ်းမှု ဒီနေ့အထိ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကုလားက ဗမာကို ကျင့်တဲ့

မုဒိမ်းမှုကတော့ ပေါတယ်။ အဲဒါကို ကမ္ဘာကြီးကို သိစေချင်တာ” ဟု ဆို၏။
ဆရာတော်က ဆက်တိုက်ဆိုသလို မိန့်ဆိုသွားသည်။

“နောက်တစ်ခုကတော့ စာနယ်ဇင်းတွေကို မုဒိမ်းအမှုတွေ ပို့တဲ့အခါ လူမျိုးမပါ။ ဘာသာမပါ။ နာမည်မပါဘဲနဲ့ ရေးသားပေးဖို့ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပို့တာတောင်မှ သူတို့တွေက မရေးသားပါဘူး။ ရုပ်သံတွေကို ပို့တယ်။ သူတို့တွေ မလွှင့်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဦးဇင်းတို့ အားကိုးရတာ အွန်လိုင်းတစ်ခုပဲရှိတော့တယ်။ အဲဒီတော့ ဦးဇင်းတို့က ဒါကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်သိအောင် အဓိကထားတယ်”

“စာနယ်ဇင်းတွေက မုဒိမ်းမှုမှန်သမျှကို မျှမျှတတလေးတွေ ရေးကြ မယ်ဆိုရင် ဦးဇင်းတို့တွေက အွန်လိုင်းမှာ ပေါ်လာစရာ မရှိပါဘူး။ ဘုန်းကြီးမုဒိမ်းကျတော့ ပယ်ပယ်နယ်နယ်ရေးပြီးတော့ ကုလားမုဒိမ်းကျတော့ ကုလားဆိုတဲ့ ဝေါဟာရတောင် မသုံးရဲဘူး။ စာနယ်ဇင်းတွေက အဲဒီလိုဖြစ်နေ တော့ စာနယ်ဇင်းတွေက မတရားလို့ အွန်လိုင်းမုဒိမ်းတွေ ပေါ်လာတာလို့ပဲ ဦးဇင်းက ပြောချင်ပါတယ်”

သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တွင် မုဒိမ်းအမှုများ ရေးသားရာ၌ တရားခံ၏ နာမည်အား မဖော်ပြခြင်းကို ဆရာတော်က စာနယ်ဇင်းများဘက်လိုက်သည်ဟု ယူဆနေခြင်းကြောင့် မှုခင်းသတင်းများ ရေးသားရာတွင် သတင်းသမားများ လိုက်နာရမည့် ကျင့်ဝတ်များရှိသည့်အကြောင်း ကျွန်တော်က ရှင်းပြသည်။ မှုခင်းသတင်းများတွင် နာမည်နှင့်တကွ ဖော်ပြခြင်းက အရေးခံရသူအတွက် ထိခိုက်မှုရှိနိုင်သလို တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပဋိပက္ခများဖြစ်သည်အထိပင် ဖြစ်သွားနိုင် သည့်အကြောင်း ကျွန်တော်က လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“သဘောပေါက်တယ်။ အဲဒါလည်း ကျုပ်ပြောဦးမယ်။ ဘုန်းကြီးလက် နက်တွေ မိတာ ဘွဲ့တွေ အတိအကျပါတယ်။ နေရပ်လိပ်စာ အတိအကျပါတယ်။ ဘုန်းကြီးမုဒိမ်းကျင့်တာ ဘွဲ့တွေ အတိအကျပါတယ်။ နေရပ်လိပ်စာအတိအကျ ပါတယ်။ အဲဒီလို ခင်ဗျားတို့တွေ ဖော်ပြတာရော ရဟန်းသံဃာတွေအပိုင်း မထိခိုက်ဘူးလား”

“သက်ငယ်မုဒိမ်းမှုတွေမှာ သက်န်းဝတ်များ အများစုပါဝင်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေက စာနယ်ဇင်းတွေမှာ ရေးတာလေ။ အဲဒါတွေကရော သာသနာကို

မထိခိုက်ဘူးလား။ (ထိခိုက်တာပေါ့)။ ဒါပေမဲ့ ရေးကြတယ်လေ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကုလားသတင်းကျတော့ မရေးဘူးလေ။ အဲဒီတော့ ဦးဇင်းတို့ပြည်သူတွေ ခံစားနေရတာက မြန်မာစာနယ်ဇင်းတွေ မမျှတဘူး။ ဒီအတွက် အွန်လိုင်းမှာ မီဒီယာတစ်ခုအနေနဲ့ ပေါ်ပေါက်လာတာ။ ကိုယ့်ခံစားချက်ထွက်လာတာ။ စာနယ်ဇင်းတွေသာ မျှတပါ”

ယင်းသို့ဖြေကြားနေစဉ် ဆရာတော်၏အသံက မာလာသည်။ ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်ကာ ဝင်ပြောဖို့လုပ်သည်။ သို့သော် ဆရာတော်က သူပြောစရာ ရှိသည်ကို ဆက်တိုက်မိန့်ကြားသွားသည်။

“ဒီလိုမျိုးနာမည်နဲ့တကွ၊ လိပ်စာနဲ့တကွ ဖော်ပြတာကတော့ စာနယ်ဇင်း ကျင့်ဝတ်ကိုဖောက်တာပါပဲ ဘုရား။ ပြောရရင် တရားစွဲလို့ရပါတယ် ဘုရား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဦးဇင်းတို့သံဃာတွေ သည်းခံတော့ လူတွေက စော်ကားကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဦးဇင်းတို့က ဒီလိုရေးတော့ မခံမရပ်ဖြစ်ကြ တယ်။ အဲဒီအပိုင်းလေးတော့ ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့ မေးခွန်းမေးသည့်အခါမျိုးတွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူက မေးသည့်မေးခွန်းပင် မဆုံးသေး “ခင်ဗျားတို့ မေးချင်တာကို သိတယ်။ လူတိုင်း လည်း ဦးဇင်းကို မေးနေကျပါ။ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်မှာလည်း အဲဒီစကားတွေနဲ့ပဲ ရန် တွေ့ကြတယ်” ဟု ဆိုကာ မေးခွန်းမဆုံးခင် အဖြေကို ဖြေသွားတတ်သည်။ မေးခွန်းတိုင်းက သူ့အတွက် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားနေစရာမလို။ ဒီအကြောင်း အရာတွေကို မကြာခဏ အမေးခံ၊ ဝေဖန်ထောက်ပြခံနေရခြင်းကြောင့် ဆရာ တော်အတွက် ဖြေကြားရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေဟန်တူသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ သည် ဆရာတော်၏အမြင်နှင့် အယူအဆများကို ကိုယ်တိုင်ကြားသိနိုင်ရန် မေးခွန်းများကို ဆက်ကာ မေးသည်။

တစ်ဖက်ဘာသာကို ပုတ်ခတ်ဝေဖန်တာမျိုး မလုပ်ဘဲ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်၍ မရဘူးလားဟု ကျွန်တော်တို့က မေး ကြည့်ရာ “အဲဒါဆို ဂျပန်တော်လှန်ရေးကားတွေ မရိုက်နဲ့၊ မပြန့်နဲ့။ အင်္ဂလိပ် တော်လှန်ရေးကားတွေ မရိုက်နဲ့၊ မပြန့်နဲ့။ ကမ္ဘာမကြေသီချင်းလည်း မဆိုနဲ့” ဟု ဆိုသည်။

ဘာကြောင့်လဲဟု ထပ်မံမေးမြန်းလျှောက်ထားကြည့်သည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်က ဂျပန်နိုင်ငံစက်တာကိုမြင်မှ ဂျပန်လုပ်သွားတာကို သိပြီး မျိုးချစ်စိတ် ပေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်က မည်သို့လုပ်သွားခဲ့သည်ကို သိမှ အင်္ဂလိပ်ကို တော်လှန်ချင်သည့်စိတ် ပေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ နိုင်ငံတော်သီချင်း သီဆိုခြင်းဖြင့်လည်း နိုင်ငံတော်ကို ချစ်တတ်မည်ဟုဆိုသည်။

မိမိတို့အနေဖြင့် မွတ်စလင်များကို စော်ကားနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ စော်ကားခံ နေရတာကို ချပြခြင်းသာဖြစ်သည်။ မိမိတို့အနေဖြင့် ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားခံနေခြင်းအတွက် “စော်ကားတဲ့သူရဲ့ နာမည်လေးမှ မတပ်ရဘူးလား၊ လူမျိုးအမည်၊ ဘာသာအမည်လေးမှ မတပ်ရဘူးလား။ အဲဒီလောက်ကို တပ်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား” ဟု ဆရာတော်က မေးခွန်းထုတ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ညတုန်းက တရားပွဲတွင် ဆရာတော် ဟော ကြားခဲ့သည့် ဟောကြားချက်နှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ဆက်တည်း မေးမြန်း လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“ညတုန်းက တစ်ဖက်ဘာသာတစ်ခုကို ခွေးနဲ့ နှိုင်းတာမျိုးကျတော့ အရမ်းများ ရင့်သီးနေမလားပေါ့။ ဆရာတော်ကျတော့ ဘာကြောင့် ဒီလိုစကားလုံး မျိုးကို သုံးရပါသလဲ ဘုရား”

“အဓိကကတော့ ကုလား(မွတ်စလင်)ရှောင်စေချင်လို့ပေါ့။ ခွေးယူရင် လူမျိုးသာပျက်တာ၊ ဘာသာမပျက်နိုင်ဘူး။ ကုလားကျတော့ လူမျိုးရော၊ ဘာသာ ရောပျက်မှာ။ ခွေးထက် အန္တရာယ်ကြီးတာကိုး။ ကုလားကို ရှောင်စေချင်လို့”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်ကရော အမုန်းတရားပွားတာမျိုးရော မဖြစ်နိုင်ဘူး လား။ တစ်ဖက်က နာတဲ့အခါမှာပေါ့”

“ဒါကတော့ အနာပေါ် တုတ်ကျရင်တော့ နာတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ လက်မှာအနာရှိမှ ဆားငန်ရည်ထိတော့ စပ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မစော်ကားဘူး ဆိုရင် မနာပါဘူး”

“အဓိကတော့ ဦးဇင်းတို့ အစော်ကားမခံချင်တာပဲ။ သူတို့က မစော် ကားပါဘူး။ ဒီလို မဟောပါနဲ့ဆိုရင် ဦးဇင်းတို့ မဟောဘူး။ သူတို့ဘက်အပိုင်က ဘာမှ တာဝန်ယူမှု၊ တာဝန်ခံမှုမရှိဘူးလေ”

“မွတ်စလင်အဖွဲ့ချုပ် ဘာညာ။ ဦးဇင်း မုဒိမ်းမှုတွေ တင်နေတာ သူတို့ကြိုက်မှ မကြိုက်ဘဲ။ အဲဒီတော့ ဦးဇင်း ဘာကြောင့်တင်လဲ သူမေးလေ။ ဦးဇင်းမတင်ပါနဲ့လို့ သူပြောလေ။ အဲဒါဆိုရင် ဒကာကြီးတို့လည်း ဒီလိုညွှန်ကြား ချက်လေး ထုတ်ပေးပါလို့ ပြောမှာပေါ့”

“ဦးဇင်းတို့နဲ့ ပူးပေါင်းနှိမ်နင်းမှုလုပ်မယ်။ အဲဒါဆို ဦးဇင်းတို့ မုဒိမ်းအမှု ပေါ်စရာ မလိုဘူးလေ။ တင်တာကိုပဲ လူတွေက အပြစ်မြင်နေတယ်။ စော်ကား တဲ့သူကိုတော့ အပြစ်မမြင်ဘူး။ မွတ်စလင်စော်ကားမှုမှန်သမျှ မွတ်စလင်အဖွဲ့ချုပ် မှာ တာဝန်မရှိဘူးလား။ ဒီနေ့အထိ ဘာတွေ ဖြေရှင်းပေးသလဲ။ ဦးဇင်းအမြဲတမ်း တောင်းဆိုတယ်။ ဘာမှ လုပ်မပေးဘူး” ဟု ဆရာတော်က ဖြေကြားသွားသည်။

သို့သော် ဆရာတော်က အမျိုးစောင့်ဥပဒေများ မပေါ်လာသေးသော ကြောင့်သာ ယခုလို ဟောကြားနေခြင်းဖြစ်ပြီး အမျိုးစောင့်ဥပဒေ အတည်ဖြစ် သွားသည့်အချိန်တွင် ယခုလို ဟောကြားနေစရာ မလိုတော့ဘဲ “ဥပဒေပေါ်လာ တော့ ဖုန်းလေးနဲ့ ထိုင်စောင့်နေရုံပဲ။ ဟောစရာ မလိုတော့ဘူးလေ။ ဥပဒေတစ်ရပ် အနေနဲ့မရှိလို့ ဦးဇင်းတို့က ပြောရရင် ဆော်ဩတဲ့အနေနဲ့ပဲ နှိုးဆော်နေတာ။ ဥပဒေအနေနဲ့ရှိရင် ဦးဇင်းတို့ အမုန်းခံပြီး မဟောဘူး”

မြန်မာနိုင်ငံ၏ လူ့အခွင့်အရေးစာတမ်းတင်သွင်းသူ မစ္စရန်ဟီလီကို ပြောခဲ့သည့် စကားလုံးနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ဆရာတော်ထံ လျှောက်ထားမေး မြန်းကြည့်သည်။ ဆရာတော်က ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောမှရမည့်သူကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောလိုက်တာဟုဆိုသည်။ စကားပဲ တတ်နိုင်သဖြင့် စကားပြောခြင်းဖြင့် နိုင်ငံကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တာဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

သေနတ်တတ်နိုင်ပါက သေနတ်ဖြင့် ကာကွယ်မည်။ ဖိနပ်တတ်နိုင်ပါ က ဖိနပ်နှင့် ကာကွယ်မည်။ ထို့ကြောင့် ပထမအဆင့်အနေဖြင့် ပါးစပ်နှင့်တတ်နိုင် သောကြောင့် ပါးစပ်ဖြင့်သာ ကာကွယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ယခုထက် ရှေ့တိုးလာ မည်ဆိုပါက “ဖိနပ်နဲ့ ကာကွယ်ဖို့ ပြင်ထားပါတယ်” ဟု ဆရာတော်ဦးဝီရသူက မိန့်ကြားသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်နှင့်အတူ မေးခွန်းမေးနေသည့် ကိုခင်မောင်မြင့်က ဆရာတော်ကို ယင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးသည်။

“ဒီလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးအနေနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုရေး၊ မြန်မာနိုင်ငံကိုရေး Image အနေနဲ့ မထိခိုက်နိုင်ဘူးလားပေါ့”

“အဲဒါ ဗုဒ္ဓဝါဒကို မသိကြလို့ ဒကာကြီး။ ဗုဒ္ဓဝါဒက လူတွေ ကျွတ်ဖို့ပဲ” ဟု ဆရာတော်က အသံနိမ့်၍ အံ့ကြိတ်သလိုမျိုး လုပ်ကာ ပြောပြ သည်။

ထို့နည်းတူ မိမိသည်လည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံရမည်သူကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဆက်ဆံပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြောရမည့်သူကို ပြင်းပြင်း ထန်ထန်ပြောခဲ့ခြင်းကြောင့် ဘုရားနည်းလမ်းကျသည်ဟု ဆို၏။

“အဲဒါကို နားမလည်တော့ ဒီစကားတစ်ခွန်းကြောင့် သာသနာတော် ကြီးက အဝီစိပ် တန်းရောက်တော့မလိုလို့နဲ့။ လူမျိုးကပဲ ကမ္ဘာမှာ ရစရာမရှိအောင် မျက်နှာငဲ့နေရသလိုလို့နဲ့။ ဆွဲထည့်တာပါ ဒကာကြီး” ဟု ဖြေကြားသွား လေသည်။

ယင်းသို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြောရခြင်းသည် မြန်မာပြည်သူတွေ နားဝင်အောင်အသုံးပြုရသည့်နည်းဗျူဟာဖြစ်ပြီး မည်သည့်သံဃာမှ အမုန်းခံ၊ အဆဲခံပြီး မပြောချင်ကြဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။ သို့သော် ပညာတတ်များသည့် အသိုင်းအဝိုင်းတွင်တော့ နားဝင်ချိုအောင် ပြော၍ရသည်ဟုဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မှာ ဟောကြားသည့်တရားနှင့် တောရွာများတွင် ဟောကြားသည့်တရားပင် မတူဟုဆိုသည်။ ရန်ကုန်တွင် ဟောကြားသည့်တရား ကို တောရွာများတွင် သွားရောက်ဟောကြားမည်ဆိုပါက နားလည်မည်မဟုတ်။ သို့ဖြင့်၍ တောသူတောင်သားများသည် “ပိဿာလေး ဘေးပစ်တာတောင် မသိဘူး။ ထိပ်တည့်တည့်ထုမှ သိတာ။ ကျုပ်တို့လူမျိုးက ဒီလိုမျိုးမှ မပြောရင် မသိဘူး ဒကာကြီးရ” ဟု ဦးဝီရသူက မိန့်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည်ပင် နိုင်ငံရေးလုပ်စဉ်က သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ လုပ်ခဲ့ပါသလား၊ မိန့်ခွန်းပြောသည့်အခါတွင် နူးနူးညံ့ညံ့ပြောခဲ့ပါသလားဟု သူက မေးခွန်းထုတ်သည်။ တရားပွဲများတွင် ယခုလို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောနေ ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော်ဦးဝီရသူက ယခုလို ဆက်၍မိန့်ဆိုသည်။

“ဦးဇင်းတို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားကို ဟောတာမဟုတ်ဘူး။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားဆိုတာ နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်။ ဒီမှာကျတော့ ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန်တွေ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်တွေ ကိန်းအောင်းလာအောင် ဆွပေးရတာ။ နှိုးပေးရတာ။ သူတို့နိုးနိုင်တဲ့ လက်နက်ကိရိယာတော့ လိုတယ်လေ”

ဗုဒ္ဓဝါဒသည် ဝိဘဇ္ဇဝါဒဖြစ်သည်။ အဝေဖန်ခံနိုင်သည်။ သို့သော် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုကဖြစ်စေ သို့မဟုတ် လူတစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ မဘာသအဖွဲ့ကို ဝေဖန်ထောက်ပြပါက ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ပြန်လည်တုံ့ပြန်တတ်သည်ဟူသော ဝေဖန်မှုများရှိရာ ယင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့ မိန့်ချင်ပါသနည်းဟု လျှောက်ထား မေးမြန်းသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်က နိုင်ငံရေးလောကနှင့် စာနယ်ဇင်းလောကသည် ဝေဖန်ခြင်းနှင့် ပြစ်မှားစော်ကားခြင်းကို မကွဲပြားဟုဆိုသည်။ မိမိတို့ သံဃာအဖွဲ့ အစည်းအနေဖြင့် ဘုရား၏ အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာကြသည်။ ကြိုက် သလောက်ဝေဖန်၍ ရသည်။ ဆရာတော်က ဥပမာပေးကာ ရှင်းပြသည်။

“ဥပမာ-အောင်သောင်းနဲ့ ပေးစား ရတယ်။ စောစောကလို လုပ်လိုက် ရင် အစိုးရအကြိုက်ချည်းပဲ ပြောရတယ်။ ဝေဖန်။ ဒါပေမဲ့ မစော်ကားနဲ့၊ မပြစ်မှားနဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ ဝေဖန်နေတဲ့သူတွေက မဘာသကို ဝေဖန်တဲ့အဆင့်ကို ကျော်လွန်နေတာတွေက အများကြီးပဲ”

ကိုခင်မောင်မြင့်က “ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ ဘုရား”ဟု ကြားဖြတ်ဝင် မေးသည်။

“ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲဆိုတော့ လမ်းဘေးမှာ သင်္ကန်းဝတ်နဲ့ အရက် သောက်ပြီး အိပ်နေတဲ့ ဘုန်းကြီး အဲဒါ မဘာသလား။ တစ်ယောက်က ရေးတယ်။ အိမ်ကို ဆွမ်းခံကြွလာတဲ့ ကိုယ့်တော်ကို မေးလိုက်တယ်။ မဘာသကလားလို့။ မဟုတ်ဘူးလို့ ဖြေတယ်။ မနက်ဖြန် ဆွမ်းဆက်လောင်းမယ်။ အဲဒါ ဘာ အဓိပ္ပာယ်တုံး။ မဘာသဆို ဆွမ်းမလောင်းနဲ့ဆိုတဲ့ သဘောလေ”ဟု ဆရာတော်က ဆက်၍ ရှင်းပြသည်။

“အဲဒါဝေဖန်တာလား။ ပြီးတော့ စာနယ်ဇင်းတွေထဲမှာ မဘာသ အကြောင်း အကောင်းရေးတာ ဘယ်လောက်ပါသလဲ။ ဟုတ်တယ်နော်။ အဲဒီ

တော့ မဘာသက အဝေဖန်မခံနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံရေးအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ စာနယ်ဇင်းအသိုင်းအဝိုင်းတွေက အဝေဖန်မခံနိုင်တာ”

ရန်ဟီလီကို ပြောကြားခဲ့သည့် စကားလုံးနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးပဉ္စင်း၏ အသုံးအနှုန်းသည် ရိုင်းသည်၊ ကြမ်းတမ်းသည်၊ သာသနာနှင့် မအပ်စပ်၊ ရဟန်းသံဃာအနေနှင့် ထိုသို့မပြောအပ် စသဖြင့် ဝေဖန်၍ရသည်။ ရေးသားဖော်ပြခွင့် ရှိသည်။ သို့သော် ယင်းသို့ ဘာကြောင့်ပြောသည်ကို မရေးသင့်ဘူးလားဟု ဆရာတော်က ဆိုသည်။ ဆရာတော်က...

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ စာနယ်ဇင်းတွေ ဘာကြောင့် ဒီအကြောင်းကို ပြောရသလဲဆိုတာ ဘယ်စာနယ်ဇင်းက ရေးသလဲ” ဟု မေးသည်။

သတင်းစာထုတ်နေသည့် မိဒီယာကြီးတစ်ခုဆိုလျှင် ဩဇာရှိ၊ သိက္ခာရှိသည့် သတင်းစာကြီးဟု ယူဆခဲ့သော်လည်း မိမိအကြောင်းကို ရေးသွားသည်မှာ ရစရာပင် မရှိတော့။ မိတ္တီလာတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အဓိကရုဏ်းသည်ပင် မိမိကြောင့် ဖြစ်သည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် ချိတ်ဆက်ရေးသားသွားသည်ဟု ဆရာတော်က မိန့်သည်။

“တကယ်တမ်းပြောရင် ဒီမိုကရေစီနဲ့ညီညီ ချီတက်နေတာ မဘာသဖြစ်နေပြီးတော့ အာဏာရှင်ဆန်ဆန် ချီတက်နေတာကတော့ စာနယ်ဇင်းနဲ့ နိုင်ငံရေးသမား” ဟု ဆရာတော်ဦးဝီရသူက မှတ်ချက်ပေး မိန့်ကြားသည်။

အခန်း (၄၈)

ကျွန်တော်တို့တွင် မေးခွန်းတချို့တော့ ကျန်သေးသည်။ သို့သော် ဆရာတော် မှာ ညတုန်းကလည်း တရားဟောထားရသဖြင့် ပင်ပန်းနေလိမ့်မည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့နှင့် အင်တာဗျူးနေသည်မှာပင် တစ်နာရီကျော် ကြာလေပြီ။ ဆရာတော်မှာ မနားတမ်း ဆက်တိုက်ဖြေပေးသွားခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ မေးလိုသည့် မေးခွန်းတော်တော်များများလည်း မေးထားပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အင်တာဗျူးကို ခဏနားကာ ကျန်နေသေးသည့် မေးခွန်းတချို့ကို ဆွမ်းစားပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှ ထပ်မေးမည်ဟု တွေးလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်၏ ရှေ့ဆက်သွားမည့် လုပ်ငန်းစဉ်များနှင့် အန္တိမရည်မှန်းချက်ကို မေးသည်။ ထိုအခါ ဦးပဉ္စင်းက နံပါတ်တစ်အနေဖြင့် မွတ်စလင်အမျိုးသားသည် မြန်မာအမျိုးသမီးကို လက်ထပ်ခွင့်ရှိသည်။ သို့သော် ယူထားသည့် မြန်မာအမျိုးသမီးကို မွတ်စလင်ဘာသာထဲသို့ အတင်းကူးပြောင်း ခိုင်းတာမျိုးကို ကာကွယ်နိုင်ခဲ့လျှင်၊ နံပါတ်နှစ် မိန်းမများယူကာ ကလေးများ များမွေးနေခြင်းတို့ကို ကာကွယ်နိုင်ခဲ့လျှင် ရည်ရွယ်ချက်ပြည့်မြောက်ပြီဖြစ်ပြီး

ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်း၊ အသိဉာဏ်မြှင့်တင်ရေးဆိုင်ရာ သင်တန်းများကိုသာ လုပ် သွားတော့မည်ဟု ဖြေကြားသည်။

ထိုအခါ ကိုခင်မောင်မြင့်က ဆရာတော်ကို မေးခွန်းတစ်ခု ဆက်ကာ မေးသည်။

“တပည့်တော်တို့နိုင်ငံမှာ မွတ်စလင်ကို ယူနေတာဟာ ဆင်းရဲမွဲတေမှု က အဓိကပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေတာပေါ့နော်။ ဆင်းရဲလို့ ပိုက်ဆံ...”ဟု မေးခွန်းပင် မဆုံးသေး ဦးဝီရသူက...

“အဲဒါတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ကွ။ လက်တွေ့မကျတဲ့ လူတွေက ပြော တာ မှတ်ထား။ မြန်မာပြည်မှာ ကုလားကို ယူတဲ့ အမျိုးအစား သုံးမျိုးရှိတယ်။ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းက ဆင်းရဲလို့။ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းက ဗဟုသုတမရှိလို့။ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း က တဏှာကြီးလို့။ သဘောပေါက်လား။”

ဆရာတော်သည် ယင်းမေးခွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဆိုးသွားပုံရသည်။ အသံတွေ ကျယ်လာသလို အသံတွေ ပိုမာလာသည်။

“အဲဒီတဏှာကြီးတဲ့သူတွေကို ဥပဒေနဲ့မကာကွယ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရ မှာလဲ။ ချမ်းသာတာမှ သူက လုပ်ကျွေးနေတာ။ မွတ်စလင်က ထိုင်စားပြီး မှီဝဲနေရုံပဲ။ အဲဒီလိုတွေ အများကြီး။ သဘောပေါက်လား။”

ဆရာတော်၏ အသံက ပို၍ ပို၍ မာလာသည်။ “ဆင်းရဲလို့ ယူတယ် ဆိုရင်လည်း ဦးဇင်းတို့က လက်ခံတယ်။ အဲဒီတော့ နိုင်ငံတော် ဖွံဖြိုးတိုးတက်မှုကို စောင့်ပြီး ကျုပ်တို့က မကာကွယ်ဘဲ နေရမှာလား။ ဒီကလေးမလေး ၅၀ ရာ ခိုင်နှုန်း ချမ်းသာတဲ့အထိ ကျုပ်က ထိုင်စောင့်နေရမှာလား။ အဲဒီတော့ ဥပဒေ မလိုဘူးလား။ ဆင်းရဲသားတွေကို ကာကွယ်ဖို့။”

ထို့ကြောင့် ဦးပဉ္စင်းတို့အနေဖြင့် ယခုလို အလုပ်လုပ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မိန့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ယခုလို မေးမြန်းရခြင်းမှာ တချို့က ယင်းကဲ့သို့ ဝေဖန်နေခြင်းများကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဒကာကြီး မှတ်ထား၊ နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာ ဘယ်သောအခါမှ လက်တွေ့မကျဘူး။ ကျုပ်က ထောင်ထဲမှာ နိုင်ငံရေးသမားတွေနဲ့ ရှစ်နှစ်နဲ့ သုံးလနေခဲ့တာ။ နိုင်ငံရေးသမားတွေအကြော အကုန်နောကြောတယ်။ ကြိုက်တဲ့သူ

ကျုပ်ဆီလွတ်လိုက်။ ကျုပ်အကြောင်းဆို သူတို့သိတယ်။ ကျုပ်နဲ့ရင်ဆိုင်ပြီး မဆွေးနွေးရဲဘူး”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် သိလိုသည့် အကြောင်းအရာတချို့ ရရှိ သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ဆရာတော်ကို ဖြည့်စွက်မိန့်ဆိုချင်သည့်အရာများ ရှိပါက မိန့်ဆိုပေးရန် လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ဆရာတော်က မေးချင်တာများရှိပါက ဆက်လက်မေးမြန်းရန် တိုက်တွန်းသည်။

ကျွန်တော်တို့က မဘာသ၏ ထုတ်ပြန်ထားပြီးသားဖြစ်သော ကြေညာ ချက်နှင့် မှတ်တမ်းတင်ထားသော မွတ်စလင်ဘာသာဝင်တို့နှင့် ဖြစ်ခဲ့သည့် ပြဿနာများစာရင်းကို ရယူလိုသည့်အကြောင်းကိုသာ လျှောက်ထားလိုက်သည်။ လိုအပ်သည့်စာရင်းများရစေရန် လုပ်ပေးမည်ဟုဆိုကာ ဆက်သွယ်တောင်းခံရမည့် ဖုန်းနံပါတ်များကို ချက်ချင်းရှာပေးသည်။

ကိုခင်မောင်မြင့်က မေးစရာတစ်ခုရှိပါသည်ဟုဆိုကာ ဆရာတော်ကို မေးခွန်းထပ်မေးသည်။ သူ့မေးခွန်းမှာ မဘာသအဖွဲ့က NLD ကို ဘာကြောင့်များ တိုက်ခိုက်တာလဲဟူ၏။

ထိုအခါ ဦးပဋ္ဌင်းက ထိပ်တိုက်တွေ့ကာ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းရင်းကို ဦးစွာဖြေကြားသည်။ မဘာသအနေဖြင့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေတွင် ပါရှိသည့် ၄၃၆ ပြင်ဆင်ရေးကို ထောက်ခံသည်။ ဒီမိုကရေစီနှင့် လူ့အခွင့်အရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးများ လုပ်ဆောင်နေသည့်အပေါ်တွင် ဘာတစ်ခုမှ ကန့်ကွက်ရန် မရှိ။ အားလုံးသဘောတူသည်။

သို့သော် ဦးပဋ္ဌင်းတို့ စိုးရိမ်သည့်အရာတစ်ခုက ၅၉(စ)ကို လုံးလုံး လျားလျားကြီး ပယ်ဖျက်လိုက်မည်ဆိုပါက တရုတ်မယား၊ မွတ်စလင်မယားများ၊ တရုတ်လင်များ၊ မွတ်စလင်လင်များ သမ္မတဖြစ်ခွင့်ရှိသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်ဟု ဆိုသည်။

“ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကြောင့် ၅၉(စ)ပြင်မယ်ဆိုရင် ဒေါ်အောင်ဆန်း စုကြည်တစ်ယောက်တည်းပဲ ခြွင်းချက်အနေနဲ့ ခွင့်ပြုပါ။ ကျန်တဲ့သူတွေ လုံးဝ မပါဝင် မပတ်သက်ပါစေနဲ့လို့ မဘာသ သဘောထားထုတ်ပြန်ထားတယ်” ဟု ဆရာတော်က မိန့်သည်။

ယင်းသို့လုပ်ရခြင်းမှာလည်း ဗိုလ်ချုပ်မှူးကန်နာရှိသလို တိုင်းပြည်အတွက် လည်း အများကြီးအကျိုးကျေးဇူးရှိလို့ဟု ဆိုသည်။ တချို့သော ပြည်သူများက လည်း အမျိုးသားရေး စိတ်ဝင်စားသူမှန်သမျှကို မဘာသလို့ အထင်ရှိကြပြီး သူတို့ရေးသမျှကို မဘာသလို့ အထင်လွဲနေတတ်သည်။ မဘာသအနေဖြင့် မည်သူ့ ကိုမျှ မတိုက်ခိုက်ဘူးဟု ဆရာတော်က မိန့်ဆို၏။

အမျိုးစောင့်ဥပဒေ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါတွင် ခွေးနေရာခွေးနေဟု ပြောခံရသလို လူ့အခွင့်အရေးနှင့် မညီဟုလည်း ပြောခံရသည်။ ယင်းသို့ပြောခြင်း ကို မဘာသအနေဖြင့် ငြိမ်ခံနေ၍ မရကြောင်း၊ ထိုသို့ ငြိမ်ခံခြင်းကို ဘုရားမကြိုက် ဟု ဆိုသည်။

၎င်းတို့အနေဖြင့် လူ့အခွင့်အရေးနှင့် မညီဘူးဟု ကန့်ကွက်ခွင့်ရှိသလို ခွေးနေရာ၊ ခွေးနေဟု ပြောခွင့်လည်း ရှိသည်။ အလားတူ မိမိတို့အနေဖြင့်လည်း အမျိုးစောင့်ဥပဒေကို ကန့်ကွက်သည့်သူများအား မှတ်ထားပြီး မဲမပေးအောင် စည်းရုံးခွင့် မရှိဘူးလားဟု ဆရာတော်က မေးခွန်းထုတ်သည်။

“အဲဒါကြောင့်မို့ နိုင်ငံရေးအသိုင်းအဝိုင်းဟာ အာဏာရှင်ဆန်နေတယ်။ သူတို့ကို မထောက်ခံရင် ဘုန်းကြီးမဟုတ်တော့ဘူး။ သူတို့ကို ဝေဖန်ရင် သံဃာ အတု။ အဲဒီလိုကို ဖြစ်ကုန်တာလေ” ဟု ဦးဝီရသူက ဆိုသည်။

ကိုခင်မောင်မြင့်က နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခု ဆက်မေးသည်။ မဘာသ နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များအချင်းချင်း ဝေဖန်ကြတာတွေ ရှိနေရာ ထိုသူများ (မဘာသတွင်) ပူးပေါင်းပါဝင်လာအောင် မည်သို့ကြောင့် မစည်းရုံးနိုင်တာလဲဟူသည့် မေးခွန်းဖြစ်သည်။

“ပဲတစ်ပြည်ကို ပြုတ်ရင် တစ်ပြည်လုံးနူးမယ်လို့ မင်းထင်သလား။ စုန်းပြူး မပါဘူးလား၊ ပါလား။ သံဃာငါးသိန်းကျော်ကြီးကွ။ မင်းတို့ စုန်းပြူး ငါးပါးလောက်လေး တောင်အော်၊ မြောက်အော် လျှောက်အော်တာလေးနဲ့ မင်းတို့ ကောင်တွေက အဟုတ်ကြီးထင်မနေနဲ့။ မှတ်ထား၊ မဘာသပေါ်လာမှ ဂိုဏ်း ပေါင်းစုံ သံဃာတွေက ညီညွတ်သွားတာ။ မင်းတို့ လိုက်စုံစမ်းဦး”

ဆရာတော်သည် ဒေါသဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက်ကို လေသံပြင်းပြင်းဖြင့် မိန့်၏။

“ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အရင်တုန်းက ဂိုဏ်းပေါင်းစုံမှာ ဂိုဏ်းစွဲလေးတွေ ရှိတယ်။ ဒီကနေ မာသပေါ်လာတဲ့အခါကျတော့ ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ ညီညီညာညာ ရာချီ၊ ထောင်ချီပြီး တက်ကြတာ။ တအားပျော်နေတာ သံဃာတွေက”

“နိုင်ငံရေးနွယ်တဲ့ ပရိယတ္တိမှာလည်း အရည်အချင်းမရှိ။ သာသနာအတွက်လည်း မလုပ်ဆောင်နိုင်။ အဲဒီတော့ လုပ်စရာဆိုလို့ နိုင်ငံရေးပဲရှိတာ။ အဲဒီနိုင်ငံရေးလုပ်တဲ့ ဘုန်းကြီးတချို့ရဲ့ ပြောစကားနဲ့ သံဃာ မညီညွတ်ဘူးလို့တော့ မအောက်မေ့နဲ့။ သံဃာထုဟာ ဘယ်ခေတ်၊ ဘယ်အခါနဲ့မှ မတူတဲ့ ညီညွတ်မှုကို ရနေတယ်”

ဆရာတော်က ဆက်မေးပါဆိုသဖြင့် သီရိလင်္ကာနိုင်ငံသို့ သွားရောက်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို မေးကြည့်သည်။ ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် ပြည်ပခရီးစဉ်အနေဖြင့် သီရိလင်္ကာနိုင်ငံသို့ ပထမဆုံး ရောက်ဖူးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အစည်းအဝေးဖိတ်ကြားခြင်းခံရသဖြင့် သွားရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံမှာလည်း မြန်မာပြည်ကဲ့သို့ လုံခြုံရေးပြဿနာများ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိရာ ယင်းအမျိုးသားလုံခြုံရေးကိုသာ ဆွေးနွေးခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ ယင်းခရီးစဉ်ကို မှတ်တမ်းတင်ထားသည့် ဗီဒီယိုခွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအား ပေးလိုက်မည်ဟု မိန့်လေ၏။

အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်အားလုံးကို အစွန်းရောက်များဟု ယူဆပါသလားဟု ဆရာတော်၏အမြင်ကို မေးကြည့်သည်။

“မွတ်စလင်ပြည်သူတွေက သနားစရာကောင်းတယ်။ တကယ် အပြစ်ကင်းစင်တယ်။ သူတို့ဘဝဟာ မျက်စိပိတ် နားပိတ်ဘဝ။ သူတို့ကို ချုပ်ကိုင်နေတဲ့ ဗလီဆရာတို့၊ မော်လဝီတို့က ကလေးလေးတွေရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို လိုသလို ပုံသွင်းတာ။ အဲဒီတော့ သူတို့မှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ဆိုသော်လည်းပဲ သူတို့တွေဟာ နောက်ကွယ်က ခိုင်းတာကို အကုန်လုပ်မယ့်သူတွေ” ဟု ဆရာတော်က ဖြေသည်။

ဘူးသီးတောင်၊ မောင်တောတွင် ပဋိပက္ခဖြစ်စဉ်က ဘာမှမသိသည့် ကလေးများ ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်တိုက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ဆရာတော် ဦးဝီရသူက ဥပမာပေးရှင်းပြသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးပဋ္ဌင်းတို့က ယင်းတို့ကဲ့သို့ ကိစ္စများတွင် အပြစ်မဲ့ပြည်သူများအား နောက်ကွယ်မှ ချုပ်ကိုင်ညွှန်ကြားမှုများကို ရပ်တန့်ရန်

တောင်းဆိုနေရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

မြန်မာမိန်းကလေးများ နှစ်စဉ် တရုတ်ပြည်သို့ မှောင်ခိုကူးခံနေရသည့် အကြောင်းကိုလည်း ဆရာတော်ထံ လျှောက်သည်။ တစ်ဖက်တွင် မွတ်စလင်များ ကို ရှောင်ရှားပြီး အမျိုးဘာသာသာသနာကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်နေသည့်အချိန်တွင် တရုတ်ပြည်သို့ မြန်မာမိန်းကလေးများ မှောင်ခိုကူးခံနေရသည့်အပေါ် ဆရာတော်၏ သဘောထားကို မေးကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဦးပဉ္စင်းထောင်ထဲတွင် ရှိနေစဉ်က လူကုန်ကူးသည့် ဂိုဏ်းများနှင့် တွေ့ဖူးသည်။ ထိုသူတို့၏အဆိုအရ လူကုန်ကူးခံရသူတို့သည် သူတို့ကိုယ် တိုင်က ငွေကြေးရလိုကြသလို သူဌေးကတော်လည်း ဖြစ်လိုကြသည်။ နိုင်ငံခြား တွင် သွားရောက်နေနိုင်လိုသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုသို့သောသူများကို “ကျုပ်က ဘယ်လိုကယ်ရမှာတုံး”ဟု ဆရာတော်ဦးပီရသူက ဆိုသည်။

တရုတ်သို့ ရောက်သွားသူတို့သည် ဘာမှမသိဘဲ ခေါ်ဆောင်သွားခံရ ခြင်း၊ အနိုင်ကျင့် မှိုင်းတိုက်ခေါ်ဆောင်သွားခံရခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ တရုတ်မယား ဖြစ်ချင်သူက အများစုဖြစ်သည်။ လင်မယားအချင်းချင်း အဆင်မပြေသည့်အခါမှ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ပြေးလာပြီး လူကုန်ကူးဂိုဏ်းကို ဖော်ထုတ်တိုင်ကြားခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆရာတော်က ဆိုသည်။ ဆရာတော်က သူမကြိုက်သည့် မွတ်စလင် အမျိုးအစားသုံးမျိုးကို ယခုလို ဆက်ကာ ရှင်းပြသည်။

“နောက်တစ်ခုက တရုတ်က မွတ်စလင်လို ကျင့်သုံးလာရင်လည်း ကျုပ်တို့က လက်မခံဘူး။ အခု ဦးဇင်းတို့ မကြိုက်တဲ့ မွတ်စလင်တွေရဲ့ စရိုက်တွေကို ပြောပြမယ်နော်။ မြန်မာမိန်းကလေးကို မုဒိမ်းကျင့်တယ်။ ကျုပ်တို့ မကြိုက်ဘူး။ တရုတ်က မြန်မာမိန်းကလေးတွေကို မုဒိမ်းကျင့်ကြည့်ပါလား၊ ကျုပ်ရှေ့တန်းက ဖိုက်မယ်”

“ကုလားက မြန်မာမိန်းကလေးတွေ ယူပြီးတော့ ဗလီထဲမှာ နေကာ ဖတ်ပြီး ကုလားဇာတ်သွင်းတယ်။ တရုတ်က အဲဒီလိုယူပြီးတော့ သူတို့ ဘာသာ တရားကို သိမ်းသွင်းကြည့်ပါလား။ ကျုပ်မခံဘူး”

“ကုလားက မိန်းမများယူပြီးတော့ ဗမာမယားကိုနှိမ်ပြီး ကုလား

မယားကို အခွင့်အရေးပေးထားတယ်။ တရုတ်က အဲဒီလိုယူထားပြီး အဲဒီလိုမျိုး လုပ်ကြည့်ပါလား။ ကျုပ်မခံဘူး။ ကုလားက ကလေးများများမွေးပြီး ဒီနိုင်ငံကြီးကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ တရုတ်က အဲဒီလို လုပ်၊ ကျုပ်မခံဘူး။ တရုတ်တွေက ကုလားလိုမျိုး ပြုကျင့်လာပြီးဆိုရင်တော့ မှတ်ထား၊ ဝီရသူဘာကောင်ဆိုတာ သိစေရမယ်” ဟု ဆရာတော်က မွတ်စလင်နှင့် တရုတ်ကို နှိုင်းယှဉ်ကာ ပြောကြားသွားသည်။

ယင်းသို့ ဖြေကြားပြီးသွားသောအခါ ဆရာတော်က ကျွန်တော်တို့ကို “မေးချင်တာမေး” ဟုဆိုကာ နောက်ထပ်မေးခွန်းများ ဆက်မေးဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင်လည်း မေးရန် မေးခွန်းနည်းနည်းသာ ကျန်တော့သည်။

“ဦးဇင်းကို လူတိုင်း ဒါမျိုးမေးနေကျဆိုတော့ ရိုးနေပြီ။ ဟလိုက်တာနဲ့ ဒီကောင်ကြီး ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ တန်းသိတယ်” ဟု ဆိုကာ “ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...” ဖြင့် သဘောကျစွာ ရယ်မောသည်။

“ငါက မိဒီယာကို မကြောက်ဘူးကွ ဟေ့ကောင်။ မိဒီယာသတ်လို့ မသေတာ ငါတစ်ပါးတည်းရှိတယ်။ ဒေါက်တာမတင်ဝင်း မိဒီယာသတ်လို့ သေသွားတာ။ လောကကြီးမှာ မိဒီယာသတ်လို့ သေတာ အများကြီးပဲ” ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူထံ မလာသေးခင် ဆရာတော်နှင့် အမြင်မတူကြသည့် တခြားသော ဆရာတော်များထံ ချဉ်းကပ်ကာ မဘာသနှင့် အမျိုးဘာသာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး လှုပ်ရှားမှုများအပေါ် မည်သို့ ထင်မြင်ယူဆသည်ကို မေးမြန်းခဲ့သည်။ ၎င်းဆရာတော်များကလည်း အမျိုးဘာသာသာသနာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးလုပ်ငန်းအပေါ် သဘောကျနှစ်ခြိုက်ကြသော်လည်း တခြားဘာသာဝင်များအပေါ် ရင့်ရင့်သီးသီး ဝေဖန်နေကြခြင်းကိုသာ သဘောမကျခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဆရာတော် ဦးဝီရသူအား ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်က ယခုလို မိန့်လေ၏။

“သူတို့ကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ။ ဘယ်သံဃာမှ အမုန်းမခံချင်ပါဘူး၊ ဘယ်သံဃာမှ အဆဲမခံချင်ပါဘူး။ ဒီလိုနည်းဗျူဟာတွေ ကျင့်သုံးမှ ဒီပြည်သူ

နားဝင်မှာ မို့လို့။ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းက ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းများတယ်။ ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းကျတော့ နားဝင်ချီတာလေးတွေ ပြောတတ်ကြတယ်။ ကျုပ်တရားပွဲနဲ့ မတူဘူး”

ဦးပွင်းဟောကြားသည့် တရားပွဲသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားများ မဟုတ်သောကြောင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့မှု မရှိ။ တရားနာပရိသတ်များ ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန်များ၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်များ ကိန်းအောင်းလာအောင် ဆွပေးရသည်။ နှိုးပေးရသည်။ ယင်းအတွက် သူတို့နားလည်နိုင်သည့် လက်နက်ကိရိယာများ လိုသည်ဟု ဆိုသည်။

ဆရာတော်ဦးဝီရသူထံ ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပမီဒီယာများက ယခုလို အင်တာဗျူးလာလုပ်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ရရှိထားသည့် အချက်အလက်များ သည် ဆရာတော်၏ ဖြေကြားချက်များနှင့် ကိုက်ညီမှုမရှိတာကို တွေ့ရသဖြင့် “ခေါင်းကုတ်ပြန်သွားကြတယ်”ဟု ဦးဝီရသူက မိန့်သည်။

သူတို့ အင်တာဗျူးလုပ်သွားပြီး ဘာကြောင့် မီဒီယာတွင် တက်မလာပါ သလဲဟု ကျွန်တော်တို့က မေးမြန်းကြည့်သည်။

“မင်းက မှတ်ထားကွ၊ ပြည်တွင်းမီဒီယာရော၊ ပြည်ပမီဒီယာရော အာရပ်ကမ္ဘာက ဝယ်ထားပြီကွ။ သူတို့မနိုင်တာ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်တွေပဲ မနိုင်တာ။ အဲဒါကြောင့် ဦးဇင်းကို တိုက်ခိုက်တာ။ ဦးဇင်းကို လုပ်ကြံတာဟာ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ် ကြောင့်။ တရားဟောလို့ မဟုတ်ဘူး။ တရားက ဒီအနားလေးပဲ ပြန်တာ။ တစ်ပုဒ်ဆိုရင် ကျုပ် Application က (ပရိသတ်) ၁၂ သိန်း ကျော်တယ်။ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ် မပါသေးဘူး။ သူတို့မနိုင်တာ ဒီတစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူနှင့် တစ်နာရီခွဲကြာ မေးမြန်းမှု များ ပြုလုပ်ပြီးသည့်နောက် အင်တာဗျူးကို အဆုံးသတ်လိုက်ကြသည်။ ဆရာတော်အကြောင်းကိုလည်း ရေးသားမည်ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ထပ် အင်တာဗျူးလာရောက်မည့် အကြောင်းကိုလည်း ဆရာတော်ထံ ကြိုတင်လျှောက် ထားခဲ့လိုက်သည်။

အခန်း (၄၉)

ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူ၏အကြောင်းကို ရေးမည်ဆိုသောအခါ ဆရာတော်နှင့် အမြင်မတူသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကို အင်တာဗျူးဖို့အတွက် ချဉ်းကပ်ကြည့်သည်။ သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မဖြေလို။ ဆရာတော်နှင့်ပတ်သက်လျှင် မဖြေချင်ဘူးဟု ဆိုကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဗြိတိန်နိုင်ငံ London School of Economics မှ ဧည့်ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံရေး အခင်းအကျင်း၊ လူ့အခွင့်အရေး၊ တိုင်းရင်းသားရေးရာတို့နှင့်ပတ်သက်လျှင် ပြတ်ပြတ်သားသား ဝေဖန်သုံးသပ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဒေါက်တာဇာနည်ကို အီးမေးလ်မှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်မေးမြန်းခဲ့သည်။

Hate Speech နှင့်ပတ်သက်၍ အနောက်နိုင်ငံများတွင် Free Speech ဟုခေါ်သည့် လွတ်လပ်စွာပြောဆို ထုတ်ဝေခွင့်များရှိသည်။ ယင်းသို့ ဒီမိုကရေစီယဉ်ကျေးမှုနှင့် နိုင်ငံရေးအဆောက်အအုံခိုင်မာသည့် နိုင်ငံများမှာပင် လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေးမုန်းတီးမှုများ ကျဉ်းမြောင်းပြီး စော်ကားသည့်အပြုအမူ၊ အတွေး

အခေါ်များကို ဥပဒေအရ ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူမှုများ လုပ်ကြသည်ဟု ဒေါက်တာဇာနည်က ဆိုသည်။

“လုပ်ငန်းခွင်ဆိုရင်လည်း အလုပ်ထုတ်ခံရနိုင်တယ်။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းဆိုလည်း လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေးအမြင် အောက်တန်းကျမှုဆိုပြီး ကြည့်တာ ခံရနိုင်တယ်။ ဆိုတာက လူသားအချင်းချင်း လူကို လေးလေးစားစား မေတ္တာနဲ့ အမုန်းမရောဘဲ ကြည့်ဖို့ အထိန်းအကွပ်တွေ လုပ်တယ်” ဟု သူက ဆိုသည်။

သို့သော် လက်ရှိ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဦးသိန်းစိန်အစိုးရက အမျိုးဘာသာ သာသနာထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့၏ အလိုကျ အမျိုးစောင့်ဥပဒေတွေကို ထုတ်ပေးပြီး မွတ်စလင်များကို နှိပ်ကွပ်ဖို့ ကြံရွယ်တာမျိုးသည် ဟစ်တလာ လက်ထက် ဂျာမနီမှာ နာဇီပါတီက လုပ်သည့် လုပ်ရပ်မျိုးဟု ဒေါက်တာ ဇာနည်က ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဝိုင်းဝန်းရှုတ်ချတာဖြစ်ပြီး အလွန် ရှက်စရာကောင်းသလို လူမျိုး၊ ဘာသာအားလုံး၏ သဟဇာတဖြစ်မှုရှုထောင့်က ကြည့်မည်ဆိုပါက အလွန်ရင်လေးစရာလုပ်ရပ်ဖြစ်သည်ဟု သူက သုံးသပ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဖြစ်ပျက်နေသော ယင်းအခြေအနေကို ဒေါက်တာ ဇာနည်က ယခုလို ထပ်မံသုံးသပ်ပြသည်။

“နိုင်ငံရေးခေါင်မိုးတွေက မိုးမလုံတော့ ရွဲသလား မမေးနဲ့၊ တစ်ပြည် လုံးက လူစင်စစ် တရားရှိရမယ့်ပြည်က ကြွတ်စုတ်တွေပဲ အောင်းတဲ့ တွင်းလို ဖြစ်လာတာပေါ့။ ခေါင်မိုးတွေ ဖာပြီးပြီဆိုမှပဲ အောက်ခြေက အမုန်းတရား ရွံ့ဗွက်တွေကို ရှင်းလို့ရမှာ”

အခန်း (၅၀)

ဆရာတော်နှင့် ကရင်ပြည်နယ်၊ ကြာအင်းဆိပ်ကြီးတွင် တွေ့ဆုံပြီး သည့်နောက် ရန်ကုန်တွင် နှစ်ကြိမ်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ မန္တလေးမြို့ တွင် ဆရာတော်ကျောင်းထိုင်သည့် မစိုးရိမ်တိုက်သစ်ရှိ ဓမ္မသဟာယ ကျောင်းတွင် လေးကြိမ် ထပ်မံတွေ့ဆုံခဲ့သည်။

ဦးဝီရသူ သီတင်းသုံးသည့် မစိုးရိမ်တိုက်သစ်အတွင်းရှိ ဓမ္မသဟာယ ကျောင်းဆောင်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့သည်။ မစိုးရိမ်တိုက်ဝင်းကြီးအတွင်းရှိ ဆရာတော်၏ကျောင်းဆောင်သည် တခြားသော ကျောင်းဆောင်များနှင့် မတူ။ ဓမ္မသဟာယကျောင်းအရှေ့တွင် ဆရာတော်ပုံပါပြီး စာသားများ ရေးသားထား သော ဗီနိုင်းကြီးတစ်ခုကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဗီနိုင်းအရွယ်အစားပိုကြီးသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသလို ဒေါ်အောင်ဆန်း စုကြည် လက်ပြနုတ်ဆက်နေသည့် ဗီနိုင်းဓာတ်ပုံကြီးနှစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ကျောင်းဆောင်၏အရှေ့ ညာဘက်အခြမ်းတွင် ရခိုင်ပြည်နယ်ပဋိပက္ခ တွင် ဘင်္ဂါလီတို့၏ သတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသော ရခိုင်တိုင်းရင်းသားတို့၏ ဓာတ်ပုံ

များ၊ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် မွတ်စလင်တို့၏ သတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသောသူတို့၏ ဓာတ်ပုံများ၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံတွင် မီးရှို့ဖျက်ဆီးခံခဲ့ရသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းဓာတ်ပုံများကို ဗီနိုင်းဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ နောက်တစ်ခေါက် ကျွန်တော် ထပ်ရောက်သည့်အချိန်တွင် ယင်းဗီနိုင်းဓာတ်ပုံနေရာတွင် အိုင်အက်စ်များသတ်၍ သေဆုံးနေကြသူတို့၏ ဓာတ်ပုံများဖြင့် ဗီနိုင်းအသစ်လဲထားသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ကျောင်းအရှေ့တွင် စတီးလ်ဖြင့်လုပ်ထားသော ခုံအရှည်နှစ်ခုနှင့် ထိုင်ခုံအရှည်များ ချပေးထားသည်။ ခုံပေါ်တွင် သတင်းစာနှင့် ဂျာနယ်များကို တင်ထားရာ သံဃာတချို့ ပိုင်းအုံဖတ်ရှုနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဆရာတော်သည် သူ့အားလပ်သည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော့်ကို အင်တာဗျူးပေးသည်။ တစ်ကြိမ်အင်တာဗျူးလျှင် အနည်းဆုံး တစ်နာရီခန့် ကြာသည်။ သူ သွားစရာရှိသည်ဆိုပါက ကျွန်တော့်အင်တာဗျူးကို ခဏရပ်ပြီး ညနေပိုင်းထပ်မံ ချိန်းဆိုတာမျိုး လုပ်သည်။

တစ်ကြိမ်ဆိုလျှင် နွေရာသီယဉ်ကျေးလိမ္မာ သင်တန်းဆင်းပွဲတစ်ခုသို့ပင် ကျွန်တော် လိုက်သွားဖူးသည်။ ပြီးတော့ ဆရာတော် စာဝါချနေသည့်နေရာသို့လည်း သွားကြည့်ဖူးသည်။

ဆရာတော်နှင့် အနီးကပ် အင်တာဗျူးခွင့်ရသည့်အခါ ဘယ်ဘက်လက်တွင် ဒေါင်းရုပ်တက်တူးတစ်ခုကို သတိထားမိသည်။ အင်န်အယ်လ်ဒီပီတီနှင့်များဆက်စပ်နေမလားဟု မေးကြည့်သည့်အခါ အင်န်အယ်လ်ဒီပီတီမပေါ်ခင် လေးတန်းကျောင်းသားဘဝတည်းက ရေးထိုးထားသည့် တက်တူးဖြစ်သည့်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

ပြီးလျှင် ညာဘက်လက်ရှိ သနပ်ခါးလိမ်းထားသည့် အမာရွတ်များကိုလည်း ပြသည်။ ယင်းအမာရွတ်နေရာများတွင် ယခင်က နဂါးပုံ၊ အသည်းပုံနှင့် နာမည်တို့ ရေးထိုးထားသည်။ သို့သော် မြစ်ကြီးနားထောင်မှ လွတ်မြောက်လာသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဆေးရုံတွင် သွားရောက်ခွဲစိတ်ကာ တက်တူးများကို ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

အခန်း (၅၁)

ဦးဝီရသူ၏ ပင်မအလုပ်မှာ စာဝါချခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာတော်က သကျသီဟ စာသင်တန်းနှင့် ဓမ္မာစရိယဘွဲ့ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မွေးထုတ်ပေးသည့် ဓမ္မာစရိယသင်တန်းတို့ကို နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် တစ်ရက်လျှင် နှစ်ကြိမ် စာဝါပို့ချပေးရသည်။

စာဝါမပျက်ပါက စာဝါတွင်းကာလ ဥပုသ်လိုနေ့မျိုးနှင့် စာဝါချပြီး ညနေ ငါးနာရီနောက်ပိုင်း အချိန်မျိုးတွင် အနီးအနားမြို့များ၏ တရားပွဲတို့ကို လက်ခံဟောကြားပေးသည်။ ပြာသိုလပြည့်နေ့နောက်ပိုင်း စာဝါများ လုံးဝပိတ် သွားပြီဆိုပါက ကချင်ပြည်နယ်၊ ရခိုင်ပြည်နယ်တို့ကို ဦးစားပေးကာ ပြည်နယ်နှင့် တိုင်းများသို့ တရားဟောကြွတတ်သည်။ စာဝါပြန်ဖွင့်သည်ဆိုပါက ပြည်နယ်ခရီး တွေကို ဖျက်ပြီး စာဝါပြန်ချရလေသည်ဟု ဆရာတော်ဦးဝီရသူက မိန့်ဆိုသည်။

ဦးဝီရသူသည် စာဝါကို အဓိကထားပြီး စာဝါပိတ်မှသာ တရားပွဲ လက်ခံသောကြောင့် တစ်နှစ်လျှင် တရားပွဲ အများဆုံး ၁၀၀ ခန့်သာရှိသည် ဟုဆိုသည်။

ဦးဝီရသူ နောက်ထပ်လုပ်သည့် နေ့စဉ်လုပ်ငန်းတစ်မှာ ညနေပိုင်း စာဝါချပြီးသည့်အခါတွင် စာကြည့်တိုက်သို့သွားပြီး ကြီးကြပ်မှုလုပ်သည်။ ပြီးလျှင် အင်တာနက်တွင် သတင်းများ၊ ကဗျာများ တင်နိုင်ရန် စာရေးသည်။ အရေးကြီးလျှင် ကြီးသလို တစ်ခါတစ်ရံ သန်းခေါင်ကျော်သွားတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ကိုယ့်လူမျိုး အနိုင်ကျင့်ခံရသည့် ကိစ္စများ လာရောက်တိုင်ကြားပါက ဥပဒေအရာရှိ၊ ရဲ၊ တရားသူကြီးတို့ကို ဖုန်းချိတ်ဆက်ပြီး မည်သို့လုပ်ဆောင်ရမည်ကို အကြံတောင်းသည်။ ရှေ့နေမငှားနိုင်သော သူများကို ရှေ့နေငှားပေးသည်။ နေရာစရာ၊ စားစရာ အခက်အခဲရှိသူများကို ငွေကြေးထောက်ပံ့ပေးသည်။ ယင်းတို့မှာ ယခင်က ဆရာတော်တစ်ပါးတည်း လုပ်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်ပြီး ယခုနောက်ပိုင်း မဘာသအဖွဲ့ ပေါ်လာသည့်အခါတွင် တချို့သော ကိစ္စများကို မဘာသရုံးသို့ စေလွှတ်လိုက်သည်ဟု ဆရာတော်က ဆိုသည်။

ကျွန်တော် အင်တာဗျူးရန် စောင့်ဆိုင်းနေသည့်အခါမျိုးတွင် ဆရာတော်ထံသို့ အလှူငွေ လှူဒါန်းသူ၊ ဆန်၊ ဆီ လှူဒါန်းသူတို့ ရောက်လာတတ်ကြသည်။ ထိုအပြင် အကူအညီတောင်းခံသူများလည်း ရောက်လာတတ်သည်။ တစ်ခါက အသက်ကြီးကြီး ဆရာတော်နှစ်ပါး ရောက်လာသည်။ သူတို့၏ ဘုန်းကြီးကျောင်းနေရာ ဖယ်ပေးရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာတော်ဦးဝီရသူထံ လာရောက်လျှောက်ကာ အကြံဉာဏ်တောင်းကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးဝီရသူက ထိုကိစ္စသည် သူနှင့်မဆိုင်ကြောင်း၊ မြို့နယ်သံဃနာယကအဖွဲ့ထံ တင်ပြရမည့်ကိစ္စဖြစ်ကြောင်းနှင့် မည်သို့လုပ်ဆောင်ရမည့်အကြောင်းကို ဆရာတော်က ရှင်းပြ အကြံဉာဏ်ပေးသည်။

“ဦးဇင်းစိတ်ပျက်တာက ဗမာအချင်းချင်းနဲ့ ဘုန်းကြီးအချင်းချင်းဆိုရင် စိတ်ပျက်တယ်။ ဘုန်းကြီးအချင်းချင်းဆိုရင် သံဃနာယကပဲ လုပ်ရမှာလေ။ ဦးဇင်းတို့ ဝင်လုပ်ရင် သံဃနာယကအဖွဲ့က ဦးဇင်းတို့ကို အမြင်စောင်းမှာပေါ့” ဟု သူ့ထံ လာရောက် အကူအညီတောင်းသူများအကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။

သို့သော် အကြံဉာဏ်ပေးပါဟုဆိုခြင်းကြောင့် သူတို့ပြောသမျှကို နားထောင်ပေးရသည်။ တစ်ခါတလေတွင် အဝေးကြီးက လာရောက်ကြသဖြင့် အားနာနာနှင့်ပင် နားထောင်အကြံပေးရတာလည်း ရှိသည်။ အကြံပေးလိုက်သည့်

ကိစ္စများ အောင်မြင်သွားသည့်အတွက်ကြောင့်လည်း ယခုလို လာရောက်သူ
များပြားနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဦးစီရသူက ပြောသည်။

ယင်းသို့လုပ်ပေးနေခြင်းကို ဆရာတော်ဦးစီရသူက ယခုလို မှတ်ချက်
ပေးသည်။

“တချို့ကလည်း အကြံတောင်းတာထက်ကို လူ့မိုက်လာငှားတာပေါ့။
အခမဲ့ လူ့မိုက်လာငှားတာပေါ့”

အခန်း (၅၂)

ဦးဝီရသူကို ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်စာမျက်နှာပေါ်တွင် မကြာခဏဆိုသလို တွေ့ရမည်။ သတင်းများ၊ ကဗျာများကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ဓာတ်ပုံများလည်း ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကို ဝေဖန်တိုက်ခိုက်သည့် သူများအား ပြန်လည်ဖြေရှင်းချက် ပေးတာမျိုးလည်းရှိမည်။

သို့သော် “ကျုပ် အင်တာနက်မှာ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်အကောင့်နဲ့ နာမည်သာ ကြီးတာ၊ ကွန်ပျူတာ မဖွင့်တတ်ဘူး။ ပိတ်လည်း မပိတ်တတ်ဘူး ဟား ဟား ဟား” ဟု မိမိအဖြစ်ကို သဘောကျလျက် ဆရာတော်က မိန့်ကြားသည်။

ဦးပဉ္စင်းသည် ကွန်ပျူတာလက်ကွက် မရိုက်တတ်။ စာရေးသည့်အခါ တွင် ဘောလ်ပင်နှင့် ရေးသည်။ အင်တာနက်တင်လိုသည့် အကြောင်းအရာများကို စာအုပ်တွင် ရေးကာ ကွန်ပျူတာအသုံးပြုသူကို ပေးပြီး အင်တာနက်တင်ခိုင်းသည်။ ဓာတ်ပုံများကိုလည်း ဖျက်သင့်တာ ဖျက်၊ ဝါးသင့်တာ ဝါးပြီး မှတ်ချက်များဖြင့် တင်ခိုင်းသည်။

နယ်ဝေးသို့ ရောက်နေသည့်အခါမျိုးတွင် ဦးဇင်းက စာရေးပြီး စာရွက်

ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကာ ဗိုက်ဘာမှတစ်ဆင့်ပို့သည်။ အင်တာနက်လိုင်း လုံးဝ မမိသည့်နေရာမျိုးဆိုလျှင် သတင်းတင်လိုသည့် အကြောင်းအရာကို ဦးစွာရေး သားပြီး ဖုန်းမှတစ်ဆင့် ဖတ်ပြသည်ဟုဆို၏။ အင်တာနက်တင်ပြီးပါက ဆရာ တော်က စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံအပါအဝင် လိုအပ်ချက်များကို ပြန်လည်စစ်ဆေးပြီး ပြင်စရာရှိပါက ချက်ချင်းပြင်သည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုသို့ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်က ကွန်ပျူတာ မသုံးတတ်ဘဲ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ် တွင် နာမည်ကြီးနေခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တချို့သော ပြည်တွင်းသတင်းစာ၊ ဂျာနယ်များက ဦးဝီရသူ၏နောက်တွင် ကြီးမားသောအင်အားစုကြီး ရှိနေသည်ဟု ရေးသားဖော်ပြကြသည်။ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့အချုပ် (NLD)ကို ဖြိုဖွဲ့ အတွက် ကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်ဖွံ့ဖြိုးရေးပါတီနှင့် ပူးပေါင်းနေသည်ဟု ဝေဖန်ရေးသား ကြသည်ဟု ဆရာတော်က မိန့်ဆိုသည်။

ဓမ္မသဟာယနှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်၏ မြေညီထပ် ဘုရားကျောင်း ဆောင်များရှိသည့် ထောင့်တစ်နေရာတွင် အခန်းငယ်တစ်ခုရှိသည်။ ယင်းအခန်း သည် ဆရာတော်ဦးဝီရသူနေသည့် အခန်းဖြစ်သည်။ အခန်းထဲတွင် ကွန်ပျူတာ နှစ်လုံးရှိသည်။ ဆရာတော်ဦးဝီရသူ၏ အင်တာနက်တင်ခြင်းကိစ္စတွေကို ထို ကွန်ပျူတာနှစ်လုံးဖြင့် အသုံးပြုသည်။ ဆရာတော်၏ ရေးသားချက်များကို အင်တာနက်တင်ပေးသူမှာ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်၏။

ဆရာတော်ကို ကျွန်တော်အင်တာဗျူးနေသည့်အချိန်တွင် ဆရာတော်၏ နောက်ဘက်ရှိ ကွန်ပျူတာတွင် ထိုလူငယ်က အင်တာနက်အသုံးပြုနေသည်။ ဆရာတော်က အချက်အလက်တချို့ လိုအပ်သည်ဆိုပါက ထိုလူငယ်ကို အင်တာ နက်တွင် ရှာခိုင်းသည်။

ဆရာတော်သည် သူ့အင်တာနက်တင်ရန် ရေးသားခဲ့သော စာအုပ်များကို ထုတ်ပြသည်။ ဗလာစာအုပ် စုစုပေါင်းအုပ် ၃၀ခန့်ရှိမည်။ စာအုပ်၏ မျက်နှာဖုံး တွင် အမှတ်စဉ်များ တပ်ဆင်ထားသည်။ ၂၀၁၂ နှစ်ဆန်းပိုင်းမှစ၍ ရေးသားခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။

အခန်း (၅၃)

ဆရာတော်ဦးဝီရသူ၏ မိခင်သည် နတ်ကတော်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်သည်လည်း နတ်များကို ယုံကြည်မှုရှိသည်။ သို့သော် နတ်များအပေါ် ဆရာတော်ယုံကြည်သည့် ယုံကြည်မှုက ပုံစံတစ်မျိုးဖြစ်၏။ သူ၏မိခင်အပါအဝင် လူအများစု ယုံကြည်နေကြသည့် နတ်ကိုးကွယ်မှုကို ဆရာတော်က ယခုလိုမိန့်သည်။

“နံပါတ်တစ်ကတော့ သူတို့က နတ်မဟုတ်တာတွေကို နတ်လုပ်ပြီး ကိုးကွယ်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ တစ်လွဲစီဖြစ်နေတာပေါ့။ သူတို့ရဲ့ ကိုးကွယ်မှုက ငွေလည်း ကုန်တယ်။ အချိန်လည်း ကုန်တယ်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာလည်း အကျိုးမပြုဘူး။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာလည်း အကျိုးမပြုဘူး။”

ဆရာတော်က သူ၏မိခင်အပါအဝင် လူအများစုသည် အမှန်တကယ်ရှိသည့်နတ်များကို ကိုးကွယ်သည့်ပုံစံ မှားယွင်းနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သူကိုယ်တိုင်သည်လည်း နတ်ကိုးကွယ်သည်။ သို့သော် ဆရာတော်က နတ်များကို မေတ္တာပို့ပေးသည်။ အမျှအတန်းဝေပေးသည်။ သူကိုယ်တိုင် အခက်အခဲများ

တွေ့လာသည့်အခါမျိုးတွင် နတ်များကို တိုင်တည်သည်။ ဆရာတော် ယုံကြည်သည့် နတ်ကိုးကွယ်မှုက ဤမျှသာ ဖြစ်သည်။ နတ်များကို ပူဇော်ပသခြင်း မလုပ်။ ဗလိနတ်စာများ မကျွေး။

“သူတို့ကို မေတ္တာပို့တယ်။ ဒါဟာ ဗုဒ္ဓနည်းကျတဲ့ နတ်ကိုးကွယ်နည်းပေါ့။ ယုံကြည်နည်းပေါ့။ အဲဒီတော့ ဦးဇင်းက နတ်ကို ရှိခိုးနေတာ မဟုတ်ဘူး” ဟုဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်သည် မိခင်ကို နတ်ကတော်လုပ်သည့် အလုပ်ကို မလုပ်စေလို။ တားမြစ်သည်။ သို့တိုင် မိခင်ဖြစ်သူက မလိုက်နာ။ သို့သော် သူ ထောင်ကျသွားသည့်နောက်ပိုင်းတွင် မိခင်ဖြစ်သူသည် နတ်ကတော်အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်ဟုဆိုသည်။

“ကိုယ့်သားကို သနားတာလည်းပါတယ်။ နောက် သူ့ဟောကိန်းတွေ ကလည်း မမှန်ဘူးလေ။ ဦးဇင်းကို သူက အနည်းဆုံးခြောက်လပဲ နေရမယ်လို့ ပြောတယ်လေ။ ကျုပ်ဖြင့် ခြောက်နှစ်မကဘူး။ ရှစ်နှစ်ကျော်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ဟောကိန်းတွေက မမှန်တော့ ဦးဇင်းက ထောက်ပြတာ။ အဲဒီအချိန်မှ အမြင်မှန် ရသွားတာ။ အမြင်မှန်ရသွားပြီး သီလရှင်ဝတ်သွားတာ။ သီလရှင်ဝတ်ပြီးမှ ပြန်ထွက်လာတာ။ နတ်ကတော် မလုပ်ရတော့ ဝါးတီးတော့ ချော်သွားတာပေါ့” ဟု ဆရာတော်က ရှင်းပြသည်။

နတ်ကတော်အလုပ်က လာဘ်ရွှင်သည်။ နတ်ကတော် မလုပ်ရသည့် အတွက် ဝင်ငွေမရှိ။ ထိုအခါ ဆရာတော်က တစ်လလျှင် တစ်သောင်းကျပ် ထောက်ပံ့ပေးသည်။ ဆန်၊ ဆီစသည့် ရိက္ခာတို့ ပို့ပေးသည်။ ဆရာတော်ထောင် ကျနေစဉ်အချိန်က မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်သို့ လာရောက်ထုတ်ယူစေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာတော် ထောင်မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာသည့်အခါတွင် တစ်လလျှင် နှစ်သောင်းကျပ် ထောက်ပံ့ပေးသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အလှူအတန်းများ ပြုလုပ်နိုင်ရန်အတွက် တစ်သိန်းခွဲအထိ တိုးမြှင့်ပေးခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်သိန်းခွဲ ထောက်ပံ့ပေးသည့် လ ခြောက်လမြောက်သည့်အချိန်တွင် မိခင်ဖြစ်သူ သေဆုံးသွားခဲ့သည်ဟု ဆရာတော်က ဆိုသည်။

ဆရာတော်သည် ထောင်က လွတ်မြောက်လာသည့်အခါတွင် မိခင်ဖြစ်

သူ့ကို အိမ်ကောင်းကောင်းတစ်လုံးဖြင့် ထားမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်။ အိမ်ကို ငှားရမ်းရမည်ဆိုပါကလည်း အိမ်ကောင်းတစ်လုံးကိုသာ ငှားရမ်းမည်ဟု တွေးထားခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ မိခင်ဖြစ်သူတွင် အိမ်မရှိ။ သူ၏ ဦးလေးအရင်းအသက် ၉၀ အရွယ် ဘုန်းကြီးဖြစ်သူ၏ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် နေနေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“အိမ်အသစ်ဆောက်ဖို့အတွက် အိမ်ဟောင်းကို ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီဖျက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ အမေက ကျန်းမာရေးဖောက်ပြီး ဆေးရုံတက်လိုက်ရတယ်။ ဆေးရုံတက်လို့ ဆေးရုံမှာ သေမှ အိမ်ကို ပြန်သယ်တာ။ အဲဒီမှာ အိမ်က ဝိုင်းကြီးပဲ ရှိတော့တယ်။ ဝါးကပ်ကာထားတဲ့ ဝင်းနံရံပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒါကြောင့် ခုတင်လေးတစ်လုံးနဲ့ပဲ သူနေသွားရှာရတယ်။ သေတော့ အိမ်နဲ့ မသေရဘူး” ဟု ဆရာတော်က မိခင်ဖြစ်သူကို အိမ်ကောင်းကောင်း ဆောက်မပေးလိုက်ရသည့်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ဦးနောက်သွေးကြောပြတ်ကာ အရေးပေါ်အခြေအနေဖြင့် ဆေးရုံသို့ပို့လိုက်ရသည့်အချိန်တွင် ဆရာတော်ဦးဝီရသူသည် လှိုင်သာယာတွင် ကျင်းပမည့်တရားပွဲသို့ သွားနေစဉ်ဖြစ်သည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူက ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ည တရားပွဲပြီးလို့ ကားပေါ်ပြန်တက်သည့်အခါ အမေဆုံးပြီးဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော်သိလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်သည် သူ၏အသိမိတ်ဆွေများထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားကာ အမေဖြစ်သူ၏ ဈာပနအဆင်ပြေစေရေးအတွက် အကူအညီတောင်းရသည်။ ရပ်ဝေးရောက်နေသည့် အစ်မနှင့် ညီ၊ နှမများထံသို့လည်း ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားသည်။ ဆရာတော်မှာ အမေဖြစ်သူ၏ ဈာပနသို့ မသွားနိုင်သေး။ လက်ခံထားသည့် တရားပွဲများသို့ ခရီးဆက်နေရသေးသည်။ ၂၀၁၅၊ မတ်လ ၃၀ ရက် သာယာဝတီမြို့တွင် တရားဟောပြီးမှ အမေရှိရာမွေးရပ်မြေ ကျောက်ဆည်မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်ရက် မနက်စောစောတွင် အမေအိမ်သို့ရောက်သည်။ ဆရာတော်သည် အမေဖြစ်သူ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ဂါရဝပြုပြီး နှုတ်မှလည်း တောင်းပန်စကားကို တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုနေမိသည်။ အိမ်သို့ရောက်ရောက်ချင်းဆိုသလို

အဒေါ်ဖြစ်သူက ဆရာတော်ထံ စာတစ်စောင် ကပ်သည်။ ဆရာတော်အမေ၏ ခေါင်းအုံးအောက်က ရခဲ့သည့်စာဖြစ်သည်။

စာအိတ်ပေါ်တွင် 'ဦးဝီရသူ ပေးရန်၊ ဒေါ်တင်တင်ဦး' လို့ ရေးထား သည်။ ဆရာတော်သည် စာကိုချက်ချင်း မဖတ်ရဲ။ ဈာပနပွဲပြီးမှသာ ဖတ်မည်ဟု တွေးကာ သိမ်းထားလိုက်သည်။ သားအဖြစ်မှ အသိအမှတ်မပြုတော့သည့် အမွေပြတ်သေတမ်းစာများ ဖြစ်လေမလားဟု တွေးတောမိခြင်းကြောင့်လည်း မဖတ်ရဲခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော်သည် မိသားစုဝင်များနှင့် တိုင်ပင်ကာ မိခင် ဖြစ်သူ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို မီးသဂြိုဟ်ကာ အရိုးပြာကို ဂူသွင်းလိုက်သည်။

အမေဖြစ်သူ၏ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း၌ ယာယီတံအိမ်လေးတစ်လုံးတည်း သာရှိသည်။ အိမ်သစ်ဆောက်မည်ဟုဆိုကာ အိမ်ဟောင်းကိုဖျက်ပြီး ယာယီ တံလေးတစ်လုံးဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူကို အိမ်ကောင်း ကောင်းတစ်လုံးနှင့်ထားမည်ဟု ရည်ရွယ်ခဲ့သော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူမှာ သေဆုံး သွားသည့်အခါ ယာယီတံအိမ်လေး၌ပင် နေသွားရှာသဖြင့် ဆရာတော်သည် မိခင်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။

မိခင်၏ဈာပနပြီးသွားသည့်နောက်တွင် ဆရာတော်သည် ရန်ကုန်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်ကြွလာခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပေါ်တွင် မိခင်ချန်ထားခဲ့သည့်စာကို ထုတ်ဖတ်လိုက်သည်။ ထိုစာတွင် ယခုလို ရေးသားထားသည်။

သို့

သားပွင်း...

အမေ မသေသေးမီ မှာစရာရှိတာ မှာကြားခဲ့ပါရစေ။ သားကို ဒုက္ခ မပေးချင်ပါဘူး။ သားအတွက် အမွေအနှစ်အဖြစ် အဆင်းရဲခံပြီး နတ်ကတော် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အပြစ်မရှိတဲ့ လင်သားလည်း ဖြတ်တောက်ခဲ့ပါ တယ်။ ကျေနပ်ပါ။

အမေ မိဘမပီသခဲ့တဲ့ အဖြစ်တွေလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကူညီဖြည့်ဆည်းပေးပါ။ အမေသေရင် နတ်ကတော် အလုပ် အနှစ် ၂၀ လုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်ဟာ ကောင်းသောနေရာ မရောက်နိုင်ဘူး။ အမေ

သိတယ်။ သားကူညီရမှာက ရွှေလုံထောင်မှာ နဂါးရုံဘုရားလေးတစ်ဆူ တည်ပေးပါ။ နေရာက ခေါင်းလောင်းအနီးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဦးအာလောကကိုလည်း မှာကြားခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးခရီးမှာ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းဖြစ်အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးပါ။ တရားပွဲတိုင်းလည်း အမျှပေးဝေပေးပါ။ အမေ့မှာ ဝဋ်ကြွေးဆပ်စရာရှိတယ်။ မပေါ့ဆနဲ့နော်။ အမေ့ကို သနားပါ။ သားတာဝန်ရှိသမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးထားတာတွေလည်း အမေ သာဓုခေါ်ပါတယ်။ သားသိက္ခာကျလောက်သည့်အပြစ် အမေမလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ယုံပါ။ သားစိတ်ချမ်းသာစွာ သာသနာ ပြုနိုင်ပါစေ။

ဒေါ်တင်တင်ဦး

အခန်း (၅၄)

ဆရာတော်ဦးဝိရသူထံသို့ ကျွန်တော်အပါအဝင် မီဒီယာသမားများ၊ နိုင်ငံရေးသမားများ၊ နိုင်ငံတကာအဖွဲ့အစည်းများမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ လာရောက်တွေ့ဆုံကြသည်။ ယင်းသို့ လာရောက်ကြရာတွင် ဆရာတော်ကို လူနည်းစုနှင့် လူများစု ခွဲခြားဆက်ဆံသည့် ကိစ္စ၊ Hate Speech (အမုန်းစကား) ပြောဆိုခြင်းနှင့် အဓိကရုဏ်း ဖြစ်ပွားမှုတွင် ဦးပဉ္စင်း၏ ပါဝင်ပတ်သက်မှု ရှိ၊ မရှိတို့အား အများဆုံး မေးမြန်းဆွေးနွေးကြသည်။ တချို့ မီဒီယာများကတော့ ဦးပဉ္စင်း၏ မှားကွက်ကိုထောက်ပြပြီး ရေးသားကြသလို အမှားမရှိသည့်တိုင် ဝိသေသနတွေကို အထူးပြုကာ ရစရာမရှိအောင် မျိုးစုံ ရေးသား ဖော်ပြတတ်ကြသည်ဟု ဆရာတော်က မိန့်လေသည်။

လူနည်းစုကို လူများစုက ခွဲခြားဆက်ဆံခြင်းဆိုသည့် မေးခွန်းအပေါ် ဆရာတော်က ယခုလို ဥပမာပေး ဖြေတတ်သည်။

“သမင်ထောင်ချီရှိတဲ့ အုပ်ကြီးထဲမှာ ကျားတစ်ကောင်ရောက်လာရင် သမင်က ကျားကို ကြောက်မှာလား။ ကျားက သမင်ကို ကြောက်မှာလား။”

ဦးပွင်းက မွတ်စလင်များဟု ဆိုရာတွင် မြန်မာပြည်တွင်ရှိသမျှသော မွတ်စလင်အားလုံးကို ပြောဆိုခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဦးပွင်းက အမျိုးအစား သုံးမျိုးခွဲခြား ပြသည်။ နံပါတ်တစ်မှာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့်အညီ နေသည့်သူများဖြစ်ပြီး ဦးပွင်းနှင့်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိသည်။ ထိုသူတို့သည် မွတ်စလင်ဘာသာဝင် များဖြစ်သော်လည်း မုတ်ဆိတ်မထားသလို ဘူရ်ခါမခြံသူများဖြစ်သည်။ မြန်မာ တွေလို နေထိုင်ကြသည်ဟုဆိုသည်။

ဒုတိယတစ်မျိုးမှာ အာရပ်တွေလို နေထိုင်ကြပြီး တိုင်းတစ်ပါးကို ချစ်သည့် မွတ်စလင်များဟုဆိုသည်။ ဦးထုပ်တွေ ဆောင်းကြသည်။ အင်္ကျီခါးရှည်တွေ ထုတ်ဝတ်ကြသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးများလည်း ထားတတ်ကြ ၏။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့်လည်း မညီ။ ထိုသူတွေကို ဦးဝီရသူက...

“အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ အန္တရာယ်ကြီးတယ်ဆိုတာ သူတို့က နားထင်သွေးရောက်နေတဲ့သူတွေ၊ သူတို့တွေကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စည်းရုံးလိုက်ရင် သူတို့က အကြမ်းဖက်သမားတွေ ဖြစ်လာမှာ” ဟု မုတ်ချက် ပေးသည်။

တတိယအမျိုးအစားမှာ ၇၈၆ ဆိုင်းဘုတ်ကို ထောင်ပြီး မိန်းမများများ ယူ၊ ကလေးများများ မွေးကာ မွတ်စလင်အဖြစ် သိမ်းသွင်းသည်။ ဘုန်းကြီးတွေ ကို မုန်းသည်။ ခိုးဝင်လာသူများကို ဖြက်ထားခြင်း၊ အလုပ်အကိုင်နှင့် မိန်းမရှာပေး ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံကို မွတ်စလင်နိုင်ငံဖြစ်အောင် လုပ်ကြံနေသည့် သူများဖြစ်သည်ဟု ဆရာတော်က မိန့်ဆိုသည်။

“ပထမဆုံး မွတ်စလင်ကို တိုင်းရင်းသား ညီအစ်ကိုမောင်နှမလို သဘောထားတယ်။ ဒုတိယတန်း မွတ်စလင်တွေကို ကျုပ်က အမြဲတမ်း သတိ ပေးတယ်။ စောင့်ကြည့်တယ်။ တတိယတန်း မွတ်စလင်တွေကို ဦးဇင်းတို့နိုင်ငံရဲ့ အန္တရာယ်ကောင်တွေအဖြစ် သတ်မှတ်တယ်”

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်က ပထမအမျိုးအစား မွတ်စလင်များကို မိတ်ဆွေ၊ ညီရင်းအစ်ကို၊ မောင်ရင်းနှမအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပြီး သူတို့၏ အသက်အိုအိမ်စည်းစိမ်ကို ဦးပွင်းတို့က အကာအကွယ်ပေးမည်ဟုဆိုသည်။ ဗမာဖြစ်စေ၊ ဘုန်းကြီးဖြစ်စေ ၎င်းမွတ်စလင်တွေကို ရန်ပြုလာမည်ဆိုပါက “အချိန်မရွေး တိုင်လို့ရတယ်။ ဦးဇင်းတို့က ဗမာကို အရေးယူမယ်။ ဘုန်းကြီးကို အရေးယူမယ်” ဟု မိန့်ကြားသည်။

ထို့အပြင် ဦးပွင်းက အမျိုးစောင့်ဥပဒေ ပေါ်လာမည်ဆိုပါက ယခင်ကလို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဟောစရာမလိုတော့ဘဲ လူငယ်ပြုပြင်ရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်း ထွန်းကားရေး၊ နိုင်ငံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး၊ စာရိတ္တမြှင့်မားရေး၊ ကိုယ်ကျင့်တရားထွန်းကားရေးနှင့် အယူဝါဒ၊ အယူမှားနေသည်များကို ထောက်ပြဟောကြားသွားမည်ဟုဆိုသည်။

“နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း၊ ဝိပဿနာတရားတွေတော့ မဟောပါဘူး။”

ပထမဆုံးအကြိမ် ဆရာတော်နှင့်တွေ့ဆုံ အင်တာဗျူးခွင့်ရစဉ်က မေးခွန်းတော်တော်များများမေးခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဆရာတော်နှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင် ယုံကြည်မှု မရှိကြသေး။ သို့သော် သုံး၊ လေးကြိမ် တွေ့ဆုံပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်တို့ကြားတွင် ယုံကြည်မှုတစ်စုံတစ်ရာ ရထားပြီးဖြစ်၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ပထမအကြိမ် အင်တာဗျူးခွင့်ရစဉ်က မေးခွန်းများကို ထပ်မေးကြည့်သည်။ ဆရာတော်သည် ယခင်ဖြေထားခဲ့သည့်အတိုင်း မလွဲမသွေ ပြန်လည်ဖြေကြားတာကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ယခုအကြိမ် ပြန်လည်ဖြေကြားပေးသော ဆရာတော်၏ အဖြေများက ပိုမို လေးလေးနက်နက်ဖြေကြားပေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသိသာသာ ခံစားရသည်။

ဆရာတော်နှင့်ပတ်သက်၍ သိချင်သည့် အကြောင်းအရာများအားလုံး ရရှိသွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် အင်တာဗျူးကို နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။ နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် “ဘာများ မှတ်ချက်ပေး မိန့်ကြားချင်ပါသေးလဲ ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“ထူးထူးခြားခြားတော့ ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ကျုပ်ကို မြန်မာစာနယ်ဇင်းလောကက၊ စာပေလောကက အသိအမှတ်မပြုတာ၊ ဝိုင်းကြည့်ထားတာ။ အဖက်

မလုပ်ထားတာတွေ ရှိတဲ့အထဲမှာမှ ဒီမော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကတော့ မန္တလေး
 ဆိုလည်း လာမေး၊ ကရင်ပြည်နယ်အထိလည်း လိုက်မေးတာပဲ။ ရန်ကုန်လည်း
 လာမေးဆိုတော့ ကျုပ်က ထူးခြားတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်အဖြစ် ခင်ဗျားတို့ကို
 သတ်မှတ်ထားပါတယ်”

၆၆

ဦးဝီရသူကို ကြည်ညိုသူများက
ရှေ့ပိုင်းအခန်းများကို သဘောကျပြီး
ဝေဖန်သူများက နောက်ပိုင်းအခန်းများကို
အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ လက်ခံတတ်ကြသည်။
သို့ဖြစ်ရာ စာဖတ်သူလက်ထဲရောက်နေသည့်
ဤစာအုပ်သည် ဦးဝီရသူကို
ကြည်ညိုသူများအတွက်ရော၊ ဝေဖန်လိုသူများအတွက်ပါ
အသုံးတည့်မည့်၊ မှတ်တမ်းအဖြစ် ထားရှိသင့်သည့်
စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

၉၉

ဉာဏ်လင်း

အယ်ဒီတာချုပ် (မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်း)